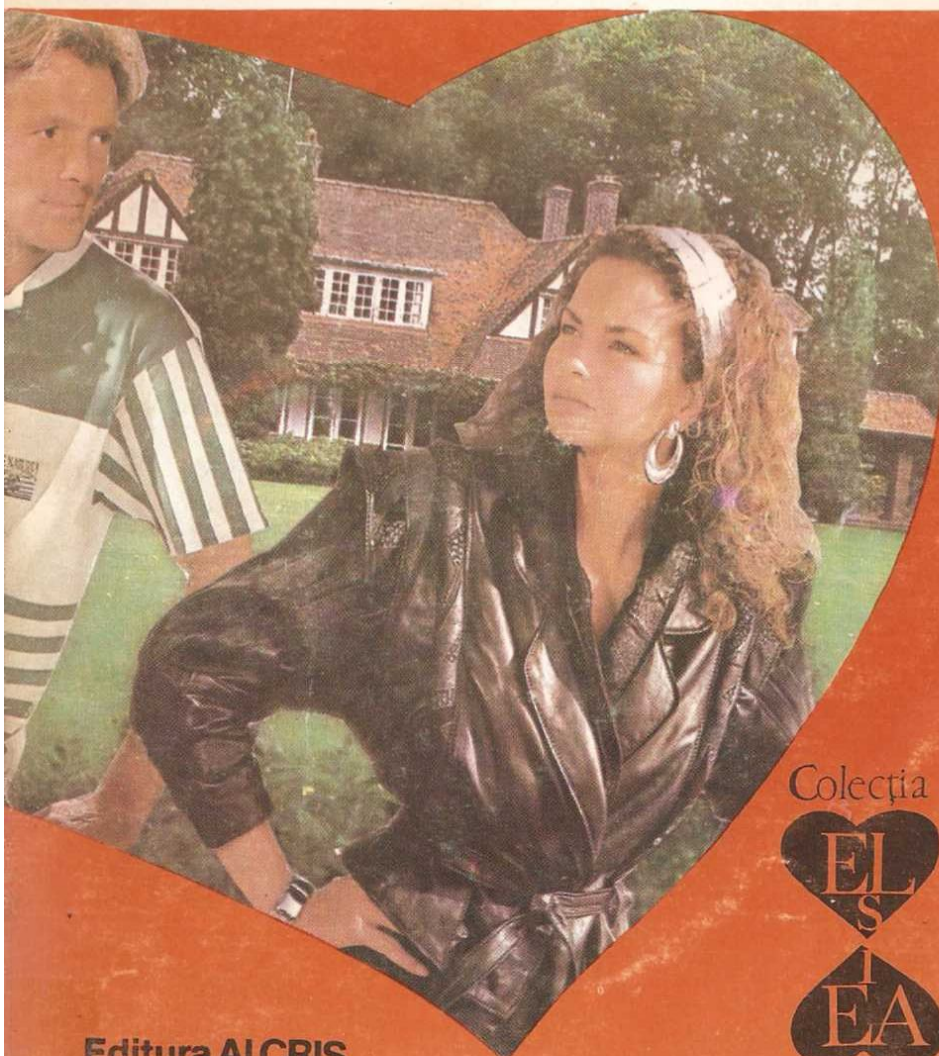

114

Carole Mortimer

Lady

Editura ALCRIS

Colecția

HL

THE

BEST

Sophie făcu tot ce-i stătea în putință ca să se descurce în fața enigmaticului Maximilian Grant și a încăpățânatei lui fiice. Seria de dezastre care urmasse după angajarea ei ca însoțitoare a adolescentei îi afecta lui Sophie echilibrul interior la fel de mult ca și Maximilian însuși.

Voia să se lipească de el. Cu degetele tremurătoare începu să-i descheie nasturii de la cămașă. Maximilian deveni nerăbdător și trase de material rupând doi nasturi.

CAPITOLUL I

— Cum îndrăznești ? strigase Sophie cu îndreptățită indignare. Oprește imediat mașina și lasă-mă să cobor !

Iar porcul acela lipsit de suflet ce făcuse ?

Oprise mașina și aproape că o împinsese spre iarba de pe marginea drumului.

Din acest motiv bine întemeiat, Sophie mergea acum pe marginea aceluiași drum, la aproape unu noaptea, înjurându-i pe toți bărbații în general și pe Brian Burnett în special. Ce păduche, ce porc nenorocit, să o lase în această pustietate — chiar dacă asta fusese exact ceea ce-i ceruse ea. Nici unul din bărbații pe care-i cunoscuse până atunci nu făcea niciodată ceea ce i se spunea. Evident, cu excepția lui Brian Burnett ! Totuși, ea își dădu seama că el o ascultase nu pentru a-i face plăcere, ci ca să se răzbune ; ea nu fusese dispusă să-i dea ceea ce dorea și în consecință, el fusese chiar bucuros să oprească, s-o dea jos din mașină și să pornească în mare viteză, lăsând-o singură pe drum.

Și nici măcar nu se mai întorsese, nemernicul ! Orice bărbat ar fi realizat în cele din urmă că era o mare măgărie să o lase. acolo, într-un loc pustiu,

Iar Sophie mergea deja de aproape cincisprezece minute și nu apăruse încă nici o mașină care să se îndrepte spre ea.

— Nenorocitul ! Porcul ! Nenorocitul ! Porcul ! mârâia fata în ritmul în care pășea.

Nu putea decât să sperie că mătușa Millie lăsase, ușa din spate descuiată, pentru că altfel avea să ajungă de pomină, întorcându-se la ora unu și jumătate noaptea și trezind-o pe mătușa ei ca să-i deschidă ușa.

Poate că nici n-ar fi trebuit să iasă noaptea, dar o rugase prietena ei, Ally, pe care n-o mai văzuse de atâta timp. Și, Doamne, cât de tare o dureau picioarele din cauza pantofilor cu toc înalt, cu care nu era obișnuită. Nici nu-și mai amintea când îi purtase ultima oară, iar asta era valabil și pentru fustă. Îmbrăcămintea ei obișnuită era compusă din blugi și tricouri. Dar de data aceasta, Ally îi spusese că vor merge să bea ceva într-un local, așa că ea făcuse efortul de a-și pune o bluză verde și o fustă maro.

Dar era deja prea târziu. În timp ce ea se gândea la ce ar fi fost mai bine să facă, mașina ajunse lângă ea. Șoferul frână zgomotos, după care se uită la ea. Oh, Doamne, fă să fie un om prietenos !

— Intenționezi să te lași violată ?

Dar nu chiar atât de prietenos, se gândi Sophie. Nici o femeie nu dorea să fie violată. Dar acest bărbat, cu chipul aspru, parțial umbrat de verdele mașinii, cu vocea dură, rece și acuzatoare, credea în mod evident că ea dorea asta, pentru că se plimba noaptea pe drumuri de țară.

— Sau poate chiar mai rău ! continuă el nemilos, cu ochii strălucindu-i straniu în întuneric.

Probabil încerca s-o sperie, nu ? Ei bine, nu mai era cazul să se deranjeze, pentru că ea era deja înspăimântată.

— Urcă în mașină ! îi ordonă el, pe un ton ce nu admitea replică.

Să se urce în... ! Poate că era ea puțin prostuță, dar nu-și pierduse complet mințile. Dacă se urca în mașină, avea să fie complet, la cheremul lui.

— Cred că ar trebui să vă avertizez, spuse ea înălțându-și bărbia cu un aer ofensiv și îndreptându-se ca să pară mai impunătoare, că am făcut karate. Oare nu văzuse toată lumea ultimele filme la modă? Sophie spera să nu fie supusă testului de a demonstra cât de bine știa karate, pentru că de fapt nici nu avea ce demonstra.

— Mă bucur pentru tine, acum urcă-te în mașină ! Comanda aceasta fusese repetată pe un ten dur și nerăbdător, care îl anulă pe cel inițial, care fusese destul de blând.

Sophie înghiți în sec, încercând cu frenezie să estimeze cât de departe ar putea ajunge dacă ar fugi cu pantofii cu toc, care cu siguranță că îi făcuseră deja bășici, până când mașina ar reuși să pornească și să o prindă din urmă. Alternativa de a încerca s-o ia spre câmp într-o asemenea noapte fără lună o eliminase imediat ce îi trecuse prin cap. Ar fi fost oricum curată nebunie să încerce să fuga în felul acesta de un asemenea bărbat. Dar nici alergând pe drum nu putea ajunge prea departe ; motorul mașinii părea destul de puternic, iar ea nu ar fi reușit decât să-l întărească și mai tare pe șofer, făcându-l să se deranjeze ca s-o urmărească. Oh, Doamne, nu știa ce să facă și pe deasupra simțea cum enervarea lui sporește cu fiecare secundă.

— Ori te urci în mașină și mă lași să te duc până în sat, ori chem poliția ca să vină să te ridice, o avertiză el cu o voce periculos de suavă.

— Oh, da ! Sophie aprecie din tot sufletul cea de-a doua variantă sugerată. Nu pentru că ar fi intenționat cu adevărat să rămână acolo și să fie culeasă de poliție ; mătușa Millie ar fi făcut o adevărată criză de nervi dacă nepoata ei s-ar fi întors acasă într-o mașină a poliției! Dar dacă reușea să-l facă să plece pe acest individ, ea putea să dispară până la sosirea poliției. Pare o idee foarte bună, spuse ea foarte entuziasmată. Este un telefon în sat...

— Am telefon în mașină, o întrerupse el batjocoritor.

Telefon mobil ! De ce oare nu se gândise la asta ? La naiba cu tehnologia modernă ! Numai cu câțiva ani în urmă, n-ar fi fost posibil să telefonezi cuiva din propria mașină, iar acum părea că oricine putea să aibă telefon în mașină. Era numai ghinionul ei că bărbatul acesta avea și el unul... Dar poate că, de fapt, era un noroc... Fata se gândi că s-ar putea preface că dorește să folosească telefonul, pentru a afla astfel dacă el chiar voia s-o ducă până în sat sau se servea numai de această idee ca s-o determine să se urce în mașină.

— Atunci poate că l-aș putea folosi ca s-o sun pe mătușa mea ? sugeră ea ușor ca să nu-l enerveze, mai ales că afirmația ei că se pricepe la karate fusese o pură invenție !

Sophie blestemă faptul că întinericul o împiedica să-l vadă mai bine, dar chiar și așa era evident că, este un bărbat solid, după spațiul pe care-l ocupa în mașină și după vocea puternică și autoritară, de parcă ar fi fost obișnuită să dea numai ordine care să

nu fie comentate, ci executate întocmai ! Probabil că ea reușise deja să-l enerveze destul de tare, pentru că nu respectase acest obicei.

— Am întârziat puțin peste ora la care i-am spus mătușii mele că voi fi acasă, explică ea amărâtă. Și probabil că este îngrijorată din cauza mea. Adevărul era că precis mătușa ei nu-și făcea griji pentru ea, deoarece mai mult ca sigur credea că ea ajunsese acasă și se culcase de mult. Era limpede că urma să se supere teribil când avea să realizeze că realitatea era cu totul alta. Totuși furia mătușii Millie părea răul cel mai mic în acel moment !

— Și eu aș fi îngrijorat din cauza ta dacă mi-ai fi nepoată, spuse necunoscutul agasat. Poftim. Telefonul mobil apăru în fața ochilor ei. Formează numărul și așteaptă să primești legătura, o instrui el plictisit, văzând că fata ezită.

„A aștepta" părea să fie cuvântul cel mai nimerit. Presupunerea lui Sophie conform căreia mătușa ei se dusese la culcare părea să fie corectă, din moment ce telefonul sună mult și bine la capătul celălalt al firului.

— Probabil că a adormit așteptându-mă, spuse ea grăbită bărbatului, dându-și seama că nerăbdarea lui crescuse mult.

— Asta nu m-ar surprinde deloc, murmură el pe un ton critic, acuzator.

Sophie nu știa ce anume îi dădea dreptul să fie atât de critic cu ea ; dacă el n-ar fi trecut pe acolo la acea oră din noapte,, conversația lor nici n-ar fi avut loc. Exista un număr foarte limitat de motive pentru care cineva se. putea afla atât de târziu în acea zonă, ceea ce în mod evident îi dădea a-cestui om fericita ocazie să facă tot felul de presupuneri în legătură cu Sophie.

— Sunt sigură că o să audă totuși telefonul... Oh, mătușă Millie ! țipă ea recunoscătoare în telefon, auzind sunetul familiar al vocii mătușii ei la celălalt capăt al firului ; asta în ciuda faptului că reacția femeii în clipa când recunoscuse vocea lui Sophie nu era deloc liniștitoare. Și exact de asta se temuse ea.

— Ce Dumnezeu... ? Ai idee cât este ceasul ? întrebă mătușa indignată, pe măsură ce probabil se trezea de-a binelea din somn. Unde ești ? Credeam că te-ai culcat de mult. Sophie, asta este deja prea de tot...

— Îmi dau seama cât de îngrijorată ești, mătușă Millie, o întrerupse Sophie, cu vocea puțin prefăcută, spre beneficiul bărbatului care asculta în mod evident discuția. Ceea ce urmă fu spus tot pentru urechile lui ; de fapt, în clipa aceea mătușa era mai mult furioasă decât îngrijorată, fapt care nu era chiar de condamnat odată ce biata femeie fusese trezită din somn cu brutalitate în toiul nopții. Voiam să-ți spun că am să ajung foarte curând acasă, și că...

— M-ai scos din pat la ora asta numai ca să-mi spui că vei ajunge curând ? întrebă mătușa, nevenindu-i să creadă. Sophie...

— Da, așa este, continuă ea să joace teatru. Ally a fost reținută în oraș, așa că mă întorc cu mașina cu un prieten. Această conversație era cel puțin neplăcută. Sophie voia să-și liniștească mătura fără s-o alarmeze, dar în același timp încerca să-i dea de înțeles bărbatului din mașină că exista cineva care o aștepta acasă, în următoarea jumătate de oră, care reprezenta maximum necesar parcurgerii drumului din oraș până în sat.

— Ce prieten ? șuieră femeia. Sophie, ești aici abia de o zi, continuă mătușa exasperată și deja ai început să provoci haos ?

— Ce prieten ?... repetă ea încet, gândindu-se repede și știind că nu făcea decât să înrăutățească situația prin asemenea răspunsuri evazive sau parțiale. Numele lui este...

— Maximilian Grant, o informă calm bărbatul din mașină.

— Mă... Brian Burnett se corectă înnebunită Sophie, privind fascinată și speriată în interiorul mașinii. Doamne-Dumnezeule, Maximilian Grant. Dintre toți oamenii care ar fi putut opri mașina, fusese neapărat nevoie să fie el ! Slavă Domnului că nu-i comunicase numele lui mătușii Millie așa cum fusese gata, gata să facă ; asta ar fi provocat o mare încurcătură. Aăă... Brian Burnett, repetă fata cu o voce ceva mai calmă, întorcându-se cu spatele spre mașină. Sigur îți amintești de el, spuse ea repede, încercând cu disperare să găsească o ieșire din această situație. Dar această ieșire nu exista. Simțea cum i se contractă stomacul de nervi ; cu câteva ore înainte nici nu i-ar fi trecut prin cap că se poate întâmpla așa ceva. Fratele lui Ally, adăugă ea vag.

Maximilian Grant ! Nu-i venea să creadă că avea atâta ghinion. Dacă ar fi fost oricine altcineva, n-ar fi contat; dar el ? Oh, Doamne !

— Desigur că-mi amintesc de el, răspunse mătușa ei enervată. A fost...

— Uite, acum trebuie să plec, mătușă Millie, o întrerupse repede Sophie. Am să mă întorc imediat și vom putea vorbi atunci.

— Eu mă duc la culcare, Sophie, îi spuse mătușa, foarte hotărâtă. Vorbim mâine dimineață.

Sophie o cunoștea destul de bine pe mătușa ei ca să înțeleagă faptul că „vor vorbi” însemna de fapt că ea va vorbi iar Sophie va asculta. Și va trage învățăminte. Pentru că altfel... Era ridicol ca la douăzeci și doi de ani să se mai teamă de mătușa Millie și de limba ei ascuțită, dar această lecție o învățase în timpul lungilor vacanțe de vară petrecute în copilărie împreună cu familia mătușii ei. În orice caz, femeia nu se înmuiase deloc odată cu trecerea timpului, ci dimpotrivă, devenise și mai arțăgoasă. Iar acum Sophie nu o avea nici pe verișoara ei Arlette, care înainte acționa ca un tampon interpus între ea și mătușa ei, pentru că Arlette era plecată în Germania.

— Aăă... eu... n-am cheie, murmură Sophie cu greu spre receptorul telefonului, întrebându-se disperată cum se va descurca în privința bărbatului din mașină, a cărui enervare ajunsese în mod evident la paroxism, din cauza timpului pierdut.

Panica ei era de altă natură, pentru că nu o mai îngrijorau motivele pentru care el oprise mașina cu siguranță că acest om nu avea de gând să violeze sau săucidă. Oricum, individul avea o asemenea putere asupra vieții ei, încât...

— Ei, nu zău ! spuse mătușa stupefiată. Acum chiar că ai depășit orice limită, Sophie. Credeam că te-ai mai maturizat în câțiva ani, având în vedere ceea ce ți s-a întâmplat, dar după comportarea ta în seara asta îmi dau seama că ești la fel de iresponsabilă ca înainte ! Niciodată n-ar fi trebuit să...

— Deci ai să mă aștepți, simula ea recunoștința în fața unei oferte inexistente, întrebându-se în același timp de ce toate astea i se întâmplaseră tocmai ei.

Nu avea absolut nici o vină că ieșise să se întâlnească cu Ally și că dorise să-și revadă prietena din copilărie, iar pentru asta era posibil ca toate planurile ei pentru week-end să fie zădărnicate. La naiba ! Era numai vina lui Brian Burnett. Asta îi putea arăta dacă mai avea pentru el aceeași pasiune pe care o nutrise la treisprezece ani. Pentru Sophie și Arlette, care erau cu trei ani mai mari decât Ally, Brian fusese un fel de zeu, în adolescență. Totuși, se dovedise că era și el om ca toți oamenii. Sophie se încruntă deodată și văzu o altă mașină apropiindu-se, de această dată din direcție opusă, cu farurile aprinse în noapte.

— Ne vedem curând, mătușă Millie, adăugă ea repede, încheind conversația înainte ca femeia să mai poată protesta.

Sophie nu avea nici o îndoială că mătușa ei avea să se înfurie foarte tare, dar acum ea trebuia să rezolve problema legată de Maximilian Grant !

Dar cura putea ieși din această situație imposibilă, nu știa. Imediat ce el va realiza cine este ea...

— Acum urcă-te în mașină, se răsti el când Sophie îi întinse telefonul mobil. Bărbatul ambala imediat motorul, pregătindu-se de plecare.

Pe întuneric, ea nu reușise să-l vadă prea bine, dacă ar fi fost ziuă l-ar fi recunoscut instantaneu. Frumusețea lui aspră, părul blond argintiu, ochii cenușii și glaciali, apăruseră de multe ori în pozele din ziare. Acum când știa că necunoscutul era Maximilian Grant se simțea și mai puțin înclinată să urce în mașina lui. Totuși, dacă nu-l recunoscuse pe întuneric și dacă rămânea în compania lui cât mai puțin timp, poate că nici el n-o va recunoaște atunci când o va revedea. Atunci când... Pentru că sigur urmau să se reîntâlnească, și anume în circumstanțe cu totul diferite. Totuși, dacă...

Mașina care se apropiase cu viteză din sens opus o orbi deodată cu farurile. Oh, Doamne, se terminase cu întunericul și cu posibilitatea de a nu fi recunoscută ; în lumina puternică a farurilor, părul ei roșcat, mai mult ca sigur, arăta ca o flacără, imensă. Era ceva absolut deosebit și de neconfundat. Mașina opri în dreptul lor. Deci existau doi „cavaleri galanți" care doreau s-o salveze în toiul nopții ! Dar nici pe acest de-al doilea șofer nu-l vedea mai bine decât îl văzuse pe Maximilian Grant. Zări numai o siluetă întunecată în dreptul volanului.

— Sophie, îmi pare rău.

Ea recunoscuse imediat această voce. Brian ! Deci până la urmă venise totuși după ea.

— M-am purtat ca un imbecil mai devreme. El opri motorul, coborî din mașină și traversă strada în dreptul ei. Am apucat să ajung până acasă înainte de a putea realiza cât de stupid...

— N-are nici o importanță, îl întrerupse ea repede, luându-l de braț și împiedicându-l să se apropie de mașina lui Maximilian Grant. Ceea ce contează este că acum ești aici. întoarce-te în mașina ta și am să vin și eu imediat. Trebuie să-i mulțumesc acestui domn pentru că a oprit, după care vin direct la tine. Sophie îl întorsese pe Brian spre automobilul lui și acum îl împingea într-acolo.

Totuși, el nu dorea să fie împins.

— Dar...

— Așteaptă în mașină, Brian ! îi ordonă ea brutal, de teamă că cei doi s-ar putea întâlni. Asta ar fi fost deja prea mult pentru ea.

— Dar... dar... Brian era exact ca un măgar oprit în mijlocul drumului.

— Am spus să mă aștepți în mașină, Brian ! De această dată nervii ei amenințau să explodeze.

— Bine, bine ! El ridică din umeri, de parcă n-ar fi priceput de ce se agita ea atâta. Dumnezeuule, eu m-am întors ca să-mi cer scuze, mormăi el, pornind totuși spre mașină. -Ah, femeile ! adăugă el dezgustat, în timp ce se instala în dreptul volanului și trântea portiera în urma lui.

Sophie se gândi că ar fi fost mai bine pentru Brian să nu dispară din nou, pentru că dacă o făcea, atunci la următoarea întâlnire ea se hotărâse să-l strângă de gât, chiar dacă era fratele lui Ally.

— Iubitul tău pare să fie în continuare furios; mormăi batjocoritor Maximilian Grant din mașină; Ești sigură că vrei să pleci cu el ?

Doamne, câtă aroganță !

— Brian nu este iubitul meu, îi spuse ea indignată, după care se întrebă de ce se străduia să-i mai explice. Nu făcea decât să prelungească conversația și să sporească posibilitatea de a fi recunoscută mai târziu. Ar fi trebuit numai să-i mulțumească politicoasă pentru că oprise și apoi să-și facă o ieșire din scenă cât mai demnă.

Acum el se uita la ea prin beznă. Aproape că îi simțea privirea pătrunzătoare îndreptată asupra ei. Nu era de mirare că individul avea atâta succes în afaceri, dacă forța ochilor lui se putea simți chiar și în asemenea condiții. Pentru asociații lui era probabil neliniștitor să simtă acei ochi albaștri-cenușii și glaciali pironiți asupra lor.

— Nu ? mârâi el sceptic, ca replică la afirmația ei. Am înțeles din conversația voastră că plimbarea* ta nocturnă pe acest drum de țară este o consecință a certurilor dintre îndrăgostiți, adăugă el aspru, continuând foarte hotărât când observă că Sophie deschise gura să protesteze în fața acestei descrieri a rolului lui Brian în viața ei. Trecuseră ani de zile de când nu-l mai văzuse pe Brian — motiv pentru care o și enervase atât de tare comportamentul lui de mai devreme ! Eu m-aș' gândi foarte serios, îi spuse rece Maximilian Grant, dacă este bine să continui o relație cu un bărbat care m-a dat jos din mașină în pustietate la ora douăsprezece și jumătate noaptea !

Sophie izbucni indignată :

— Nu m-a dat jos, eu i-am cerut să oprească pentru ca să pot coborî. Și dacă nu m-aș fi apărut...: se opri oftând când realizează ce era să spună.

— Oricum, se poate presupune că ți-a dat un motiv pentru această acțiune, iar rezultatul a fost absolut iresponsabil, din partea amândurora, se pare, spuse Maximilian Grant, critic.

Ea tresări când auzi cuvântul „iresponsabil”,' Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era ca acest bărbat s-o considere iresponsabilă.

— Ai fi putut să-ți pierzi mai mult decât „onoarea” plimbându-te noaptea pe drumuri pustii, o avertiză el nervos, demonstrându-i că el trăsese concluziile lui în legătură cu ceea ce încercase ea să spună mai devreme. Și totuși, nu avea nici un pic de dreptate. Ea n-ar fi avut nici o problemă să-și „apere onoarea” în fața lui Brian și cu siguranță că n-ar fi ajuns să se întoarcă acasă pe jos din această cauză ! Ți-aș sugera ca în viitor să-ți alegi prietenii cu mai multă grijă, adăugă el cu asprime.

Sunase mai mult ca un ordin decât ca o sugestie, dar ei nu-i păsa prea mult pentru că fusese ultima lui acuzație înainte de a ambala motorul și demara lin și eficient. Era bucuroasă că individul plecase în sfârșit. Acum putea răsufla din nou pentru că până

atunci, din momentul în care aflase că numele lui era Maximilian Grant, avusese senzația că o mână nevăzută o sugrumă.

„Dintre toate mașinile din lume, tocmai a lui a trebuit să oprească !” gândi ea cu ciudă.

— Sophie, acum putem pleca ? întrebă Brian, deja nerăbdător. Știu că mâine nu se lucrează, dar nu este și cazul meu și pe deasupra este și foarte târziu...

— Ei bine, norocul tău ! se răsti ea furioasă, în timp ce se apropia de mașină și deschidea singură portiera. Se așeză lângă Brian, constatând că el nu binevoise să se dea jos, să o invite în mașină. Din cauza ta... ah, lasă. Pornește odată ! Ea se foi pe scaun. Sunt la fel de puțin doritoare ca și tine să ne mai petrecem oricât de puțin timp împreună !

— Dar n-am spus că... Oh, bine, oftă Brian amărât, simțind privirea ei furioasă îndreptată asupra lui. Mi se pare însă că faci prea mult caz în jurul acestei povești, murmură el ca pentru sine, accelerând în același timp. Am făcut o greșală și mi-am cerut scuze. Nu știu de ce nu putem să uităm odată întregul incident, spuse el cu o voce nemulțumită.

Dar tocmai aceasta era problema, el nu știa că probabil ei nu i se va permite să uite ! Nici măruța Millie care o aștepta acasă nu era de presupus că va uita prea repede. Și, cel mai important lucru, ea nu-l putea uita pe Maximilian Grant...

— Ally o să măucidă, oftă Brian, nenorocit, pentru că ea nu-i răspunsese la afirmația anterioară.

Amintindu-și de temperamentul fierbinte al prietenei ei din copilărie, ea n-ar fi fost deloc surprinsă.

— Exact asta și meriți, îi spuse ea, cu toate că starea ei de tensiune începuse să scadă. Chiar ar trebui să te dau pe mâna lui Ally, spuse ea răutăcioasă. Dar n-am s-o fac ! continuă ea, zâmbind trist. Asta ar însemna să te arunc în cușca leilor ! Sophie clătină din cap. De fapt, nu văd nici un motiv pentru care ar trebui să afle și Ally. Cu cât știau mai puțini oameni despre ceea ce s-a întâmplat, cu atât era mai bine ; deja știau însă prea mulți, cugetă ea.

— Mulțumesc ! spuse el, evident ușurat. Recunoștința lui o făcu să se simtă puțin vinovată, deși senzația puternică pe care o avea era că este absolut necesar ca totul să rămână între ei. Sora mea știe să fie o adevărată pacoste atunci când vrea. Brian se întunecă la acest gând.

Dar în legătură cu pacostea... Sophie reflectă la ceea ce urma să-i spună mătușii Millie, atunci când va ajunge acasă ! Amuți numai gândindu-se la asta, pierzându-și în

același timp și simțul umorului, în clipa în care mătușa Millie va termina cu ea, probabil că ei nu-i va mai veni deloc să zâmbească.

Fata nu fu deloc surprinsă atunci când se apro-piară de casă și văzu că toate luminile erau a-prinse.

— Lasă-mă, te rog, aici, îi spuse ea lui Brian când se aflau încă la mare distanță de casă. Ally n-are nici o putere asupra mătușii când aceasta se transformă într-un „dragon dezlănțuit”, explică ea făcând o grimasă, când îi observă privirea întrebătoare. Și, după cum poți să vezi, luminile sunt aprinse, deci mătușa nu s-a culcat.

Sophie și-o putea imagina pe mătușa ei, așezată la masa de bucătărie, cu cordonul legat frumos peste halatul de baie roz care o făcea să pară mai voluminoasă, cu fața complet nemachiată, chiar

și fără pudra și rujul pe care le folosea de obicei în timpul zilei, probabil cu bigudiuri în păr, fapt care depindea de eventualitatea în care-și spălase sau nu părul în acea seară. Ceea ce era însă sigur era că mătușa Millie nu citea și nici nu făcea altceva, în timp ce aștepta.

Deja ceva mai descurajat, Brian opri mașina și se întoarse spre ea.

— Dacă tu vrei să intru cu tine în casă, o voi face, se oferi el curajos.

Sophie râse ușor.

— Acum știu de ce m-am îndrăgostit de tine când eram mai tânără ! Este o ofertă generoasă, Brian, iar eu știu s-o apreciez. Ea îi strânse cu recunoștință brațul. Dar cred că este mai bine să (iau singură ochii cu mătușa. Ea credea asta, pentru că probabil Brian ar fi reușit să agraveze și mai mult lucrurile.

Sophie încercă să hotărască ce să-i spună mătușii ci... asta în eventualitatea în care apuca să spună ceva !

— Dacă ești sigură că asta vrei... acceptă el, oarecum ușurat. Am să te sun peste câteva zile, bine ? El se crispa când văzu că ea clatină hotărât din cap.

— Acum suntem din nou prieteni, Brian. Hai să lăsăm lucrurile așa, spuse ea foarte clar. Dar să nu mai încerci cu nimeni ceea ce ai făcut ! îl sfătui ea, deschizând portiera și pregătindu-se să coboare. Nu ești foarte priceput la asta.

— Mulțumesc ! îi spuse el sec. în mod cert; orgoliul unui bărbat suferă în preajma ta.

Sophie chicoti ușor înainte de a porni spre casă, fiindu-i recunoscătoare lui Brian pentru că, în mod deliberat, lăsase farurile aprinse până în clipa în care ea ajunsese la ușă. Era o noapte întunecată, fără lună, iar tufișurile de pe marginea drumului arătau destul de straniu.

Sophie observă în treacăt că Brian întoarce mașina și pleacă imediat și constată că în dreptul ferestrei de la bucătărie era parcată o anumită mașină verde. La vederea ei, nervozitatea fetei reveni. Totuși, intră în vârful picioarelor în casă.

Imediat ce ajunse în bucătărie constată că în privința mătușii ei, greșise din toate punctele de vedere. Nu stătea la masă, ci lângă ea, așezând o ceașcă pe o tavă, nu era în halat ci purta obișnuita rochie albastră cu guler alb, părea foarte proaspăt machiată și cu toate că ea observă că mătușa ei se spălase pe cap, totuși nu avea bigudiuri în păr ci era foarte frumos pieptănată.

— Mătușă Millie ? îndrăzni Sophie.

Femeia încremeni pentru că nu auzise întoarcerea fetei și fu gata să scape zaharnița din mână. Reuși totuși să o pună pe tavă, alături de ceașcă și farfurioară. Ea o privi neliniștită pe Sophie.

— Nu te-am auzit când ai intrat, o acuză ea inutil, după care își întoarse atenția asupra tăvii pe care mai puse o cafetieră și dădu din cap satisfăcută.

— Chiar acum am ajuns, spuse Sophie amărâtă. M-a adus Brian. De data aceasta nu mințea. Mătușă Millie, vreau să-ți explic...

— Nu acum, Sophie, o concedie femeia iritată și apoi luă tava. Nu vezi că sunt ocupată ?

Desigur că vedea, dar era absolut necesar să-i explice...

Mătușa ei se încruntă.

— Dacă vrei să faci ceva folositor, Sophie, atunci mai bine deschide-mi ușa ca să pot să...

— Doamnă Craine, m-am hotărât ca până la urmă să mănânc sandvișul acela pe care mi l-ați propus. Ușa căre ducea spre cealaltă aripă a casei se deschise singură înainte ca Sophie să ajungă la ea. În cadrul ușii apăru un anumit bărbat.

Era un bărbat frumos și aspru, cu părul blond-cenușiu și ochii albaștri și glaciali...

CAPITOLUL II

Maximilian Grant.

Proprietarul casei și al terenului care o înconjura și în același timp cel pentru care lucra mătușa ei. Individul sosise pe neașteptate, în toiul nopții.

Sophie îi recunoscuse vocea imediat ce ușa se deschise și înghețase în locul unde se afla, motiv pentru care el nu o văzuse încă.

Oare o va recunoaște când o va revedea ?

Să o recunoască în calitate de ce ? se întrebă ea, făcând o grimasă. În calitatea ei de tânără femeie pe care o întâlnise mergând singură, noaptea, pe un drum de țară și care după toate aparențele aștepta „să fie violată, sau mai rău” ?

Și ce îi mai spusese ? O făcuse „iresponsabilă” și o sfătuisese ca pe viitor să-și aleagă prietenii cu mai multă grijă. Iar ea se afla acolo pentru că dorea să se angajeze ca însoțitoare a tinerei lui fiice ! Dar după ce o găsisese vinovată de atâtea lucruri, ea se gândi că era puțin probabil ca această angajare să mai aibă loc.

Oftă amărâtă cugetând că va trebui să-și strângă lucrurile și să plece, după ce abia ajunsese. De fapt, sosise chiar în acea după-amiază. Sophie își pierduse orice speranță că Maximilian Grant ar fi putut să n-o recunoască. Dacă ea îi recunoscuse imediat vocea, atunci era logic ca și el să i-o recunoască. Oricum, Sophie își imagină că Maximilian Grant nu se oprea în fiecare noapte pe drumuri de țară ca să ajute diverse domnișoare rafinate singure ! Nu-i făcu deloc impresia că ar fi un „cavaler în armură strălucitoare”. În definitiv, chiar dacă ar fi fost, totuși era greu de crezut că o salva întotdeauna pe viitoarea însoțitoare a fiicei lui.

Ea nu se putu stăpâni să nu zâmbească pentru că îi veni o 'idee complet absurdă. Probabil din cauză că se afla aproape în pragul isteriei, avu deodată în fața ochilor imaginea domnului Rochester cu telefon mobil în mașina sa ! Da, avea o viziune poetică asupra întregii povești, dar era totuși adevărat că se întâlniseră în toiul nopții, că Maximilian Grant era în drum spre casa lui de la țară, ce-i drept în mașină și nu călare, și că ea urma să devină însoțitoare a fiicei lui, reprezentată în roman de pupila eroului.

De această dată într-adevăr, viziunea lui Sophie era mai mult decât poetică. Jennifer, fiica lui Maximilian Grant, urma să vină acasă pentru o săptămână de vacanță, urma să vină a doua zi, iar ea nu primise încă slujba. O altă diferență semnificativă era faptul că Sophie fusese cea care-l recunoscuse prima și nu invers, cum se întâmplase cu Rochester și Jane. Și bineînțeles, domnul Rochester nu avea telefon mobil...

Sophie încercase să se bine dispună cu aceste comparații stupide, dar acum realiză că nu prea reușise. Nu că ar fi fost deprimată. Trecuse multă vreme de când nu mai lăsase nici o emoție să-i coloreze viața, fapt care era valabil și pentru plictiseală, întotdeauna era ceva de văzut sau de făcut. Dar, chiar și așa stând lucrurile, ea își dădu seama că era totuși aproape în pragul disperării.

— Cu pui prăjit ?

Sophiei îi luă câteva secunde ca să realizeze că mătușa ei se referea la sandvișul solicitat de stăpânul ei. Mătușa îl așteptase pe Maximilian Grant în cursul dimineții, preparase o mulțime din mâncărurile lui favorite, deși acesta își petrecea majoritatea week-end-urilor în apartamentul lui de la Londra, fapt care o supăra oarecum pe onorabila mătușă Millie, căreia nu-i plăcea nimic mai mult decât să aibă grijă și să hrănească pe cineva. Ea i se plânsese lui Sophie. chiar în acea după-amiază, în timp ce pregătea numeroase plăcinte și prăjituri, că era sigură că Maximilian Grant nu se îngrijea suficient la Londra și că nu înțelegea de ce nu-și petrece mai mult timp aici, la țară. Da, situația se schimbase de când familia Gray, care avea doi copii, nu mai avea în proprietate Henley Hall și de când nu-și mai avea reședința permanentă acolo. Această familie vânduse domeniul lui Maximilian Grant cu un an în urmă și cu toate că mătușa Millie fusese rugată să rămână pe postul de menajeră și bucătăreasă, ea nu mai era la fel de mulțumită ca pe vremea când soții Gray și copiii lor locuiau la Henley Hall. Poate că acum, când Maximilian Grant și fiica lui urmau să stea mai mult...

— Da, ar fi foarte bine, acceptă el scurt și deodată o fixă cu privirea lui albastră și rece pe Sophie, după care făcu o grimasă. N-am știut că mai este cineva aici, spuse el întorcându-se aproape acuzator spre mătușa Millie.

Sophie zâmbi și, fiind detectată în cele din urmă, avu impresia că i se va face rău din cauza ostilității din vocea lui. Patronul politicos care discutase până atunci cu mătușa ei dispăruse, iar în locul lui apăruse... Sophie nu era prea sigură ce a-nume...

Maximilian Grant știuse probabil că persoana pe care urma s-o angajeze drept însoțitoarea fiicei lui se afla în casă, pentru că el însuși ceruse ca ea să se afle acolo pentru interviu sâmbătă dimineața, înainte ca fiica lui să vină acasă de la școala cu internat, abia la ora prânzului. De asemenea, el mai știa că persoana respectivă era nepoata menajerei. Totuși el reacționa la prezența ei ca și cum ea ar fi fost o intrusă, ceea ce era lipsit de sens. Sophie încă nu scosese nici un cuvânt, așa că...

— Mă numesc Sophie Gordon, se decise ea să ia inițiativa și întinse mâna politicoasă, observând în același timp că mătușa Millie părea foarte surprinsă de atitudinea lui față de ea. Sunt nepoata mătușii Mii... ăăă... nepoata doamnei Craine, se corectă ea grăbită când surprinse încruntarea mătușii ei. Începu să roșească, când văzu ochii lui Maximilian Grant că se îngustează mai tare, de această dată de uluire.

Vocea ! îi recunoscuse vocea, iar acum o privea foarte critic.

Sophie știa foarte bine ce vedea domnul Grant: o claie de păr roșcat care refuza să se lase îmblânzit, niște ochi căprui imenși care puteau fi considerați și verzi, în funcție de dispoziția ei, un nas mic și cârn, o gură destul de mare și o bărbie îndrăzneată, un trup feciorelnic, îmbrăcat în mod excepțional de această dată în fustă și bluză. Tocmai culoarea verde și strălucitoare a acestei bluze fusese foarte vizibilă atunci când farurile mașinii lui fuseseră îndreptate asupra ei. Ei bine, Sophie făcuse măcar o alegere bună în acea seară, chiar dacă atunci o făcuse neintenționat, dar acum avea îndoieli asupra calității alegerii. Era limpede ce gândea acum Maximilian Grant despre ea. Dar mătușa Millie...

— Ah, da, răspunse el încet, tonul ostil fiind înlocuit de unul batjocoritor. Te afli aici pentru slujbă, spuse el într-o doară.

Sophie putea să-și ia adio de la această slujbă, deduse ea din privirea lui sardonice și din faptul că el nu binevoi să dea mâna cu ea, ceea ce însemna că putea să-și ia adio și de la salariul sperat. Iar ea avea mare nevoie de bani. Credea că în situația creată, domnul Grant se mai putea gândi să-i ramburseze banii cheltuiți pentru deplasarea până acolo, așa că totul era un dublu dezastru. Ei bine. despre banii de tren putea totuși să-l întrebe. În acest caz, nu-și putea permite să fie mândră.

— Exact, confirmă ea. Am sosit azi după-amiază cu trenul ca să nu întârzii la interviul de mâine dimineață.

Sprâncenele lui blonde se ridicară ironic.

— Foarte lăudabil, desigur, mârâi el calm. Cu toate că aceasta s-ar putea numi punctualitate dusă la extrem !

Sophie simți că obraji îi iau foc din cauza sarcasmului la adresa ei.

— M-am gândit că este plăcut să petrec ceva timp la mătușa mea înainte de a mă ocupa, eventual, de Jennifer săptămâna viitoare, se apără ea ridicând din umeri, după care își dori să nu se fi deranjat, pentru că expresia sardonică de pe chipul lui se accentua în timp ce gura lui se strâmbă cu o teribilă cruzime.

— Serios ? murmură Maximilian Grant provocator. Stătea cu picioarele ușor depărtate, cu pantalonii lui negri care păreau că reprezintă o parte a unui costum elegant și cu cămașa albă ca zăpada descheiată la gât, deși probabil că mai devreme avusese și cravată. Nu era deloc genul de om care să poarte îmbrăcăminte sport și cu atât mai puțin în acea zi, care fusese una lucrătoare. Sophie își imaginează că și cravata fusese una de mătase. Afacerile îi făcuseră pe Maximilian Grant multimilionar. Și v-ați simțit bine împreună, discutând despre familie și despre vechi amintiri comune ? Întrebă el pe un ton foarte amabil.

Prea amabil ! Blestematul ! Știa desigur că ea nu-și petrecuse seara cu mătușa ei, credea că și-o petrecuse în brațele presupusului ei amant, Brian Burnett.

Totuși, Sophie se încruntă și se întrebă de ce oare nu-i spunea adevărul mătușii ei, din moment ce ei doi se cunoșteau foarte bine. Oricare ar fi fost însă motivul, era sigură că el nu încerca s-o ajute

să evite muștrările severe ale mătușii, în cazul în care ea ar fi aflat că Sophie îl cunoscuse deja pe domnul Grant, în niște condiții cel puțin dubioase, în aceste împrejurări, femeia cu siguranță că ar fi dezaprobat-o vehement pe nepoata ei !

— Am petrecut după-amiaza dându-ne reciproc vești legate de familie, răspunse mătușa Millie complet inocentă și fără să fi simțit ironia din vocea lui și evident încântată de felul în care Sophie părea să se înțeleagă cu patronul său. În definitiv, ea fusese cea care o recomandase pentru această slujbă și tot ea ar fi picat într-o lumină nefavorabilă dacă nepoata ei s-ar fi dovedit nepotrivită.

Sophie știa însă foarte bine că Maximilian Grant o considera cel puțin nepotrivită. Totuși, ea spera că nu va fi prea sincer cu mătușa ei când îi va explica de ce are această părere.

— Sophie și-a petrecut seara cu o veche prietenă din copilărie, din vremea când își petrecea vacanțele la noi, adăugă femeia cu afecțiune în glas.

— Adevărat ? Ochii lui, de un albastru atât de deschis încât păreau aproape cenușii, se îngustară în clipa când se îndreptară spre Sophie. Vrei, te rog, să duci tava în biroul meu ca să stăm de vorbă chiar acum ? Expresia chipului își pierduse orice urmă de umor, iar vocea îi era aspră și autoritară, făcând ca sugestia să pară un ordin. Doamnă Craine, vă rog să mai aduceți o ceașcă.

Ora unu și jumătate noaptea nu părea deloc cea mai potrivită pentru un interviu, gândi Sophie, observând că mătușa ei așezase o ceașcă pe tavă. Ea își dădu seama că este destul de obosită, după

călătoria cu trenul și după acea seară plină de atâtea evenimente, dar cu toate acestea și în ciuda orei târzii, ea realizează că nu era deloc în situația cea mai bună pentru a refuza și deci luă cuminte tava și se pregăti să-l urmeze.

— Ți este foame ? Sau aceasta este o întrebare stupidă atunci când este adresată unui student ? Se pare că studenții se află permanent în această stare, spuse el, arcuindu-și sprâncenele blonde.

Sophie se încruntă la mătușa Millie. Era adevărat că urma un curs universitar, dar nu se putea numi chiar studentă. Mătușa Millie îi observă privirea îi clătină ușor din cap. Enervarea fetei crescuse când realizează că mătușa nu-i spusese lui Maximilian Grant întregul adevăr despre ea. Nu putea să se considere foarte vinovată pe mătușa Millie, dar aceasta o pusese într-o situație și mai neplăcută în fața lui.

— Am mâncat mai devreme, mulțumesc, replică ea distrată, întrebându-se ce altceva îi mai spusese mătușa ei.

— Atunci rămâne sandwichul cu carne de pui, doamnă Craine, spuse el scurt, înainte de a părăsi hotărât camera.

Sophie mai aruncă o privire disperată mătușii ei înainte de a se grăbi să-l urmeze, încercând totuși să mai încetinească pasul, pentru că altfel ar fi riscat să verse cafeaua pe superba mochetă din hol.

În copilărie, când ea își petrecea vacanțele la mătușa ei, casa era confortabilă dar destul de neglijată. Familia Gray nu o cumpăraseră ci o moșteniseră și cheltuiseră pentru această casă o imensă sumă de bani care depășiseră posibilitățile financiare ale celor doi soți.

Casa deveni o povară pentru tânărul cuplu, povară pe care la un moment dat nu au mai putut-o duce.

Acum, casa arăta cu totul altfel. Imediat ce Henley Hall devenise proprietatea lui Maximilian Grant, fusese chemat un vestit decorator. După aceasta urmă un lung șir de muncitori, iar în următoarele două luni mătușa Millie nu făcuse altceva decât să ofere ceai și cafea tuturor și să strângă după ei. Pe deasupra, gălăgia făcută în acea perioadă fusese pur și simplu năucitoare. Totuși, când ajunsese în ajun la Henley Hall, Sophie trăsesese concluzia că tot efortul meritase să fie făcut.

La parter, podeaua fusese acoperită cu o mochetă roșie cu unde aurii, mobila era de epocă, iar la ferestrele imense atârnavă draperii de catifea roșie, în tavan fuseseră fixate candelabre strălucitoare. La etaj aranjamentul avea o notă ceva mai specială și personală. Camera lui Jennifer era în nuanțe de bej și roz, camera stăpânului era ceva mai austeră și numai în albastru închis și deschis, în timp ce toate camerele de oaspeți, șase la număr, erau decorate fiecare în culori complementare. Sophie era cazată

provizoriu la parter, într-un dormitor lipit de camera mătușii ei, până când se va hotărî dacă urma sau nu să fie angajată. Mătușa Millie o informase că dacă urma să rămână, trebuia să se mute într-una din camerele de oaspeți de la etaj, cât mai aproape de Jennifer.

Dar ea nu credea că asta se mai putea întâmpla acum.

Sophie nu văzuse încă biroul lui Maximilian Grant, deși mai devreme mătușa ei îi arătase toată casa și schimbările survenite după plecarea familiei Gray. Încăperea în tonuri austere de maro și bej și cu mobilă masivă din stejar nu o surprinse deloc. Peste tot erau exact genul de lucruri despre care ea s-ar fi așteptat să se afle în jurul lui Maximilian Grant.

Totuși, amintindu-și că el nu-i spusese nimic mătușii ei despre întâlnirea lor anterioară, se gândi că el nu făcea numai gesturi ușor de anticipat.

Cu mișcări foarte eficiente, el făcu puțin loc pe birou pentru tava pe care ea o lăsă recunoscătoare din mâini, pentru că până atunci se temuse teribil că ar putea s-o scape din mâini și să se acopere de ridicol.

Sophie se întrebă dacă n-ar fi mai bine să spună ce avea de spus și după aceea să se retragă pur și simplu. Dar dacă totuși avea o cât de slabă șansă, să obțină slujba... Avea însă cu adevărat această , șansă, sau bărbatul din fața ei încerca numai să scape de ea cu blândețe ? În acest ultim caz, sigur ar fi fost prima dată când și-ar fi dat osteneala s-o facă.

Succesul în afaceri al lui Maximilian Grant era legendar. El părea să se ocupe de absolut orice, de la companii de film, studiouri de înregistrare, linii aeriene, ziare, până la cai de curse, cai pe care ea ar fi pariat dacă ar fi avut bani. Ea nu paria deci, dar caili continuau să câștige cursele și fără modesta ei contribuție.

Viața lui personală părea să fie la fel de plină de succes. De la decesul soției lui, care avusese loc cu trei ani în urmă, el ieșise cu o mulțime de femei frumoase.

Totuși nici una din aceste femei frumoase nu reușise să-și găsească un loc stabil în zona pe care cei mai mulți oameni o numeau inima lui. De fapt, o actriță cam trecută și nu tocmai frumoasă, care încercase să-l cucerească, declarase că el avea o piatră în loc de inimă ! Faptul că femeia nu reușise să obțină rolul principal într-unul din filmele al căror producător era Maximilian Grant, putea explica oarecum afirmația ei plină de venin ; dar chiar și așa, nu era un secret pentru nimeni că marele Maximilian Grant nu se simțea deloc înclinat să-și găsească o nouă soție. După părerea lui Sophie, era însă greu de crezut că un om putea Bă-și câștiga fără absolut nici un motiv reputația de a H rece și calculat, atât în afaceri cât și în viața lui intimă.

— Vrei să joci tu rolul soției ?

După ultimele ei gânduri despre latura intimă a vieții lui, această sugestie ironică acționa ca un șoc asupra ei. Dar imediat după aceea, Sophie observă că atenția lui era fixată asupra cafelei și înțelese că el nu dorea decât ca ea să toarne în cești.

— Desigur, replică ea aparent liniștită, deși obrajii îi ardeau și el îi urmărea mișcările nervoase de parcă i-ar fi citit gândurile. Ei bine, ea se gândi ca în acest caz nu era drept să o ironizeze așa, când știa că ea se afla într-o situație atât de dezavantajoasă.

— Doriți zahăr, sau frișca ? întrebă ea cu răceală și plină de demnitate.

El se strâmbă la încercarea ei de a readuce lucrurile la normal între ei și clătină scurt din cap în semn de refuz.

— Am să beau cafeaua așa cum este, adică neagră și tare, spuse el.

Totuși nu părea să aibă nevoie de ceva care să-l țină treaz. Era proaspăt și cu ochii limpezi ca după un somn bun. Ea însă, se simțea obosită și departe de a fi în forma ei cea mai bună, fapt care era un dezavantaj pentru ea. Avea senzația că pentru oricine era mai bine să fie în cea mai bună formă ca să-i poată ține piept acestui bărbat. Iar în clipa aceea, din pricină că el era atât de enigmatic, ea se gândea cum i-ar putea ține piept.

— Deci tânărul acela te-a adus acasă de data aceasta ?

Sophie inspiră adânc când auzi această întrebare tăioasă, fiind convinsă că până atunci, el venise în mod deliberat în întâmpinarea dorinței ei de a se comporta ca niște străini, de parcă incidentul de mai devreme nici nu existase. Acum însă el îi dăduse de înțeles că nu avea deloc intenția să uite ce se întâmplase, chiar dacă în fața mătușii ei se comportase altfel.

Ea îi întinse cu mâna tremurând cana de cafea. Poate că în definitiv era mai bine că nu avea să mai lucreze pentru el. Ei îi plăcea să fie relaxată, să se bucure de munca ei, iar prezența acestui bărbat ar fi făcut asta imposibil.

— După cum vedeți, da, spuse ea scurt. Vă... vă mulțumesc că nu i-ați spus nimic mătușii mele, adăugă ea încordată, după care se așeză pe scaunul de lângă birou, opus celui pe care stătea el.

El puse ceașca oferită de ea pe birou fără să bea din cafea, în timp ce cu ochii lui ca oțelul o țintui pe Sophie.

— N-am făcut-o, nu ca să te menajez, îi spuse cu asprime, ci pentru că am considerat că mătușa ta s-ar supăra dacă ar afla despre situația ridicolă în care te-ai pus. Ea pare să țină foarte mult la tine...

Tonul lui conținea implicația că el nu putea înțelege în ruptul capului de ce stăteau lucrurile așa, pentru că, din punctul lui de vedere, Sophie nu merita nici un pic de afecțiune.

Ea avusese dreptate mai devreme când se gândise că el nu încercase s-o protejeze nespunându-i mătușii ei că se cunoscuseră deja și în ce condiții.

— Trebuie să priviți partea bună a lucrurilor, spuse Sophie. Dacă mătușa Millie nu ar fi stat să-l aștepte pentru că nu aveam cheia, atunci n-ar li rămas trează și n-ar fi putut să vă pregătească sandvișuri și cafea.

Gura lui se îngustă, iar privirea îi deveni glacială.

— Sunt mai mult decât foarte capabil să-mi pregătesc și singur cafea și sandvișuri, se răsti el înervat,

Sophie știa foarte bine că el era „mai mult decât foarte capabil” să facă majoritatea lucrurilor Singur ! N-ar fi trebuit să se lase provocată să dea o replică atât de insolentă. Și nici n-ar fi făcut așa ceva dacă n-ar fi avut un aer atât de superior și nu s-ar fi uitat la ea ca la un animal dintr-o specie rară pe care el dorea să-l studieze în felul acela, pentru ca până la urmă să se descotorosească de biata jivină ! Sau poate că era ea mult prea sensibilă, în definitiv, el avea acum destul timp să-i judece comportamentul...

— Sau ai fi putut să mi le pregătești tu, evident după ce reușeai să ajungi acasă, continuă el provocator, înainte ca ea să mai poată da vreo replică.

Sophie se crispa când îi simți mânia din voce. Tonul lui era la fel ca cel al unui tată care își ceartă copilul încăpățânat. Cu toate astea, ea nu-și putea imagina un om mai indulgent decât tatăl ei și oricum, avea îndoieli că Maximilian ar fi acceptat ideea ca ea să-i fie fiică. Poate că ar fi fost totuși mai potrivit să-i compare tonul cu cel al unui patron care muștră un candidat la angajare cel puțin necorespunzător. Pe măsură ce discutau mai mult, ea înțelegea foarte bine că era total nepregătită pentru cerințele lui Maximilian Grant. Își umezi nervoasă buzele.

— Dumneavoastră...

— Îmi pare rău că a durat atât până să vă aduc sandvișul, domnule Grant. Mătușa Millie alesese tocmai acel moment pentru a bate scurt la ușă și intră zâmbindu-

le larg, fără să pară conștientă de tensiunea care exista între nepoata ei și marele stăpân. V-am pregătit și niște maioneză proaspătă, mai spuse ea, strălucind de satisfacție.

— N-ar fi trebuit să vă deranjați atât, doamnă Craine. Maximilian Grant se relaxa suficient ca să-i zâmbească mătușii Millie, chiar dacă atunci când își îndreptă privirea spre Sophie, mânia încă îi mai strălucea în ochi. Ea văzuse odată o fotografie cu un ghețar care avea cea mai palidă nuanță de albastru. Ochii lui îi aminteau exact de acest ghețar. Acum chiar că trebuie să vă duceți la culcare, doamnă Craine. Zâmbetul lui îndulci puțin asprimea și tonul tăios al cuvintelor lui, care nu reprezentau decât un ordin pe care se aștepta ca să i-l respecte.

Cu toate acestea, Sophie știa că mătușa ei va trebui să încalce acest ordin. Nu se putea duce acum la culcare, înainte de a afla cum decursese interviul. Ea nu era singura implicată.

— Sophie și cu mine vom strânge aici după ce vom termina de vorbit, adăugă-el ca și când ar fi simțit șovăiala menajerei.

— Prea bine, replică îmbufnată mătușa și ieși în timp ce enervarea și demnitatea îi emanau prin toți porii.

Sophie se crispa, cunoscând foarte bine ce puteau însemna toate acestea, deși el nu părea deloc deranjat, iar acum o privea pe Sophie cu sprâncenele ridicate. Oricum, de ce să-l deranjeze ceva? Cel mai rău lucru pe care i-l putea face mătușa Millie era să-i servească o masă îngrozitoare, dar cum femeia era foarte mândră de talentele ei culinare, era greu de crezut că o va face. Sophie spera să scape și ea la fel de ușor...

— Ce spuneai?... întrebă Maximilian sec, de parcă ar fi știut exact ce gândea ea.

Dar oare ce spunea? Oh, da...

— Voiam numai să vă explic ceea ce s-a întâmplat mai devreme, dar îmi dau seama că nu are nici un rost, nu-i așa? Ea oftă adânc știind că era probabil prea târziu ca să se mai reabiliteze în ochii lui.

Oare ar fi avut vreun rost să-i explice acestui bărbat că ea îi ceruse lui Brian să-o lase să coboare din mașină nu ca să-și apere propria onoare, ci tocmai pe a lui, adică onoarea lui Maximilian Grant?

CAPITOLUL III

Ei bine, nu onoarea, ci ceva ce el prețuia cu mult mai mult, și anume intimitatea.

Sophie se bucurase la început când îl văzuse pe Brian și îl considerase la fel de atrăgător, chiar și privit cu ochi de adult acum. De asemenea se bucurase când se oferise să o ducă înapoi la Henley Hali cu mașina, ofertă pe care tânărul i-o făcuse când aflase că altfel ea trebuia să ia ultimul autobuz. Sophie se gândise chiar să accepte dacă ar mai fi invitat-o în vreo altă seară să iasă cu el, însă fără Ally. Din păcate, ea uitase că Brian lucra pentru cel mai important ziar local. Aflase pe drum că Brian avea ambiția să se mute de la acest ziar provincial la titlul mai răspândit, de pe Fleet Street, iar în acest scop se gândise să folosească un articol despre viața privată a lui Maximilian Grant, având-o ca informator pe Sophie.

Sophie nu știa în clipa aceea nimic despre Maximilian Grant, decât că avea o fiică de șaisprezece ani care urma să aibă o vacanță de o săptămână. Dar chiar și dacă ar fi avut informații despre viața personală a marelui om de afaceri, cu siguranță că nu i le-ar fi dat lui Brian pentru ca acesta să scrie

cine știe ce istorie îngrozitoare, plină de remarci veninoase și neadevărate. Ceea ce o înfuriase pe Sophie fusese faptul că Brian o crezuse în stare să facă așa ceva !

— A avut loc o bruscă modificare de planuri, spuse deodată Maximilian Grant, înclinându-și ușor capul. Părul lui blond căpătă nuanțe argintii, iar trăsăturile lui aspre intrară într-un con de umbră.

Sophie făcu o figură mirată.

— Așa credeam și eu, spuse ea, făcând o grimasă. Ați putea să-mi faceți măcar favoarea de a nu fi prea dur cu mine când îi veți explica mătușii Millie motivele pentru care nu m-ați angajat ? Știu că este menajera dumneavoastră, dar este în același timp și sora mamei mele, și...

— Nu cred că ai înțeles. El se ridică și se opri lângă birou. Modificarea despre care ți-am vorbit r>u are nici o legătură cu ceea ce s-a întâmplat în seara asta...

— Nu ? Ea îl privi nevenindu-i să creadă ; pe cine încerca el să păcălească ? Și, în plus, oare de ce se mai deranja să o facă ?

— Nu, se răsti el nerăbdător. Realitatea este că Jennifer nu mai vine acasă să-și petreacă vacanța, și...

— Cred că spuneți asta ca să-mi menajați sentimentele, spuse ea clătinând cu amărăciune din cap. Dar...

— Domnișoară Gordon, ce motiv aș avea ca să-ți menajez sentimentele? întrebă el, privind-o batjocoritor cu ochii 'lui albaștri.

Intr-adevăr. În definitiv, ea și sentimentele ei nu însemnau nimic pentru el. Iar el nu dădea deloc impresia unui om care să-și facă scrupule atunci când trata cu cineva.

Sophie simți că obrajii încep să-i ardă din ce în ce mai tare pentru că el continua s-o privească amuzat și oarecum cu milă, fapt care o făcea să aibă impresia că o consideră de aceeași vârstă cu fiica lui.

— Mai ales dacă sunt nevoit să mint în acest scop ? continuă el batjocoritor. Eu lucrez cu fapte, domnișoară Gordon...

— Sophie, spuse ea încet. Aș prefera să-mi spuneți Sophie.

El înclină din cap în semn de înțelegere.

— Ei bine, adevărul este, Sophie, că Jennifer va petrece săptămâna aceasta la mătușa ei. Regret că te-ai deranjat să vii până aici, dar, așa cum ți-am spus mai devreme, asta ți-a dat posibilitatea să o revezi pe mătușa ta. Și, desigur, pe Brian... nu-i așa ? mormăi el ironic.

— Da, Brian este numele lui, confirmă-ea. Dar amândoi știm foarte bine că ar fi fost mai bine să nu ne fi întâlnit.

— Poftim ? întrebă el batjocoritor, iar vocea lui fusese aproape de neauzit.

— Trebuie să vă spun... se sili ea să vorbească normal, deși îi era foarte greu. Cu timpul — dar cine știe cât timp ? — ea avea probabil să se obișnuiască cu ideea că pierduse slujba, dar în momentul acela se simțea foarte deprimată și nu știa încotro s-o apuce. Dar își va reveni ea ; întotdeauna o făcuse. Niciodată n-a mai fost concediată înainte de a fi angajată ! Și oricum, Sophie ar fi preferat să nu existe nici această primă dată...

Maximilian Grant făcu o grimasă.

— În general, patronii aşteaptă puţin mai mult până să se dispenseze de serviciile tale, nu ? întrebă el sec. Tu ai sugerat asta, nu eu, se apără el.

Cu timpul poate că ea ar fi ajuns să considere amuzant umorul sec al acestui individ, deşi avea îndoieli serioase în privinţa asta.

— Şi în plus, o necăji el, mătuşa ta mi-a dat impresia că nu prea ți-ai găsit vocaţia în viaţă... Spunea ceva despre o slujbă de telefonistă, alta de vânzătoare...

— Da, bine, îl întrerupse ea repede, pentru că ştia că lista era lungă, deşi cu siguranţă că femeia emisese să menţioneze slujbele de curier pe motocicletă la Londra şi încă şase-şapte slujbe pe care mătuşa ei nu le considerase potrivite ca referinţe pentru o viitoare însoţitoare a fiicei acestui bărbat. Ea îşi plecă privirea pentru ca Maximilian Grant să nu se uite în ochii ei căprui şi candidi, pentru că de când se întâlniseră ea era sigură că el este suficient de inteligent ca să-şi imagineze cam ce fel de lucruri omisese mătuşa ei.

El greşea total în legătură cu ceea ce voia ea să facă cu viaţa ei. Ştia exact ce carieră îşi dorea, numai că îi lua ceva mai mult timp decât altora ca să şi-o construiască. Dar până la urmă avea să reuşească, chiar dacă trebuia să-şi mai găsească o sută de slujbe oribile pentru asta.

— Cheltuielile pentru drum îţi vor fi desigur rambursate. El se ridică în picioare ca să arate că discuţia se încheiase şi apoi luă un sandwich din care muşcă cu poftă. Sunt foarte bune, spuse el după prima înghiţitură. Ia şi tu unul, o invită, continuând să mănânce.

Dezamăgirea ei era atât de acută, încât probabil că mâncarea i-ar fi făcut rău.

— Nu, mulţumesc. Se ridică în picioare. Cred că ar fi mai bine să mă duc la culcare. Nu vă deranjează dacă plec chiar mâine dimineaţă ? Ea se încruntă când acest gând îi trecu prin cap.

În ochii lui albaştri şi reci apăru din nou iritarea.

— Nu fi proastă ! se răsti el, supărat. Dacă mătuşa ta vrea să mai rămâi cu ea câteva zile, nu am nimic de obiectat.

Oh, Doamne... trebuia să mai dea ochii cu mătuşa Millie ! Şi indiferent ce i-ar fi spus, mătuşa ei va fi convinsă că fusese ceva care îl făcuse pe Maximilian Grant să n-o mai angajeze şi că aceasta urma să aibă repercusiuni şi asupra ei, pentru că ea fusese cea care o recomandase ! Totuşi, nu numai mătuşa Millie era răspunzătoare că o recomandase. Mama ei o convinsese pe sora sa s-o facă, atunci când mătuşa îi povestise în treacăt că Jennifer urma să vină acasă pentru o săptămână. De fapt, ea nu era totuşi

prea sigură că incidentul anterior influențase totuși decizia lui Maximilian în legătură cu angajarea ei.

— Cred că ar fi mai bine să plec mâine, îl a-sigură ea. Nu voia să suporte privirile pline de reproșuri mai mult decât era absolut necesar.

— Cum dorești, spuse el absent, studiind niște hârtii care se aflau pe birou.

Ea se întreba dacă el avea idee spre ce situație financiară gravă o împinsese, chiar și rambursându-i cheltuielile de drum. Probabil că nu avea idee. Suma de bani pe care ea ar fi câștigat-o în această săptămână ar fi reprezentat o picătură într-un ocean pentru el, dar pentru ea... Uită tot, Sophie, își spuse ea ferm. Mergi mai departe și nu privi înapoi. Niciodată să nu te uiți înapoi. Asta este unica posibilitate și singura șansă.

Maximilian Grant nu păru să observe ieșirea ei din cameră, atât de adâncit era în citirea hârtiilor. Probabil că deja și-o scosese din minte pe Sophie Gordon.

Mătușa Millie nu făcuse același lucru ; ea o aștepta în bucătărie, așa cum se așteptase Sophie.

Spre marea ei ușurare, când îi spuse că Jennifer își va petrece vacanța la o rudă a ei în loc să vină aici așa cum fusese stabilit inițial, mătușa ei se enervă, atât de tare din cauza lipsei lui de considerație față de Sophie, încât uită de reproșuri.

— Extraordinar ! exclamă mătușa, ridicându-se în picioare să spele ceștile de cafea. Dar în definitiv, și mătușa fetei are ceva de-a face cu aceasta schimbare de planuri, spuse ea pe un ton dezaprobator. Este o femeie foarte prost-crescută. N-o să-i facă deloc bine lui Jennifer să-și petreacă atâta timp la Celia. Clătină din cap, supărată.

Sophie nu mai ceru alte amănunte pentru că era foarte ușurată că scăpase atât de ușor și nu voia să mai răscolească lucrurile. Ea spuse repede că vrea să se ducă la culcare, pentru că a doua zi urma să se întoarcă în oraș.

— Desigur că așa trebuie să faci. Mătușa se simțea acum vinovată, pentru că n-o lăsase să se ducă mai devreme la culcare. Și să știi că îmi pare rău cu adevărat că te-ai deranjat numai ca să fii dezamăgită.

Ea ridică din umeri.

— Domnul Grant a spus că-mi va rambursa cheltuielile...

— Măcar atât trebuie să faci, în aceste circumstanțe. Mătușa ei era sincer dezamăgită de felul cum fusese ea tratată.

— Da, spuse Sophie, făcând o grimasă. Ei bine, cred că acum chiar mă retrag.

Mătușa Millie aprobă din cap, cu o expresie indulgentă pe chip.

— Dacă vrei, poți să dormi până mai târziu mâine dimineață. Nu este nici o grabă cu plecarea, adăugă ea, foarte indignată de felul neplăcut în care domnul Grant se purtase cu Sophie.

Faptul că mătușa Millie era atât de blândă — mai ales că Sophie nu o merita chiar în totalitate — era aproape mai enervant ca atunci când o certa, decise fata, retrăgându-se în grabă.

Imediat ce ajunse în dormitor, constată că nu-i era destul de somn ca să se bage în pat pentru că prin cap îi treceau tot felul de gânduri legate de săptămâna care urma. Sărăcia rafinată putea fi ceva romantic, aproape nobil, dar aceasta nu achita notele de plată și nici nu te hrănea. Oh, va găsi ea o slujbă, era sigură de asta și niciodată nu greșise. Dar până atunci...

Poate că dacă citea puțin, somnul avea să-i revină. De mii de ori adormise cu o carte în mână, așa că sistemul trebuia să funcționeze și acum ! Dar cărțile pe care le adusese cu ea nu erau ușor de citit și cu cât încerca să se gândească mai puțin

ia asta, cu atât biblioteca imensă pe care o văzuse în acea dimineață în aripa centrală a casei o atrăgea mai mult. De fapt, își propusese ca, dacă ar fi fost angajată, să-i ceară lui Maximilian Grant permisiunea de a arunca o privire prin bibliotecă. Dacă i s-ar fi dat voie să citească vreo carte atât de frumos legată în piele atunci ea ar fi garantat că va fi cât se poate de atentă să nu o deterioreze.

Poate că totuși Maximilian Grant nu se va supăra dacă ea se va duce chiar acum acolo ? în definitiv, altă șansă nu mai avea...

Când părăsi dormitorul, casa era cufundată în întuneric, iar ea presupuse că atât mătușa ei cât și Maximilian Grant se culcaseră. Frumusețea elegantă a holului înalt lua proporții înfricoșătoare în umbra nopții, făcând-o să se întrebe dacă voia într-adevăr atât de mult să vadă biblioteca.

Imediat ce deschise ușa și simți mirosul cărților, înțelese că trebuia imediat să le și vadă. Apăsă un întrerupător și imediat se aprinse un lampadar care se afla lângă imensul fotoliu de piele plasat în fața căminului. Încălzirea centrală era mai mult decât adecvată pentru o seară rece de mai.

Erau acolo toate cărțile clasicilor, frumos legate ; era o plăcere dacă puteai doar să le atingi.

Lui Sophie nu-i venea să creadă ; prima carte pe care o scoase din raft fu „Jane Eyre" ! După gândurile care-i trecuseră prin cap mai devreme, realizează că aceasta era singura carte care ar putea s-o ajute să adoarmă în acea seară. Degetele ei se strânseseră înfrigurate peste copertile de piele ale cărții pe care o luase în mână.

Dar cartea căzu cu zgomot pe carpeta de pe podea. Sophie fu cuprinsă brusc din spate. Ea țipă când brațul îi fu răsucit. Fu întoarsă cu fața spre agresor, cu niște mișcări atât de abil executate încât abia putu să respire după primul strigăt de spaimă.

Se trezi lipită de pieptul de oțel al lui Maximilian Grant, care o privea furios în ochii înspăimântați. Ea se întreabă dacă va mai fi vreodată în stare să-și recapete respirația normală.

— Tu ! o acuză el dezgustat, cu toate că nu făcu nici un efort să-i dea drumul.

Ea era din ce în ce mai disperată din cauza acestei ultime acuzații. Nu era deloc sigură cât timp va mai putea rezista așa. În picioare și fără să respire.

Era atât de aproape de el încât trupurile lor erau lipite complet, de la umeri până la șolduri. Sophie simțea fiecare r>or al pielii lui și fiecare mușchi și îi vedea foarte clar trăsăturile aspre ale chipului și răceala din ochi, care aproape îi înghețase sângele în vine. Nu era nici urmă de umor în acei ochi. Dimpotrivă privirea lui era ostilă.

În timp ce ea înregistra toate acestea, își dădea seama că niciodată până atunci nu mai fusese atât de deplin conștientă de apropierea unui bărbat. Oasele parcă i se

topiseră, pulsul i se accelerase, obrajii îi ardeau și toate simțurile îi erau tulburate din cap și până în vârful degetelor de la picioare. Dacă nu începea imediat să respire, curând avea să cadă moartă la picioarele lui !

Maximilian rezolvă această problemă, îndepărtând-o de el cu ochii îngustați îndreptați în direcția ei. Sophie își masă încheieturile mâinilor în locul unde el o ținuse atât de strâns, inspirând în același timp cantități imense de aer. Nu putea spune nimic, pentru că era mult prea surprinsă de violența agresiunii lui..

Trecuse aproximativ o jumătate de oră de când îi părăsise biroul. În timp ce ea își scosese pantofii în dormitor, Maximilian arăta exact ca mai înainte, complet îmbrăcat și...

— Ce cauți aici ? o întrebă el brutal, cu tot trupul încordat în chip provocator.

Arăta foarte amenințător, barându-i drumul spre ușa care era încă întredeschisă, fapt care-i aminti că ea fusese cea care o lăsase așa, motiv pentru care nici nu auzise intrarea lui cu câteva minute mai devreme.

— Căutam o carte să citesc... spuse ea amărâtă, ridicând din umeri cu speranță, întrebându-se de ce oare era atât de convinsă că el n-o va crede, în definitiv, aceasta nu era decât biblioteca. Ce-și imagina el că făcuse ea aici ?

Ochii lui albaștri de gheață nici nu clipeau,

— La ora asta ? Deci nu o credea !

— N-am putut să adorm după discuția avută,' spuse ea. Adică... știam că n-am să pot să dorm, chiar dacă m-aș fi băgat în pat, spuse ea grăbită, în timp ce el privea cu înțeles bluza și fusta pe care ea încă le mai purta și care arătau limpede că ea nici măcar nu încercase să se culce. Aveam prea multe pe suflet, mai spuse ea, făcând o grimasă.

- El își încrucișa brațele pe piept.

— O eventuală conștiință vinovată te poate face să te simți așa.

— Vinovată ? Ei bine, acum ascultați-mă ! izbucni ea indignată. Nu am de ce să mă simt vinovată. Doamne - Dumnezeule, dacă el încă se mai gândea la incidentul de pe drum, atunci era numai vina lui. Și dacă nu înceta să-i arunce mereu asta în față, atunci ea avea să i-o spună.

El ridică sprâncenele blonde, iar privirea albastră îi deveni și mai glacială.

— Vrei să sugerezi că eu aș avea ? întrebarea fusese pusă pe un ton neliniștitor de blând.

Sophie își plecă privirea.

— Ei bine, eu cu siguranță nu am de ce să mă simt vinovată ! insistă ea încăpățânată. Doamne, doar ea nu intenționase să fure vreo carte din valoroasa lui bibliotecă, dacă asta crezuse el. Oare nu era în stare să creadă nimic bun când avea legătură cu ea ? îmi dau seama că ar fi trebuit să cer voie înainte de a împrumuta cartea. îl privi din nou cu îndrăzneală în ochi. Dar având în vedere ora târzie și faptul că aș fi pus-o la loc mâine dimineață înainte de a pleca, fără ca cineva să mai fie deranjat, m-am gândit că nu mai este necesar să vă mai cer voie. El se aplecă să ridice cartea de jos. Evident, am greșit, adăugă ea încordată.

El întoarse cartea cu degetele lui lungi și fine, care însă dădeau impresia de o forță de fier. Știa exact cât de puternice erau degetele lui/pentru că încă mai simțea urma lor imprimată pe încheietura mâinii. Încercă să uite ce simțise atunci când stătuse lipită de el într-un mod atât de puțin ceremonios. Din fericire, atitudinea lui jignitoare o făcea să-i fie mai ușor să uite.

— „Jane Eyre”. Gura lui făcu o grimasă batjocoritoare când citi titlul cu litere aurii de pe coperta cărții. Dă mi voie să ghicesc, spuse el brutal. Arogantul și bogatul Rochester este eroul tău favorit ?

Ea ar fi vrut să-l lovească în clipa aceea pentru jignirea lui plină de cinism. De fapt, se văzu nevoită să-și ducă mâinile la spate ca să nu facă asta. În momentul acela se gândi că de fapt îl preferă pe Maximilian Grant mai degrabă cinic și suspicios, decât cinic și batjocoritor !

— Din fericire ! izbucni ea. Jane l-a iubit pe Rochester datorită unei calități pe care acesta o avea, în afară de bogăție, și anume simțul umorului !

Maximilian făcu o grimasă, pentru că înțelesese insinuarea.

— Și tu crezi ca eu nu am simțul umorului ? Ea își lăsă provocatoare capul pe spate iar șuvițele roșcate străluceau ca o flacără.

— Din clipa în care v-am cunoscut și până a-cum, n-am putut să-mi dau seama.

El râse la această replică tăioasă. Râse din tot sufletul, după care puse cartea pe măsuta din dreptul fotoliului de piele.

— Poate că de fapt este păcat că nu vei rămâne aici o vreme, Sophie Gordon, murmură el blând și încă zâmbind. Se pare că uneori este nevoie să mi se reamintească să râd, în anumite situații.

Sophie era teribil de uluită de transformarea pe care râsul o realizase asupra trăsăturilor lui aspre. Ochii i se închiseseră parcă la culoare, în jurul nasului și gurii îi

apăruseră semne de veselie și dinții îi străluciră albi în comparație cu pielea lui bronzată. Inițial ea nici nu înțeleșese ceea ce spusese el. Când totuși o făcu, se gândi că este foarte trist să și se reamintească să râzi.

Ce fel de viață ducea omul acesta, dacă avea nevoie de asta ? Ea știa că este văduv, dar soția lui murise cu trei ani în urmă, așa că mai mult ca sigur avea o nouă iubită, o femeie cu care să împartă momentele vesele ale vieții. Ea era convinsă că un bărbat întreg de treizeci și nouă de arii nu va rămâne singur trei ani de zile, mai¹ ales dacă avea avantajul să arate ca Maximilian Grant. Dar ea nu trebuia să se gândească acum la cât de atrăgător era el și nici nu trebuia să-și reamintească toate senzațiile tulburătoare, pe care le avusese atunci când trupul ei fusese atât de intim lipit de al lui, cu doar foarte puțin timp în urmă !

Mai exista și fiica lui, Jennifer, de șaisprezece ani. Oare ea nu-i făcea viața fericită ? Sophie era foarte atașată de părinții ei și nu putea înțelege cum se putea ca un tată și o fiică să nu se apropie și mai mult unul de celălalt, tocmai datorită pierderii suferite. Dar poate că bogăția lui Maximilian Grant reprezenta o barieră între ei. Era greu de crezut că, în asemenea împrejurări și dată fiind bogăția lui Maximilian, fiica lui nu ajunsese o răsfățată din punct de vedere financiar, mai ales după decesul mamei ei. Deci poate că existau și avantaje în a fi sărac...

— Acum se pare că te-am dezvățat și pe tine de răs, spuse el cu regret în glas, în timp ce ochii lui albaștri urmăreau diversele emoții care traversau chipul ei.

— Oh, nu, se grăbi ea să îl liniștească. Mă gândeam numai, îi spuse ea blând, sperând ca el să n-o întrebe la ce. Se îndoia că oamenilor le era uneori milă de omul acela, sau că le-ar fi mulțumit pentru asta.

— După câte mi-am dat seama, este o distracție periculoasă, mormăi el pe un ton care arăta că discuția se încheiase. Cred că ar fi timpul să mergem la culcare acum, nu-i așa ? Ea se înroși toată. Vai, „Jane”, doar nu credeai că am sugerat că am putea merge împreună ?

Bărbatul acesta avea totuși simțul umorului, chiar dacă era crud.

— Desigur că nu, se răsti ea. Domnul Rochester n-ar fi putut niciodată să sugereze așa ceva, îl ironiza ea.

— Dar domnul Rochester din secolul douăzeci ar putea, spuse el calm. Amintește-ți că nici originalul nu s-a dat în lături de la a încerca să se însoare eu Jane, deși era deja căsătorit.

Sophie se gândi puțin la asta. Domnul Rochester încercase să ia ceea ce dorea, și anume s-o ia pe Jane de soție, dar numai pentru că voia să o aibă pe Jane. Un Rochester modern, probabil că ar folosi numai armele seducției ca să obțină același lucru.

— În cazul acesta, ce noroc pentru noi că dumneavoastră nu sunteți domnul Rochester și eu nu sunt Jane, spuse ea degajată.

El o privi câteva secunde în ochi, după care înclină capul. Părul lui era argintiu în lumina lămpii.

— Ce noroc pentru noi, repetă el blând. Sophie, ia-ți acum cartea și du-te.

La acestea ea nici măcar nu se ridică indignată, așa cum ar fi trebuit să facă. Luă grăbită cartea de pe masă — deși nu mai era deloc atât de sigură că vrea s-o citească — și se îndreptă repede spre ușă, unde ezită puțin, întorcându-se să se uite la el. El rămăsese complet nemișcat, uitându-se spre cămin. Arăta atât de singur... ciudat de singur... Nu ! Dacă Maximilian Grant era singur, era așa pentru că el voia să fie și nu pentru alt motiv. Ea se grăbi să iasă din bibliotecă, înainte ca alte asemenea gânduri să-i tulbure mințea.

Ce seară bizară... Nu-și putea aminti alta asemănătoare. Reacția ei la apropierea lui Maximilian fusese un adevărat șoc pentru ea. Oh, da, era un bărbat de o frumusețe aspră, dar cu siguranță nu era genul ei. Când fusese însă lipită de pieptul lui puternic, diferențele de vârstă și experiența nu mai contaseră... de fapt, Sophie nici nu se mai gândea la ele. În clipa aceea, cu chipul lui Maximilian Grant atât de aproape de al ei, cu privirea străpunsă de a lui, ea nu-și mai dorise decât ca el s-o sărute !

Ceva mai târziu, la foarte puțin timp după toate astea, când era pe punctul de a adormi, avu senzația ciudată că cineva se învârtea pe lângă dormitorul ei.

CAPITOLUL IV

Sophie avu niște vise îngrozitoare și bizare în același timp, vise despre femei sechestrare în poduri și telefoane care sunau continuu. Îi fură necesare câteva secunde ca să realizeze că nu este singură în dormitor, și asta numai după ce se trezi de-a binelea.

Ii fu foarte greu să-și dea seama cine este, așa, cu draperiile trase, dar când ochii începură să se obișnuiască cu întunericul, ea reuși să distingă o siluetă care se afla în dreptul toaletei și care — Dumnezeule ! — zăngănea niște monezi. Bani ei. Bani pe care înainte să se culce îi pusese pe măsuta de toaletă. Acești bani erau toată averea ei.

Cu o seară în urmă, Maximilian Grant crezuse pentru o clipă, atunci când o descoperise în bibliotecă, că ea ar fi un spărgător, dar se, părea că acum — incredibil — apăruse un spărgător adevărat. Iar ea nu știa ce să facă, ce anume...

— Oh, te-ai trezit, nu-i așa ? murmură o voce feminină. Credeam că ai să dormi toată ziua !

Sophie nu știa cum anume se trădase, poate vreo mișcare involuntară sau modificarea respirației.

Când încercă să se ridice în capul oaselor, silueta din celălalt capăt al încăperii se apropie de fereastră și trase draperiile.

În clipa aceea, lumina orbitoare a soarelui pătrunse în cameră, iar ea nu reuși să vadă nimic. Apoi ochii ei începură să se obișnuiască cu lumina și în cele din urmă reuși să vadă cine era intrusul.

Dar persoana nu arăta deloc ca un intrus, ci mai curând ca Alice în Țara Minunilor, cu cascada ei de păr blond prins la spate cu o panglică neagră, cu fața ca cea a unui înger cu ochii albaștri și pe deasupra — ființa era îmbrăcată într-o rochiță albastru cu alb, strânsă cu o curea peste talia îngustă. De fapt, fata era puțin cam prea înaltă pentru vârsta pe care părea s-o aibă. Fiind chiar puțin mai înaltă decât Sophie, în ciuda aparenței ei copilărești.

Fata stătea acum lângă pat și o privea cu un aer ușor disprețuitor.

— Am vrut neapărat să vin să văd cumpărată în realitate o însoțitoare plătită ! spuse ea pe un ton evident batjocoritor.

La fel de evident era și faptul că în ciuda felului cum arăta, fata nu era deloc un înger.

La o privire mai atentă, se putea observa că ochii îi erau albaștri și reci, iar bărbia foarte ascuțită și îndrăzneată. Semnele exterioare ale forței de caracter a lui Maximilian Grant erau departe de a fi atrăgătoare la fiica lui în vârstă de șaisprezece ani. Sophie nu mai avea nici o îndoială cu privire la identitatea „intrusului”.

— N-ar fi trebuit să te afli aici. Sophie se încruntă și coborî din pat, conștientă că Jennifer îi urmărea fiecare mișcare și îi cerceta cu un ochi critic cămașa de noapte comună, evaluând în același timp și prețul ei.

Era neplăcut să fii privit în felul acesta de cineva mai tânăr decât tine. Acum nu mai era de mirare că Maximilian nu putea râde împreună cu fiica lui. Tânăra domnișoară era mult prea serioasă pentru asta.

— Sunt toți la locul lor, spuse Jennifer. Banii tăi, adică, explică ea batjocoritor, pentru că Sophie o privise întrebător. I-am numărat numai, fără să încerc să-ți iau din ei. Fata se trânti obraznic pe pat și o privi provocator. Aceștia sunt toți banii pe care-i ai la tine ? Jennifer își ridică sprâncenele blonde într-un mod foarte asemănător cu felul în care o făcea tatăl ei.

Sophie se uită la cele două hârtii mototolite de o liră și la teancul de mărunțiș care însemna exact cincisprezece pence. Ea știa precis pentru că îi număraseră cu o seară înainte. Aceștia erau toți banii pe care-i avea în general, nu numai la ea.

— Da, spuse Sophie, ridicând nepăsătoare din umeri.

Jennifer se strâmbă dezgustată.

— Atunci nu este de mirare că vrei să fii însoțitoarea plătită a unei persoane pe care nu o cunoști. Tata îmi dă mai mult numai ca bani de buzunar pe o săptămână.

Asta chiar că nu era greu de crezut, dar această domnișoară avea de fapt nevoie de o bătaie bună !.

— Poate că acesta este unul din motivele pentru care tatăl tău trebuie să plătească pe cineva ca să-ți țină companie, spuse Sophie calmă.

O clipă păru că această insultă trecuse pe lângă Jennifer, dar imediat după aceea, ochii ei se măriră de indignare.

— Poftim ?

— Nimic. Sophie îi zâmbi dezarmant, prefăcându-se că a înțeles greșit. Sunt sigură că n-ai vrut să fii nepoliticoasă.

Tânăra se înroși, se ridică în picioare și își puse mâinile în șolduri.

— Ei bine, te înșeli amarnic, am vrut să fiu foarte nepoliticoasă !

În clipa următoare, Jennifer precis va bate din picioare de furie, presupuse ea amuzată, întrebându-se de câte ori o asemenea manifestare, pe care Maximilian Grant o ura cu siguranță, o ajutase pe această fată să facă exact ceea ce dorea.

— Atunci ai reușit, nu-i așa ? întrebă Sophie pe un ton plăcut, înainte de a-și lua peria din geantă și a-i întoarce spatele tinerei fete pentru a-și putea privi propria imagine în oglindă. Imediat după aceea începu ritualul de fiecare dimineață, ritual care însemna îmblânzirea părului ei rebel, care după un periat viguros începea să arate cât de cât decent.

Sophie vedea în oglindă reflecția lui Jennifer și realiză astfel că fata era puțin deconcertată de felul în care fusese tratată, după ce fusese atât de nepoliticoasă. Ea nu încercă să ghicească de ce Jennifer se comportase așa, dar își aminti cum este să ai șaisprezece ani. Putea deci să înțeleagă frustrarea fetei de a fi tratată ca un copil-femeie, prea matură ca să fie tratată; cu indulgența normală față de un copilaș, prea tânără ca să fie tratată ca un adult. Era evident că biata fată era nervoasă de faptul că tatăl ei considerase necesar să-i angajeze o însoțitoare pentru o vacanță de numai o săptămână.

Totuși aceste considerații nu arătau motivul pentru care Jennifer se afla acolo, când chiar în seara precedentă tatăl ei spusese că fiica lui nu va veni acasă. Oare el o mințise ? Nu, ea nu credea asta. Îl crezuse — așa arogant cum era — când spusese că

nu ar încerca să mintă numai ca să-i menajeze sentimentele. Maximilian Grant era cu siguranță brutal de sincer întotdeauna. Dar...

— Dumnezeule! icni Sophie, privindu-și din întâmplare ceasul de la mână și observând că se făcuse ora unu. Ora prânzului! Remarca inițială a lui Jennifer conform căreia „voia să doarmă toată ziua” nu fusese complet lipsită de sens.

Sophie nu-și dăduse seama că era atât de târziu. Desigur, când se culcase era aproape ora trei, dar...

— Ar fi trebuit să mă trezească cineva. Se întreba ce anume putea crede Maximilian Grant văzând că ea doarme atât de mult. Sophie era convinsă că el se trezise deja de câteva ore, în ciuda orei târzii la care se culcase. El nu părea genul de om care să aibă nevoie de mai mult de două ore de somn ca să fie absolut proaspăt a doua zi.

— Iată că te-a trezit cineva,, spuse Jennifer, trăgându-și cuvintele și ridicând din sprâncene.

— Te-a trimis tatăl tău ? întrebă Sophie luându-și geanta din dulap, așezându-o pe pat și începând să-și pună lucrurile în ea.

Nu, el... ce faci ? întrebă nedumerită Jennifer, urmărindu-i mișcările grăbite.

— Îmi fac bagajele, desigur, răspunse Sophie în timp ce lăsa pe pat blugii și un tricou roșu pe care intenționa să le poarte în acea zi. Nu ți-a spus tatăl tău că s-a răzgândit în privința „însoțitoarei plătite” ? întrebă ea absentă, uitându-se prin cameră ca să se asigure că nu uitase ceva. întotdeauna când călătorea își lua puține lucruri, dar toate absolut necesare.

Jennifer se încruntă.

— De fapt, eu încă n-am vorbit cu tata.

— Poftim ? Sophie, care se îndrepta spre baie, se opri brusc și se uită la fată, nevenindu-i să creadă.

Jennifer își întoarse privirea.

— Tata nu știe că sunt aici, anunță ea arogantă, cu toate că în ochii ei albaștri și glaciali se putea citi o undă de neliniște. Am venit cu un taxi de la școală până acasă, adăugă ea provocatoare.

Probabil că banii de buzunar pe care-i primea fata erau cu adevărat destul de mulți, dacă își putea permite să dea atâția bani pe taxi. Rochia ei albastru cu alb era evident uniforma școlară pentru vară. Dar dacă Maximilian nici nu știa că fata este acasă...

— Nu crezi că ar fi trebuit măcar să-l saluți pe tatăl tău după ce ai ajuns acasă ? întrebă Sophie, gândindu-se ce va spune Maximilian când va afla că planurile lui fuseseră schimbate de această versiune feminină a lui.

Probabil că Jennifer nu se întreba același lucru, pentru că trăgea nervoasă de capătul cordonului de la rochie.

— Nu mă grăbesc să asist la explozia care va urma cu siguranță. Fata făcu o grimasă de om atotcunoscător. Dar nici n-am de gând să mă las expediată la mătușa Celia pentru o săptămână întreagă, adăugă ea rebelă.

Sophie se încruntă teribil. Avea impresia că, ceea ce spunea Jennifer despre „explozie” urma să se adevărească. Nu-și putea imagina că Maximilian Grant va lua ușor actul de nesupunere al fiicei lui. Iar ea nici măcar nu-l putea condamna pentru asta...

— Dar nu-ți dai seama că el s-ar putea să fie îngrijorat din cauza ta ? întrebă Sophie cu bun simț. Probabil că a sunat deja la sora lui ca să vorbească cu tine, sau poate i-a telefonat să-i spună că n-ai ajuns încă la ea. Sau...

— Mătușa Celia nu este sora lui tata, interveni Jennifer furioasă. Este sora mai tânără a mamei mele, explică ea dezgustată. Și voia să mă duc la ea în vacanță numai pentru că este îndrăgostită de tata...

— Jennifer ! icni Sophie, incapabilă să mai reacționeze la lipsa de respect a fetei.

— Nu suport să mi se spună Jennifer ! spuse ea furioasă. Jen sau Jennie, niciodată Jennifer.

— Bine, Jennie, spuse Sophie, ignorând importanța pe care fata o dădea numelui. Totuși... nu se putu să nu se întrebe dacă Maximilian Grant era și el îndrăgostit de sora soției lui decedate. Faptul că vorbești pe un ton jignitor despre mătușa ta nu schimbă deloc celălalt fapt, și anume că imediat ce tatăl tău va afla că nu te-ai dus la ea așa cum fusese aranjat, va fi foarte îngrijorat...

— Bineînțeles că nu ! se auzi deodată o voce aspră.

Amândouă fetele se întoarseră spre ușă în clipa în care auziră vocea. La început Jennie avu un aer vinovat iar Sophie speriat, pentru că se întreba cât auzise el din discuția lor și pentru că realiză că era foarte sumar îmbrăcată.

Sophie simți că roșește pentru că sfârcurile ei se întăriseră și împungeau cu obrăznicie cămașa de noapte.

Totuși Maximilian Grant nu părea în clipa aceea în starea potrivită ca să observe dacă ea era complet îmbrăcată sau dimpotrivă, dezbrăcată. Toată atenția și toată furia

lui erau îndreptate, evident, spre fiica lui ! Oricum, Sophie își strânse hainele în brațe într-o atitudine defensivă.

— Ai idee câte neazuri a putut provoca inconștiența ta, tânără domnișoară ? atacă sălbatic Maximilian. Am anunțat și poliția în legătură cu dispariția ta...

— Poliția ? repetă Jennie uluită, cu obraji palizi și ochii speriați.

— Evident, se răsti tatăl ei intrând complet în cameră și arătând așa cum își imaginase și Sophie — proaspăt și vioi, în pantalonii negri și strâmți și cu una din acele cămăși din mătase albă. Cu toate acestea, el fusese acela care se culcase mai târziu, pentru că atunci când ea plecase spre dormitorul ei, se afla încă în bibliotecă.

Jennie oftă și își privi tatăl.

— Dar...

— Ce altceva te-ai fi așteptat să fac atunci când am telefonat la Celia și am aflat că nu ai ajuns la ea, în timp ce știam că de la școală ai plecat cu două ore înainte ? întrebă el exasperat. Am simțit că înnebunesc când după toate astea ți-am auzit vocea aici ! El clătină enervat din cap. Ușurarea că aflase că fiica lui este întreagă era încă destul de umbrită de faptul că până în clipa aceea își făcuse griji absolut degeaba.

Jennie înghiți în sec și, cu toate că Sophie știa că purtarea fetei fusese egoistă și lipsită de considerație, totuși nu se putu abține să nu admire felul în care fata refuza să dea înapoi în fața mâniei tatălui ei. Dacă i s-ar fi dat măcar o șansă cât de mică și dacă ambiția ei s-ar fi atenuat puțin, Jennie Grant ar fi putut deveni o ființă umană cât de cât ușor de plăcut și tolerat.

— Tocmai făceam cunoștință cu... Jennie se pierdu pentru că realizează că deși ea o informase pe Sophie în legătură cu numele ei preferat, ea nu avea idee de numele celeilalte.

— Sophie, îi sări „cealaltă" în ajutor, începând să-i pară rău de tânăra fată. Sophie nu și-ar fi dorit însă ca după conflictul cu Maximilian Grant din seara precedentă să se afle în pielea lui Jennie.

— După câte observ, tu și domnișoara Gordon nu v-ați cunoscut îndeaproape, spuse el batjocoritor. Iar acum, propun ca tu și cu mine s-o lăsăm singură ca să-și pună ceva haine pe ea.

Deci Sophie greșise ; individul observase exact ce anume avea, sau nu avea, pe ea.

Se roși iar, dându-și seama că el fusese perfect conștient și de felul în care propriul ei trup o trădase cu câteva secunde în urmă. Doamne, excela în a se pune în situații stânjenitoare în prezența acestui bărbat. Dacă biata mătușă Millie ar fi știut, cu siguranță că s-ar fi îngrozit.

Jennie, care se dovedise a fi atât de rebelă, cu siguranță că nu era și proastă, pentru că își urmă imediat tatăl, fără să-i mai arunce lui Sophie vreo privire. Pentru asta, ea n-o putea condamna. Biata fată, se simțea probabil ca și când ar fi plecat spre eșafod !

Maximilian Grant nu o urmă imediat pe fiica lui ; privirea lui se opri asupra genții pline de pe pat, după care se îndreptă spre ea.

— Să nu pleci înainte să mai stăm o dată de vorbă, spuse el cu asprime, plecând imediat după Jennie și închizând ușa dormitorului după el.

Sophie se trânti pe patul nefăcut simțindu-se de parcă ieșise dintr-un vârtej al emoțiilor. Nu făcea parte dintre acei oameni care se trezeau din somn veseli și asta nici măcar când reușea să doarmă până la prânz. Avea nevoie de timp și spațiu ca să se pregătească pentru ziua care începea. Familia Grant însă părea să ia imediat viața în piept, indiferent ce oră era.

Oare ce însemnaseră ultimele cuvinte ale lui Maximilian Grant ? Dorea s-o tragă la răspundere pentru că nu-i semnalase imediat prezența fiicei lui în casă, sau se referise la cu totul altceva ? Oricum, pentru ea era mai prudent să nu plece nicăieri până cei doi nu terminau discuția despre comportarea iresponsabilă a lui Jennie.

Când peste puțin timp Sophie coborî în bucătărie,, mătușă ei tocmai pregătea niște gustări. Fapta lui Jennie părea să fi afectat întreaga gospodărie. Sophie găsi cafea proaspătă și își turnă într-o ceașcă după care bău, plină de recunoștință. Totuși încă nu se împăcase cu viața, cu toate că înainte să coboare făcuse un duș fierbinte și își pusese șuvițele rebele într-o oarecare ordine.

Mătușă Millie o privi cu atenție.

— N-aș putea spune că sunt tocmai surprinsă că tânăra Jennifer s-a hotărât să-și facă singură planurile pentru vacanță, spuse ea amărâtă. Fata asta este la fel de încăpățânată ca și tatăl său. Femeia clătină din cap. Totuși, pentru tine este un noroc, nu-i așa ? Mătușă Millie turnă restul de cafea într-o ceașcă de porțelan pe care o puse lângă cealaltă ceașcă de pe tavă, apoi o zaharniță și un castron cu frișca.

Sophie se încruntă, fără să înțeleagă deloc semnificația celor pregătite, dar în definitiv nu se trezise complet.

— Așa este ?

— Ei bine, sigur că da. Mătușa îi aruncă o privire nerăbdătoare care-i reproșă că este atât de obtuză. Acum că Jennifer s-a întors, ai să-ți primești slujba. Vrei să duci tu asta în bibliotecă, pentru ca eu să mă pot ocupa de masa de prânz ? mai întrebă ea, după care se întoarse distrată.

Sophie nu se mișcă. Poate că nu înțelesese ceva, dar numai pentru că Jennie se afla acum acasă, ea nu vedea nici un motiv pentru care trebuia neapărat să rămână. Tatăl și fiica erau amândoi încăpățânați, dar Sophie știa foarte bine care era cel mai încăpățânat.

— Du tava în bibliotecă, Sophie, îi reaminti mătușa ei, când descoperi că ea se mai afla acolo cu tava în brațe. Și asta înainte ca totul să se răcească, sublinie ea.

Sophie plecă. Oricum, trebuia să se întoarcă în bibliotecă înainte de a pleca și asta pentru a retur-na cartea pe care o împrumutase în seara precedentă, în plus, era interesată să vadă cum se mai înțelegeau tatăl și fiica. Comandase-ra cafea, așa că poate nu se mai aflau unul cu mâinile în părul celuilalt.

Spre mirarea ei, biblioteca părea să fie goală atunci când intră și puse tava pe măsuta de cafea, nu fără să se încrunte. Se așteptase ca măcar să audă voci, dacă nu chiar strigăte. Cu siguranță că nu-și imaginase că nu va fi nimeni acolo.

— Mulțumesc, murmură o voce profundă pe un ton de apreciere.

Sophie se răsuci pe călcâie uluită, exact la timp ca să observe un bărbat care se ridica din fotoliul de piele din fața căminului. Când intrase în bibliotecă nu-l observase, pentru că fotoliul era puțin întors cu spatele spre ea, dar când el se ridică complet, ea realizează că nu era cine se așteptase să fie. Bărbatul acesta era mai tânăr decât Maximilian Grant, probabil că avea în jur de treizeci de ani, cu părul, negru tuns foarte scurt, cu ochii căprui și cu un chip atrăgător care părea acum lipsit de umor și îmbrăcat într-un costum negru și auster ca tot restul persoanei lui.

— Te-am speriat ? se scuză el degajat. N-am vrut. Voiam numai să-ți mulțumesc pentru că mi-ai adus cafeaua. El privi cu înțeles tava pe care ea tocmai o lăsase jos.

— Cafeaua era pentru dumneavoastră ? Sophie crezuse că tava fusese pregătită pentru Maximilian Grant și Jennie, deși mătușa ei nu spusese asta explicit.

Bărbatul făcu o grimasă.

— Max. încă mai vorbește cu Jennie la el în birou. Iar tu trebuie să fii... ? Bărbatul ridică întrebător și glumeț din sprâncene.

În birou. Desigur. Era tocmai locul pe care Maximilian Grant părea să-l aleagă pentru discuții neplăcute.

— Sophie Gordon. Ea îi întinse politicoasă! mâna.

— Paul Wiseman, El îi întoarse gestul cu mâna lui puternică și fermă. Eu sunt asistentul domnului Grant. Am sosit azi-dimineață cu mașina pentru a-l întâlni aici.

Ah, asta explica multe. Cel puțin... așa credea Sophie. Dacă Maximilian Grant venise aici să lucreze, atunci de ce aranjase ca Jennie să se ducă la mătușa ei ?

— Ce drăguț, spuse ea prostete, dându-i drumul la mână.

El ridică din nou din sprâncene.

— Da ?

Sophie zâmbi cu tristețe.

— Ca să fiu sinceră, de fapt habar n-am ! mărturisi ea. Și eu trebuia să lucrez pentru domnul Grant, dar n-a ieșit, spuse ea ridicând din umeri, realizând că poate dovedea prea multă încredere în acest bărbat, care era mai mult ca sigur și prietenul

lui Maximilian Grant, în afară de faptul că îi era asistent.

Atenția lui Paul Wiseman păru să se amplifice.

— Oh, da ?

Era oare numai imaginația ei ? Era prea sensibilă la situația dată, sau acest bărbat părea dintr-o dată mult mai precaut ?

— Nu vă faceți probleme, spuse ea râzând ușor. Nu încercam să obțin postul dumneavoastră. Nimic atât de important. Ea făcu o grimasă. Însoțitoare pentru copil, aceasta este limita la care mă opresc pentru moment. Făcu o figură tristă, amintindu-și de tânăra domnișoară hotărâtă, care puțin mai devreme îi invadase dormitorul.

— Pentru moment ? repetă Paul Wiseman curios.

Sophie se încruntă la modul în care acest individ conducea conversația și încercă să-și alunge , iritarea pe care i-o provoca. În definitiv, ea nici măcar nu-l cunoștea. Era deconcertant felul în care el îi punea întrebări fără a spune despre sine nimic altceva decât că lucra pentru Maximilian Grant, numele și că sosise mai devreme cu mașina. Chiar și numai atât o supăra pe Sophie. Maximilian Grant avea tot restul timpului ca să lucreze, zi și noapte dacă voia, așa că era atât de greu să-și petreacă ceva vreme cu fiica lui atunci când aceasta era în vacanță pentru o săptămână ? Dacă așa stăteau lucrurile, atunci n-o putea condamna pe Jennie că se hotărâse să decidă singură unde-și va petrece vacanța.

Din toate aceste motive, răspunsul pe care-l dădu lui Paul Wiseman fu ceva mai tăios decât ar fi trebuit.

— Este propriu naturii umane să vrea să evolueze. Nu intenționez să-mi petrec toată viața ca studentă la fără frecvență și între timp să trec prin tot felul de slujbe.

Paul o privi .cercetător.

— Studentă la fără frecvență ? La ce ?

Bărbatul acesta nu avea dreptul să aibă acești ochi căprui care ar fi putut fi calzi și prietenoși, când de fapt el era la fel de tăios ca și șeful lui. Sophie îi spusese deja mult prea multe despre ea și nu intenționa să continue, mai ales că era evident că era puțin prea matură ca să mai fie studentă. Dar luase câteva decizii greșite în viața ei, iar acum trebuia să muncească de două ori mai mult ca să câștige ceea ce pierduse.

— La facultatea vieții, domnule Wiseman, evită ea răspunsul pe un ton glumeț.

— La această facultate suntem cu toții studenți, Sophie, murmură el blând, oprindu-și privirea asupra obrazilor ei ușor înroșiți și asupra pistruiilor de pe nasul ei cărn. Mi se pare că te refereai la ceva mai precis ?

Ea se încruntă la insistența lui. Nu făcuse niciodată un secret din faptul că urma un curs la o universitate populară, dar nici nu plictisea pe toată lumea cu această

poveste, mai ales că toți voiau să știe de ce anume nu era studentă la zi. Evident, acesta era și cazul bărbatului din fața ei. . Continua lui curiozitate în privința ei o irita puternic !

— Da ? întrebă ea degajată. Este bine ca acum să mă retrag, domnule Wiseman, trebuie să prind un tren spre Londra în această după-amiază. Se întoarse să plece, conștientă că el o urmărea cu o insistență enervantă. Nu avea nici o îndoială că el era un asistent foarte bun pentru Maximilian Grant, dar din punctul ei de vedere, era la fel de necioplit și de dezagreabil ca și șeful lui ! Aproape...

Dacă continua să-și spună cât de necioplit și dezagreabil era Maximilian Grant, poate că reunea să uite atracția pe care o exercita asupra ei. Totuși, puțin mai devreme, pe chipul lui nu se putuse citi că-și amintea de apropierea fizică din seara trecută, cu toate că avea și o scuză pentru asta, prin faptul că fusese îngrijorat din cauza comportamentului lui Jennie.

— Voiai să lași cartea în bibliotecă, Sophie ? întrebă Paul pe un ton suav de undeva din apropierea ei.

De fapt, era atât de aproape în spatele ei, încât atunci când se întoarse, ea făcu un pas înapoi, privindu-l acuzator pentru că o obligase să facă acest gest.

— M-am gândit, spuse el ironic, că din moment ce ai o carte sub braț, carte care aparține bibliotecii, voiai de fapt s-o pui la loc înainte de a pleca.

Cartea „Jane Eyre”. Uitase complet de ea în timpul discuției cu acest bărbat. Luase cartea sub braț ca să poată duce și tava în același timp. Cu siguranță însă că nu avusese această pierdere de memorie pentru că îi făcuse plăcere conversația. Dimpotrivă, individul acesta o enervase atât de tare încât uitase de carte.

Oricum, voia să scape de ea cât mai repede. Respectivul obiect nu-i crease altceva decât necazuri, încă din clipa când o luase prima oară în mână. Aproape toată lumea crezuse că vruse-se s-o fure!

— Firește, se răsti ea, așezând cartea la locul ei pe raft. La revedere, domnule Wiseman, adăugă ea cu subînțeles în timp ce se îndrepta spre ușă.

— Așa crezi ? replică el, pentru prima oară amuzat de când se cunoscuseră.

Ea se încruntă la această remarcă enigmatică.

— Domnule Wiseman, a fost o discuție foarte...

— Spune-mi Paul, o invită el calm. Relațiile de serviciu neformale sunt mult mai armonioase.

Dar, din moment ce nu aveau să lucreze împreună, asta nu avea nici o importanță. Acum că îl cunoscuse pe acest bărbat, cât și pe Maximilian Grant, ea încerca să se întrebe de ce oare se amarase pentru că nu obținuse slujba dorită. Dacă

se mai gândea și la Jennie Grant, această slujbă ar fi fost precis iadul de pe pământ, în cel mai bun caz.

Ea îi zâmbi larg și fără sens înainte de a se întoarce a doua oară să plece, întrebându-se dacă el ascultase de fapt vreuna din replicile ei la întrebările lui indiscrete. Exact în clipa aceea se izbi de un perete dur și puternic pe care-l recunoscuse cât se poate de repede ! Dacă nu și-ar fi amintit ce simțise lipită de pieptul lui Maximilian Grant, atunci cu siguranță că n-ar fi putut uita mirosul aspru și masculin al apei lui de colonie, miros care de altfel îi tulbura toate simțurile.

— Va trebui să încetăm să ne mai întâlnim așa, murmură el aspru când ea îi puse mâna pe

piept ca să se echilibreze. El o privea cu ochii lui albaștri, care imediat observară o mișcare în spatele ei. Maximilian Grant își luă imediat brațele de pe talia ei, când îl recunoscu pe Paul Wiseman.

— Paul, îl salută el sever, cu un aer reținut. Ați făcut cunoștință ? întrebă el aspru, privind de la chipul roșu al lui Sophie la fața enigmatică a lui Paul Wiseman.

Roșeața din obraji ei se accentua sub privirea lui atentă. Oare de ce se uita așa la ea ? Doar nu credea că... Doamne-Dumnezeule, bărbatul acesta era angajatul lui și numai pentru că Maximilian credea că o găsisese într-o situație compromițătoare cu Brian, el nu avea nici un drept să creadă că ea avea obiceiul să flirteze cu orice bărbat care îi ieșea în cale !

Poate chiar și faptul că în noaptea precedentă se aflate în brațele lui Maximilian...

Dar asta fusese cu totul altceva, se apăra ea indignată în gând și oricum, nu constituia un motiv pentru ca...

— Sophie ne-a adus cafeaua, domnule Grant, răspunse Paul Wiseman destul de degajat.

Și formal. Și terminase cu admirația pentru relațiile neformale, în orice caz în privința relațiilor ei cu Maximilian Grant ! Paul Wiseman era un șarlatan. Numai dacă nu cumva flirtase cu ea atunci când făcuse acea remarcă ?... Dacă într-adevăr asta încercase, ea trebuia să-l dezamăgească — îl găsea la fel de atrăgător ca un frigider.

Realitatea era, că era ridicol ; în ultimii ani, ea evitase cu desăvârșită grijă bărbații, iar acum, în decurs de douăzeci și patru de ore, se trezise în compania a trei bărbați mai mult decât prezentabili. Unul încercase s-o seducă pentru ca ea să-i facă mărturisiri la care el nu avea dreptul — drept pe care nici nu avea să-l obțină vreodată — al doilea își imaginase tot ce era mai rău despre relația ei cu primul și deci o tratase în consecință, iar acum apăruse acest al treilea individ care părea să-i urmărească pe ea și pe Maximilian Grant cu foarte mare atenție ! Trei bărbați ; dar ea nu dorea să aibă de-a face cu nici unul dintre ei.

Maximilian dădu brusc din cap :

— Mătușa ta mi-a spus că ești aici. Voiam să vorbesc cu tine, explică el.

Din punctul ei de vedere, cu cât se termina mai repede această conversație, cu atât era mai bine. Nu dorea decât să se întoarcă mai repede la Londra ca să-și caute o altă slujbă pentru săptămâna care urma. Și cu cât pleca mai repede, cu atât era mai bine.

— M-am gândit că până terminați dumneavoastră de vorbit cu Jennie, aș putea s-o ajut pe mătușa mea, spuse ea calmă.

El îl privi scurt pe Paul Wiseman.

— Cred că vom sta de vorbă în biroul meu, îi spuse el cu obișnuita-i aroganță. Bea-ți cafeaua, Paul. Eu am să termin repede și după aceea putem să discutăm totul în liniște.

Sophie ieși înaintea lui din încăpere pentru că era evident că el asta dorea. „A termina repede” însemna mai mult ca sigur că-i va plăti cheltuielile de drum, după care se va descotorosi de ea ca de un colet nedorit și încă unul de valoare mică !

Când ajunseră în birou, Jennie nu se mai afla acolo iar ea nu se putu. stăpâni să n-o compătimizească pe tânăra fată, pentru că după expresia întunecată a lui Maximilian se putea deduce că ceea ce se petrecuse acolo nu fusese deloc plăcut, pentru nici unul dintre ei. În același timp, nu avea nici o îndoială în privința învingătorului. Poate că biata Jennie fusese deja făcută pachet și trimisă la mătușa îndrăgostită de Maximilian.

Dar oare el era îndrăgostit de această mătușă Celia ? Oare din cauza asta era atât de hotărât s-o trimită pe Jennie la ea ? Privindu-l până acum, văzându-i ochii albaștri, glaciali și gura subțire și aspră, ea nu și-l putea imagina pe acest bărbat îndrăgostit sau iubind vreo femeie, oricare ar fi fost aceea.

Și totuși... noaptea trecută fusese o atracție între ei.

— ...am uitat s-o întreb pe mătușa ta dacă știi să călărești, spunea Maximilian nerăbdător. Eu sper că știi, pentru că Jennifer este sus și tocmai își pune costumul de călărie și n-aș vrea s-o dezamăgesc spunându-i că nu poate merge, fapt care de altfel nu se va întâmpla dacă tu o vei însoți, spuse el în încheiere.

Ea îl privea fără să înțeleagă nimic. Jennie era sus și își punea costumul de călărie... El dorea ca ea s-o însoțească... ?

— Dar... dar... eu credeam... Ea clătină din cap încruntându-se, teribil de mirată.

— Da ? o provocă el cu asprime și cu ochii lui duri și albaștri. Exact ce credeai, domnișoară Gordon ?

Orice ar fi fost însă, în starea în care se afla el, ea nu era atât de proastă încât să spună cu glas tare ceea ce credea ! Era evident acum că cel care ieșise învingător nu era el. Din dispoziția lui de acum se putea constata că nu știa să suporte cu grație înfrângerea. Ar fi fost curată îndrăzneală din partea ei să spună că Jennie ar fi trebuit să se afle deja în casa mătușii. Ea observase că Maximilian își numea fiica Jennifer, deși ea spusese foarte clar că nu-și suportă numele întreg. Sophie nu avea intenția să mai facă încă o greșeală, fiind convinsă că aparentul lui calm era într-adevăr numai aparent și că era gata să sugrume pe cineva, iar ea nu voia să fie candidat la așa ceva.

— Jennifer, își aminti ea să folosească numele întreg, neștiind dacă el o făcuse de nervi sau pentru că nu-i plăcea numele de alint, dorește să călărească ?
întrebă ea senină.

El aprobă din cap.

— Chiar acum. Așa că, dacă încă mai dorești slujba, ți-aș sugera să te duci să-i ții companie.

Acum. Chiar dacă el îi „sugerase”, ea avu senzația că primise un ordin pe care era obligatoriu să-l respecte.

Ea îl respectă. Fără nici un comentariu și fără să mai întrebe ceva. Imediat după aceea, uită complet că numai cu câteva minute în urmă fusese extrem de hotărâtă să plece de acolo cât mai repede posibil...

CAPITOLUL V

Dacă Maximilian Grant nu avea aerul unui învingător, atunci nici Jennie nu-l avea. Părea extrem de nervoasă în timp ce-și încheia ultimul nasture al costumului ei verde de călărie. Apoi trânti ușa dulapului și se privi în oglinda mare înainte de a se întoarce spre Sophie care stătea în cadrul ușii deschise.

Sophie se oprise în bucătărie atât cât să-i comunice mătușii ei că obținute slujba, după care se grăbise spre dormitorul în care știa că se află Jennie. Ușa era deschisă și nu fu nevoie decât de o scurtă privire ca să realizeze că Jennie nu era cea mai ordonată ființă de pe pământ. Abia sosise și reușise să-și împrăștie hainele în toată camera. Cu toate acestea, atunci când .o fulgeră cu privirea ei rece și albastră, ea înțelese că tocmai avusese un acces de furie și poate că nici nu era chiar atât de dezordonată !

— Ai venit să te bucuri, nu-i așa ? se răsti Jennie scârbită, legându-și părul cu o fundă neagră, cu mișcări sigure și abile.

Sophie nu era prea convinsă de nimic... dar n-ar fi putut răspunde afirmativ. De ce s-ar fi bucurat ?

Cu siguranță că Jennie fusese cea care își urmase drumul ales, nu? Totuși, dacă i-ar fi spus că nu avea idee despre ce vorbește ar fi fost pusă din start în dezavantaj, iar cu o asemenea persoană aveai nevoie de tot calmul și grija din lume ca să-i faci față.

— Nu tocmai, răspunse ea, zâmbind larg și prietenos.

Jennie îi aruncă o privire foarte limpede și își luă pălăria de pe pat.

— Presupun că trebuie să-ți câștigi cumva existența. O insulta în mod deliberat, cu o expresie disprețuitoare pe chip. Sunt sigură că ai fi reușit s-o faci mult mai bine, fără să-mi fii temnicer !

Sophie făcu ochii mari în fața acestei acuzații, înainte de a o cunoaște mai bine pe Jennie își imaginase că ele două ar putea deveni prietene, ar putea să se distreze împreună, ar putea merge la cumpărături, să facă plimbări lungi, să se ducă la cinematograful și la teatru. Acum înțelese că Jennie nu era fata dornică de companie la care sperase ea, dar își închipuise că mai putea salva ceva din săptămâna pe care aveau s-o petreacă împreună. Dar dacă acesta era felul în care Jennie urma să se poarte în continuare...

— Poate că ar trebui să-i spun tatălui tău că până la urmă n-a avut o idee prea bună, sugeră ea cu regret. Sperasem să putem deveni prietene...

— Prietene ! Jennie rosti cuvântul pe tonul unui om căruia nu-i venea să creadă și cu ochii plini de fulgere de supărare. Ori accept ca tu să rămâi să-mi ții companie, ori trebuie să mă duc la mătușa Celia. Poți numi asta fundamentul unei prietenii ?

Deci, acestea erau condițiile pe care le pusese Maximilian Grant pentru ca Jennie să poată rămâne acasă ! Dar nu se gândise puțin că astfel făcea șederea ei-ca însoțitoare aproape imposibilă din start ?

— Jennie...

— Tu ești ultima lui amantă, nu-i așa ? Ochii lui Jennie se îngustară provocator în clipa în care-i venise această idee. Acesta este motivul pentru care este hotărât să te rețină aici ?

Sophie nu putu să nu se crispeze din cauza tonului jignitor al lui Jennie. Nu avu nici o îndoială că ea o insulta intenționat. De asemenea, nu o putea condamna pe Jennie pentru că avea aceste resentimente față de ea, în situația în care primise de la tatăl ei un asemenea ultimatum. Și poate că Jennie avea și unele experiențe, anterioare pe care să-și bazeze acuzația... ?

— De fapt, nici tu nu crezi asta, spuse ea scurt. Nu, nu o crezi, insistă ea când fata încercă să p io testeze. Îmi pare sincer rău că tatăl tău a pus problema în felul în

care a făcut-o. Cred că cel mai bun lucru pentru toată lumea este să-i explic că nu e bine să rămân aici, după care să lăsăm lucrurile așa. Nu crezi ? o încuraja ea fără pic de ranchiună în glas.

Ochii lui Jennie se îngustară cu suspiciune.

— Ai face tu asta cu adevărat ? întrebă ea încet.

— Firește, confirmă Sophie fără nici o ezitare.

— Dar ar însemna să-ți pierzi slujba, îi reaminti Jennie însă circumspectă.

— Bineînțeles că aş prefera să rămân și să-mi păstrez slujba, recunosc eu amărâtă. Dar...

— Atunci se pare că suntem nevoite să rămânem împreună, mârâi Jennie încheind discuția. Pentru că eu n-am deloc intenția să mă duc la mătușa... Vorbeam de lup... Atenția fetei fu reținută de ceea ce văzuse pe fereastră. Mai precis de persoana pe care o văzuse; realiză Sophie, apropiindu-se și ea de fereastră și oprindu-se lângă Jennie. Amândouă priviră la spațiul din fața casei, unde dădea dormitorul lui Jennie.

Acolo erau parcate trei mașini : BMW-ul verde și suplu al lui Maximilian, un Rover argintiu al lui Paul Wiseman și un Mercedes sport, de culoare albă. De la volanul ultimei mașini coborî cea mai frumoasă femeie pe care ea o văzuse vreodată.

Înaltă, elegantă, într-o rochie roșie, scurtă și mulată pe corp, Cu un păr negru ca smoala care-i cădea pe umeri. Femeia era suficient de atrăgătoare ca să fie fotomodel sau stea de cinema. Avea pielea frumos bronzată, picioare lungi și perfect modelate care se potriveau foarte bine cu sandalele cu toc înalt, asortate cu rochia.

— N-a pierdut deloc timpul, spuse Jennie pe un ton sec și disprețuitor, aruncându-i lui Sophie o privire batjocoritoare. Iubita mea mătușă Celia, explică ea ironică, a venit să ne facă o vizită. Așa că dacă te interesează cumva persoana tatălui meu, ar fi mai bine să cobor acum ca să-ți protejez interesele.

Deci aceasta era „mătușă Celia" ? Sophie n-o mai putea vedea acum pentru că aceasta intrase deja în casă, dar avea încă foarte vie în minte imaginea ei. Celia nu părea să fie mătușă nimănui ; emana magnetism sexual prin toți porii și se mișca teribil de grațios.

Dar în afară de felul în care cealaltă femeie arăta, pe ea o intriga și faptul că reușise să ajungă aici atât de repede după ce îl informase pe Maximilian că Jennie nu sosise la ea așa cum fusese aranjat. Unde putea locui dacă apăruse aici atât de repede ?

Ea știa bine că trebuia mai întâi să răspundă la ultima înțepătură a lui Jennie înainte de a-și satisface curiozitatea în legătură cu frumoasa femeie.

— Trebuie, să mergem să călărim, nu-i așa? sublinie ea.

Jennie îi întoarse nervoasă privirea, după care aprobă încet din cap.

— Așa este, admise ea, îndreptându-se spre ușă. Hai să dispărem acum, înainte de a fi nevoită să cobor ca să-i cer scuze mătușii Celia. Ea se opri și privi nerăbdătoare înapoi. Sophie ! insistă ea iritată când văzu că ea nici nu se mișcase. Dacă plecăm acum, Celia o să aibă posibilitatea să-l farmece pe tata, iar asta va avea darul de a-i crea o dispoziție bună.

Dar Maximilian — el se bucura de farmecele frumoasei femei ?. Oare de ce îi trecuse așa ceva prin cap ? O urmă încet pe Jennie.

— Poate va avea o dispoziție suficient de bună ca să nu mai fie nevoie să te scuzi, spuse ea.

— Oh, oricum va trebui să-mi cer scuze. Situația este abjectă. Dar dacă își petrece o oră singură cu tata, s-ar putea chiar să-mi accepte scuzele, mai spuse ea amărâtă.

Sophie îi zâmbi, găvind-o adorabilă în acea clipă. Urmând-o pe Jennie pe scara de serviciu care ducea la bucătărie, ea clătină din cap.

— Tu chiar te pricepi să pui totul la cale, nu-i așa ? spuse Sophie cu admirație în glas.

Jennie îi zâmbi și făcu o figură caraghioasă.

— Se numește „supraviețuire într-o lume adultă”.

— Poate, acceptă Sophie tristă, știind bine că probabil folosise subterfugii similare când era copil, în scopul de a obține o pedeapsă mai ușoară atunci când își supăra părinții. Și regret că trebuie să te dezamăgesc, adăugă ea, glumind, dar mă tem că în clipa aceasta tatăl tău nu este singur, ci cu Paul. Jennie mai aruncă o privire înapoi când se apropiară de bucătărie.

— Cine este Paul ?

— Cred că îl cunoști, spuse ea puțin surprinsă. Este...

— Șșșt ! o instrui Jennie nerăbdătoare, oprindu-se brusc în ușa bucătăriei. Tata este înăuntru și tocmai îi comunică mătușii tale că Celia va lua împreună cu noi prânzul, la care se pare că în cele din urmă va trebui să participăm. Știu că din vina mea s-a întârziat cu masa, recunosc Jennie privind-o în ochi. Dar sunt leșinată de foame. Oh, Doamne, sper că tata nu m-a văzut prin ușa cu geam în partea de sus care leagă scara de serviciu cu bucătăria.

Din bucătărie nu apăru Maximilian plin de furie, așa că își imaginează că Jennie nu fusese observată furișându-se.

De fapt, ea uitase de masa de prânz pentru că se trezise târziu și pentru că trecuse de mult ora potrivită. Prânzul de la acea oră avea să semene mai mult cu ceaiul de la ora cinci ! Și era foarte probabil ca la masă s-o întâlnească și pe Celia, fapt care nu promitea să fie prea plăcut. În această problemă ea împărtășea părerea lui Jennie, chiar dacă din motive diferite. O scurtă privire asupra Celinei fusese suficientă ca s-o facă să înțeleagă diferența imensă dintre ele. Sophie era scundă și băiețoasă, cu pistrui și păr roșcat și creț și de obicei îmbrăcată sport. Celia precis avea s-o trateze cu superioritate, așa cum o trata și pe Jennie. Exact de asta avea nevoie orgoliul ei deja rănit !

— Haide, o îndemnă Jennie nerăbdătoare, calea devenind liberă în timp ce ea se gândea la tot Telul de lucruri legate de frumoasa Celia. Mmm, sunteți la fel de încântătoare ca întotdeauna, doamnă Craine, spuse Jennie după. ce luă o prăjitură

dintr-o tavă pusă pe un bufet la răcit și după ce mușcă din ea. Gura i se umpluse de aluatul călduț și pufos.

— Domnișoară Jennifer ! Mătușa Millie se întoarse cu spatele la aragaz, în același timp cu fata care venea la fiecare sfârșit de săptămână ca să ajute la gospodărie. Sophie! Femeia o privi acuzator când văzu că nepoata ei o urma pe Jennifer în bucătărie.

— Nu mă pot opri, mătușă Millie ! strigă ea, grăbindu-se în urma lui Jennie, care se oprise numai atât cât să mai poată șterpeli o prăjitură înainte de a ieși afară la soare. Sophie nu îndrăznise să ia și ea o prăjitură, eu toate că numai văzându-le îi lăsase gura apă. Acum Jennie avea un dublu avantaj asupra ei. Ea nu luase nici micul dejun, nici măcar masa de prânz.

Jennie observă deodată mâinile ei goale.

— Nu ți-e foame ? Bineînțeles că-ți este, răspuse ea propriei întrebări, văzând expresia feței lui Sophie. Atunci de ce nu ai... ? Ah... „sindromul de frică de mătuși", continuă ea înțelegătoare. Poftim. Fata îi oferi a doua prăjitură, mâncând cu poftă din a ei în timp ce se îndreptau spre grajduri.

Sophie era convinsă că, dacă Maximilian ar fi cunoscut această întâmplare, s-ar fi așteptat ca ea să refuze să mănânce o prăjitură furată, pentru că primind-o nu făcea decât să fie de acord cu purtarea scandaloasă a lui Jennie. Dar în clipa aceea ei nu-i păsa ce ar fi gândit Maximilian. Zgomotele pe care le făcea stomacul ei demonstau foarte limpede că ar fi fost curată nebunie să nu mănânce prăjitura.

În timp ce o urma grăbită pe Jennie în direcția grajdurilor, ea reflecta la cine de fapt avea grijă de cine. În mod cert, Jennie nu se lua decât după propriile ei idei, dar acest fapt, combinat cu natura lui Sophie, avea cu siguranță să creeze o mulțime de probleme în zilele următoare.

Jennie deschisese deja una din porțile grajdului și puse șaua pe spatele unei superbe iepe negre. Strângea cu grijă chingile când ea o ajunse din urmă.

— Până când văd cât de bine călărești, ar fi mai bine s-o iei pe Becky, o sfătui Jennie calmă.

Este docilă și liniștită și se află în grajdul alăturat, adăugă ea.

Motivul pentru care atunci când Maximilian se întâlnea cu fiica lui ieșeau scânteii era foarte ușor de înțeles, gândi Sophie îndreptându-se spre grajdul următor. Amândoi erau atât de incredibil de... Doamne-Dumnezeule, Jennie considera că acest cai era „docil și liniștit", gemu Sophie când se trezi față în față cu o iapă roibă și aparent foarte agitată. Fără îndoială, era un animal superb, dar în nici un caz nu era „docilă și liniștită"!

Totuși ea nu se considera o călăreață proastă. De fapt, când era mică de tot, călărise de multe ori pe această proprietate. Dar acum trecuseră deja câțiva ani buni de când nu se mai urcase în șa și deci simțea cum i se încordează mușchii numai la gândul că ar trebui să strunească această splendidă iapă.

— Grăbește-te, Sophie, nu avem toată ziua... Doamne-Dumnezeule ! Jennie terminase de înșeuat calul ei și venise să vadă cum se descurcă ea. Rămase uluită când văzu iapa care pe Sophie o făcuse să aibă negre presimțiri. Ce Dumnezeu... ? Fa dădu drumul hățurilor propriului ei cal și se apropie sa vadă mai bine iapa roibă. șoptindu-i în acelaș; timp cuvinte blânde, mângâietoare. Ce faci tu aici, Lady ? murmură ea. Ești puțin cam departe de... Jenkins, ce caută Lady aici ? Jennie se încrun-tă la grăjdarul care apăruse ca din pământ în spatele lor.

În clipa aceea, Sophie nu se gândea deloc că iapa aceea nu era Becky și se simțea teribil de ușurată că nu trebuia neapărat s-o călărească. Iapa tocmai fremăta, nechezând prietenoasă spre Jennie.

— Dacă intenționezi să călărești, Jennifer, atunci îți sugerez s-o faci numaidecât, se auzi brusc vocea aspră și familiară a lui Maximilian Grant. Și te rog să-l lași pe Jenkins să-și vadă de treburile lui.

Obrajii lui Jennie se roșiră de indignare la această critică nemeritată venită din partea tatălui ei. Ea nu-l împiedicase pe Jenkins să-și vadă de treabă !

— Voiam numai să...

— Știu foarte bine ce „voiai să”... spuse Maximilian pe un ton mușcător, făcându-i un semn scurt din cap angajatului lui de vârstă mijlocie. Jenkins închise imediat grajdul unde se afla Lady. Nu crezi că ai provocat deja prea multe necazuri într-o singură zi ? Maximilian își întoarse privirea spre fiica lui, care, împreună cu Sophie, se uitau la procedura aplicată lui Lady.

— Se pare că provoc numai necazuri prin faptul că exist, izbucni Jennie înainte de a încăleca iapa neagră. Apoi își lăsă rebelă capul pe spate, după care înfipse pintenii în burta animalului. Curând nu se mai auzi decât zgomotul sacadat al copitelor care se îndepărtau rapid.

— Ei bine ? se adresă el lui Sophie pe un ton glacial în timp ce ea privea neajutorată în jurul ei. Credeam că te-ai hotărât să accepți slujba.

— Ce cal doriți să călăresc ? întrebă ea exasperată. Fără cal nu o putea urma pe Jennie.

— Jenkins o s-o pregătească pe Becky pentru tine. Repede, îi ordonă el grăjdarului. Masa de prânz va fi servită exact peste patruzeci de minute, mai spuse el întorcându-i spatele lui Sophie.

Ele nu aveau voie să întârzie nici măcar o singură secundă, înțelese ea din tonul lui, pentru că altfel Jennie avea să fie din nou certată. Masa de prânz promitea să fie un eveniment foarte interesant !

Exact peste patruzeci de minute, Sophie și Jennie coborâră în camera de zi pentru a-i întâlni pe Maximilian și Celia înainte de prânz. Sophie știa că trecuseră exact patruzeci de minute pentru că Jennie trăsese de timp până în ultima clipă, zăbovind în mod intenționat sub duș și apoi cu îmbrăcatul, făcând abstracție de rugămintea tatălui ei. Rugămintea ? Ea știa la fel de bine ca și Jennie că fusese de fapt un ordin. Maximilian nu ceruse sigur nimic, nimănui, niciodată și precis că nu avea s-o facă nici de acum înainte.

Dar, așa cum își imaginase ea, o tânără variantă de sex feminin a lui Maximilian Grafit era la fel de greu de suportat ca și el. Cu cât încerca s-o grăbească mai tare pe Jennie pentru a nu întârzia și a nu face iar o greșeală, cu atât fata părea să piardă vremea, petrecându-și o veșnicie alegând ceva cu care să se îmbrace și apoi stând enorm de mult sub duș. Sophie nu mai insistase. Nu prea știa care o înfuria mai tare —

tatăl sau fiica sau care era mai încăpățânat. Nici unul dintre ei nu era dispus să cedeze vreun pas, iar asta putea fi foarte neplăcut pentru cei care intrau în contact cu ei și mai ales pentru ea.

Ii fuseseră necesare zece minute ca s-o găsească pe Jennie. O călărise pe Becky, care într-adevăr era foarte docilă și liniștită.

Pe Jennie o zărise din întâmplare, lângă pârâul care curgea la aproximativ o jumătate de milă de casă. Iapa tocmai își stingea setea, evident după o cursă sălbatică.

Când Sophie observase privirea disperată și albastră a fetei, înțelese că era mai bine să se abțină să pună vreo întrebare. După aceea călăriseră împreună, dar Sophie continuase să respecte tăcerea fetei. Fără îndoială că atunci când Jennie va dori să vorbească, atunci o va face. Dificultăți de exprimare nu părea să aibă.

Dezbrăcându-se ca să facă și ea un duș, constată că blugii și tricoul miroseau puternic a cal. Își luase puține lucruri cu ea și acelea erau potrivite pentru a însoți o adolescentă, în nici un caz adecvate pentru o paradă a modei.

O simplă privire aruncată mai devreme asupra rochiei pe care o purta Celia fusese suficientă pentru ca ea să înțeleagă că fusese realizată de vreun mare creator de modă. Având în vedere și felul impecabil în care se îmbrăca întotdeauna Maximilian, ea se gândi că n-ar fi cazul să coboare la masa în cealaltă pereche de blugi pe care o mai avea la ea. Dar numărul hainelor ei era într-adevăr limitat, iar ea nu era prea sigură că Maximilian va găsi acceptabile pulovărul subțire din lână verde ca ochii ei și colanții negri.

Jennie se afla încă în baie când ea se duse s-o ia, așa că se întoarse în camera ei, luă lucrurile pe care le purtase la călărie și le puse în mașina de spălat, înainte de a o căuta din nou pe Jennie. Peste un singur minut, cele patruzeci de minute care le fuseseră acordate aveau să expire.

Din fericire, Jennie tocmai cobora scările când ea ajunsese în hol. Ochii fetei se îngustară când o văzu.

— Mătușa Celia o să te urască ! spuse ea încântată.

Dumnezeule, Sophie exact asta nu și-ar fi dorit să audă !

— De ce ?

— Pentru că ai picioare superbe și ești destul de tânără ca să porți colanți, explică ea satisfăcută.

Din câte văzuse Sophie în legătură cu picioarele Cehei, cu siguranță că nu era nimic în neregulă cu ele.

— Si pe deasupra arăți teribil de sexy în ei, adăugă Jennie bucurându-se dinainte de întâlnirea dintre mătușa ei și Sophie. Totuși era clar că Jennie nu se bucura pentru necazul ei, ci pentru al mătușii.

— Jennie ! o întrerupse Sophie absentă, întrebându-se dacă mai avea vreme să se ducă să se schimbe, știind în același timp că nu o va face.

— Dar acesta-i adevărul, spuse Jennie. Ești sigură că totuși nu ești ultima amantă a tatei ? Fata ridică întrebător din sprâncene.

— Foarte caraghios ! oftă Sophie enervată. Hai să dăm ochii cu ei odată, pentru că altfel o să avem necazuri că am întârziat.

Cu toate că fetele ajunseră exact la timp, în urma discuției din hol Sophie se simțea jenată, pentru că i se părea că își arăta picioarele, fapt care înainte nu-i trecuse niciodată prin mint/î când se îmbrăca în colanți.

Maximilian și Celia erau singuri în camera de zi. Paul Wiseman era absent, poate pentru că dorise să nu fie în plus. Cei doi se întoarseră cu fața spre ușă când ele intrară.

Sophie îl privi pe tatăl lui Jennie cu oarecare panică. Ochii lui se îngustară când se opriră asupra lui Jennie. Totuși păru satisfăcut că purta pantaloni negri, evazați și o bluză albastră de mătase. Privirea lui zăbovi ceva mai mult asupra ei și avu o senzație extrem de neplăcută în timp ce el o cerceta. Se întoarse repede ca să întâlnească niște ochi violeți care o priveau cu ostilitatea la care se așteptase Jennie.

Celia se ridică în picioare și traversă cu grație încăperea, o sărută scurt pe obraz pe Jennie, după care se întoarse și se uită la Sophie.

— Tatăl tău nu mi-a spus că ai adus o colegă de școală cu tine, mârâi ea, ridicând provocatoare din sprâncene.

Jennie avusese dreptate : mătușa ei nu o plăcea; din clipa în care o văzuse prima oară. Ea știa că înălțimea ei și pistruii o făceau să pară tânără, dar chiar și așa, nu putea să fie confundată cu una din colegele de școală ale lui Jennie. Sigur, n-ar fi deranjat-o să arate la fel ca Jennie, dar categoric nu mai arăta de șaisprezece ani.

Maximilian se ridică repede în picioare.

— Aceasta este tânăra despre care ți-am vorbit, Celia, spuse el sec. Se află aici ca s-o însoțească pe Jennifer.

Privirea neplăcută pe care i-o aruncă celeilalte femei demonstra limpede că Celia o considera capabilă de mai mult decât să-i țină companie lui Jennie. Maximilian ar fi putut să-și aleagă cuvintele cu mai multă grijă. Sau poate că el chiar asta făcuse, gândi ea observând amuzamentul din adâncul ochilor lui.

— Celia Taylor — Sophie Gordon, le făcu el cunoștință pe un ton batjocoritor.

— Domnișoară Taylor, Sophie întinse mâna politicoasă. Chiar dacă înțelegea că femeii nu-i plăcea deloc de ea, fata nu intenționa să-i dea vreun motiv lui Maximilian să-i critice comportamentul față de Celia Taylor.

Ce familie ciudată, gândi Sophie pentru a nu știu câta oară. Un tată și o fiică care erau atât de asemănători și aroganți încât nici nu-și dădeau seama de asta și nici nu se puteau înțelege din cauza acestei orbiri. Iar acum, sora decedatei soții a lui Maximilian și a mamei lui Jennie, care avea impresia că avea drept de proprietate asupra celor doi, motiv pentru care se purta probabil urât cu price femeie care se apropia de el. Evident și-cu ea, ceea ce era desigur ridicol. Sau poate nu ? Fata roși, amintindu-și că în seara precedentă se afla-se în brațele lui. Se roși și mai tare când realizează că acum îi spunea „Maximilian" în gând...

— Doamnă Taylor, o corectă tăioasă femeie; uitându-se ciudat la obraji ei roșii.

— Celia este o femeie de carieră, spuse Maximilian cu un zâmbet plin de afecțiune, dând explicația în locul cumnatei lui. Nu este căsătorită; niciodată n-a simțit nevoia să aibă permanent un bărbat în viața ei.

— Nu-i adevărat, Max. Celia se apropie languroasă de el și îl luă de braț. Încă nu m-a cerut de soție bărbatul potrivit, îl corectă ea repede. ;

Jennie îi aruncă o privire lui Sophie care însemna „Ți-am spus eu", iar ea își plecă repede privirea pentru a nu fi bănuită de complicitate cu tânăra fată. Dar lui „Max" nu-i scăpase acest scurt schimb de priviri. Acum o privea nu chiar furios, dar într-un mod neplăcut.

Fata se răsuci foarte repede pe călcâie, căutând frenetic ceva de spus, care să-i distragă atenția de la privirea pe care Jennie încercase să o schimbe cu ea.

:— Cu ce vă ocupați, doamnă Taylor ? întrebă ea pe un ton degajat. Dacă va fi nevoită să calce pe gheață subțire tot timpul, la sfârșitul săptămânii va fi un pachet de nervi.

Ochii violeți se îndreptară scurt spre Sophie, înainte ca cealaltă femeie să răspundă cu o voce plictisită :

— Sunt redactor șef la o revistă de modă. Titlul pe care ea îl menționase era unul pe care cu siguranță îl cunoștea toată lumea.

Sophie ar fi trebuit să-și imagineze ! Din cap și până-n picioare, Celia emana stil și eleganță.

— Ce drăguț, replică Sophie aparent calmă; fără să mai poată găsi altceva de spus, ea, care nu se afla în criză de cuvinte.

— Și eu consider la fel. Mi-ar face plăcere să-ți dau o dată câteva sfaturi, dacă vei dori.

Altă lovitură sub centură. Era ciudat ; niciodată nu-și făcuse un dușman așa de repede și fără să apuce să scoată vreun cuvânt. Atât cât își putea ea da seama, de obicei nici nu-și făcea dușmani, cu toate că acum era evident că singura ei vină era aceea de a fi de sex feminin și că locuia în aceeași casă cu Maximilian Grant.

Văzând familiaritatea dintre Maximilian și Celia, nu-și putea da seama dacă el era totuși îndrăgostit de cumnata lui. Însă era limpede că a-ceasta vedea în orice femeie o rivală.

— Mulțumesc, răspunse Sophie pe un ton egal. Cred că mătușa mea a terminat de pregătit masa de prânz, spuse ea, observând ușurată că mătușa Millie făcea sugestiv semne din mână.

— Pe care. cu toții abia o așteptăm, continuă Maximilian, eliberându-se de brațul posesiv al Oliei. Mulțumesc, doamnă Craine. El zâmbi cu căldură menajerei. Îmi pare rău că v-ați deranjat atât !

— Cu toții am fost puțin deranjați azi, din cauza comportamentului unei anumite domnișoare Celia o privi cu reproș pe Jennie.

Deși Jennie nu avea să scape atât de ușor până la urmă, realiză Sophie cu milă, văzând că fata se roșise și o privise cu ură pe mătușa ei, pentru că adusesse în discuție acest subiect. Faptul că fata se i încruntă, categoric că nu avea să facă să scadă mânia lui Maximilian.

— Mi se pare că datorezi niște scuze mătușii tale, Jennifer, spuse el pe un ton foarte autoritar. Bunt convins că Celia avea altceva mai bun de făcut în această după-amiază decât să vină aici pentru că tu ai dispărut, adăugă el dezaprobat,

— Nu trebuia deloc să vină până aici, se răsti Jennie pe un ton rebel. Cu toate că, Dumnezeu îmi este martor, locuiește doar la zece mile distanță, și nu a venit de la capătul pământului !

— Jennifer ! Maximilian nu ridicase vocea, dar tonul lui conținea un avertisment clar.

Jennie nu ținu cont de acest avertisment.

— Ei bine, așa. este cum spun eu și așa fi putut să-i telefonez mai târziu și ea...

— Numele ei este „mătușa Celia”, o întrerupse Maximilian pe un ton glacial și cu tot trupul încordat de mânie. Credeam că dacă îți dau voie să călărești înainte de prânz ai să te potolești, continuă el rece. Dar se pare că ești încă și mai nepoliticoasă decât înainte. Poate că dacă ai să te duci în camera ta fără să mănânci la prânz...

— Nu e drept ! protestă fierbinte Jennie, cu ochii scăpărându-i de furie.

Maximilian făcu o grimasă.

— O bună parte din viață este nedreaptă, Jennifer, spuse el batjocoritor.

— Ah, scutește-mă cu predica asta. Aici vorbim despre viața mea, nu de a ta și a mătușii Celia. Fata ridicase tonul și avea un aer frustrat. A-cum sunt pedepsită numai pentru că n-am vrut să-mi petrec vacanța la mătușa Celia...

— Nu numai pentru asta, o corectă tatăl ei cu asprime.

— Oh, nu, desigur că nu, replică Jennie trecând peste orice limită, cu fața roșie de furie. Sunt pedepsită pentru că mă aflu aici, nu-i așa ? Fata îl săgeta cu privirea pe tatăl ei. Viața a fost nedreaptă cu tine pentru că ai o asemenea pacoste de fiică ! Pentru că știm amândoi că dacă mama ar fi trăit, eu n-aș fi fost deloc așa ; nici unul dintre noi nu s-ar fi găsit într-o asemenea situație...

— Jennifer ! De data aceasta, tonul lui Maximilian nu mai admitea replică. Absolut nici una. De la nimeni.

Privindu-i pe amândoi, atât de asemănători și firoși, ochii plini de lacrimi ai lui Jennie, o venă de pe tâmpla lui Maximilian pulsând puternic, ochii lui ca niște țurțuri albaștri de gheață, Sophie se necăji și își dori să poată spune sau face ceva pentru a ușura situația. Dar deocamdată știa atât de puține despre ei și nu cunoștea deloc sentimentele profunde care se ascundeau în spatele acuzațiilor evident sincere ale lui Jennie.

Puținele lucruri pe care le cunoștea însă, îl puneau pe Maximilian într-o lumină foarte proastă, din punctul ei de vedere. Dacă Celia Taylor locuia la numai zece mile distanță iar el locuia oricum aici, atunci de ce Dumnezeu dorise el ca Jennie să se ducă la mătușa ei, când planul inițial fusese ca fata să stea aici pe perioada vacanței ? Oare el își schimbase hotărârea pentru că locuia aici și pentru că nu dorea ca fata să fie în aceeași casă cu el ? Și ce însemnase comentariul lui Jennie despre mama ei ? Pentru moment totul era prea complicat pentru ca ea să știe cum e mai bine să procedeze.

Dar, deși se afla într-un dezavantaj limpede în privința relațiilor dintre tată și fiică, Sophie simți , că cel puțin ar trebui să încerce să spună ceva care să mai detensioneze situația — mai ales că Celia nu dorea să ajute în acest sens. Acum aceasta o privea pe Jennie cu ochii îngustați. Sophie zâmbi larg.

— Poate dacă mâncăm mai întâi și după aceea stăm. de vorbă...

— N-ai auzit ce a spus tata, Sophie ? spuse Jennie disprețuitoare, privindu-și în continuare tatăl. Ca unui copil mic, mi s-a ordonat să mă duc în camera mea...

— Poate că dacă ai înceta să te porți ca un copil mic și mi-ai demonstra că ești un adult responsabil, nu te-aș mai trata așa, spuse el pe un ton sever, evident fără să renunțe la decizia lui, conform căreia Jennie era obligată să se ducă în camera ei.

Sophie privi speriată cum Jennie se întoarce pe călcâie și iese ca o furtună din încăperea, trântind ușa în urma ei. Oare el nu înțelegea că Jennie se comporta așa numai pentru că era singurul mod de a-i atrage atenția, chiar și în sensul acesta rău ? Era foarte clar că până când el nu avea să realizeze asta, comportamentul lui Jennie nu se va schimba în bine.

Sophie îl privi pe Maximilian cu ochii îndurerați.

— Poate că ar trebui să mă duc după ea și...

— Nu ! se răsti el rece, gata să-și dea drumul nervilor. După câte știu eu, n-ai mâncat de aseară. Iar lui Jennifer îi va face mai bine să se gândească la acțiunile ei, decât să se năpustească mereu dintr-o situație dezastruoasă în alta, decretă el foarte ferm.

— Sunt perfect de acord cu tine, dragă Max. Celia Taylor se agăță din nou de brațul lui și îl privi cu căldură. Este evident că Josephine a răsfățat copilul iar tu ești

nevoit acum să rezolvi a-ceastă problemă, oftă ea înțeleghătoare.

Dacă acesta era felul în care el intenționa să „rezolve problema”, atunci Sophie se bucura că nu va avea prea mult succes. Jennie avea nevoie de dragostea, timpul și atenția tatălui ei, chiar dacă nu și de aprobarea lui, în nici un caz de această veșnică ciocnire de idei și temperamente.

Iar asta nu prea părea să se întrevadă. În schimb, după plecarea lui Jennie, Sophie se trezi nevoită să dejuneze singură cu Celia Taylor și Maximilian : iar asta era suficient ca să-i taie pofa de mâncare !

CAPITOLUL VI

— Ai putea să renunți la expresia de pe chipul tău care înseamnă : „Ți-am spus eu" ! îi spuse Sophie lui Jennie, în dormitorul acesteia. Pentru că altfel am să duc înapoi sandvișurile astea !

— Nici să nu te gândești ! Jennie puse o mână protectoare peste sandvișurile din care începuse deja să mănânce, stând cu picioarele încrucișate în vârful patului. Sunt lihnită de foame, gemu ea.

— Așa și meriți, spuse Sophie, fiindu-i greu s-o ierte pe Jennie pentru faptul că o lăsase pradă unei asemenea situații.

Masa de prânz fusese pentru ea atât de cumplită cum își imaginase. Iar asta nu avusese nimic de-a face cu mâncarea, pe care mătușa Millie o gătise la fel de bine ca de obicei. Compania fusese cea care o supăruse. Ei bine... Celia Taylor o supăruse. Ei bine... de fapt, felul în care această femeie simțise nevoia ca în mod constant să-l atingă și să flirteze cu Maximilian o supăruse, dacă ea voia să fie sinceră cu sine însăși.

Fusese geloasă pe familiaritatea pe care cealaltă femeie o manifestase față de el.

Asta nu pentru că el ar fi părut să observe felul în care Celia îi atinge mereu mâna sau brațul în timp ce-i vorbea. De fapt, părea prea atent la conversație și cu toate că răspundea destul de politicos la întrebările pe care le punea Celia, gândurile lui păreau să fie în altă parte. Poate la Jennie, spera Sophie, și la felul în care putea să arunce un pod peste prăpastia care se săpase între el și fiica lui. Pentru că dacă nu făcea asta cât de curând, în câțiva ani avea să fie prea târziu, iar prăpastia dintre ei ireversibilă.

Deși Sophie refuzase desertul și cafeaua, masa durase mult prea mult din punctul ei de vedere. Celia răspunsese la acest refuz printr-un comentariu ironic despre faptul că ea trebuia să-și supravegheze silueta — aspect cu care Celia nu părea să se deranjeze prea mult, pentru că acceptase cu plăcere o bucată imensă de plăcintă. Dar Sophie nu avusese niciodată vreo tendință de îngrășare. Nu, refuzase pur și simplu pentru că dorise să scape de spectacolul enervant pe care Celia îl dăduse pentru Maximilian !

El încuviințase scurt cererea lui Sophie de a fi scuzată, iar ea dispăruse din sufragerie rapid, înainte ca el să găsească vreun motiv să se răzgândească. Sophie se dusesse direct la bucătărie ca să facă niște sandvișuri pentru Jennie și să ia câte o cutie de Coca-Cola pentru fiecare dintre ele, toate acestea spre disperarea mătușii ei.

Nu putea suporta gândul că Jennie este moartă de foame, mai ales știind bine că de fapt Celia o făcuse pe fată să-și piardă cumpătul într-un asemenea hal. Frumoasa femeie cu părul ca pana corbului o făcuse 9ă-și muște buzele numai după o jumătate de oră de când se cunoscuseră, așa că numai Dumnezeu putea ști ce simțea Jennie care o cunoștea de o viață.

Ea duse tava pe scara de serviciu, evitând cu grijă să fie văzută de Maximilian sau de Celia.

Jennie zăcea pe pat, culcată pe spate, dar ea se mai înveselise la vederea sandvișurilor și a băuturii răcoritoare.

— Mătușa Celia a fost fermecătoare ca de obicei, nu-i așa ? întrebă Jennie cu un aer atotștiutor. Acum că ai cunoscut-o, poți să mă condamni pentru că n-am vrut să-mi petrec vacanța la ea acasă ?

Sophie nu se lămurise de ce Jennie ar fi trebuit să se ducă acolo când Celia locuia oricum atât de aproape. Dar pentru moment era mai bine să nu intre în acest subiect cu Jennie. Cel mai indicat era ca ea să evite să mai fie nervoasă și răutăcioasă, si fără îndoială că Maximilian avea motivul lui să aranjeze lucrurile în felul acesta.

Cu toate acestea, ea nu înțelegea aceste motive și nici nu credea că ele ar putea fi acceptabile !

În același timp, Sophie știa foarte bine că nu putea încuraja comportamentul lipsit de respect al fetei față de mătușa ei.

— Ar putea să te învețe o mulțime de lucruri despre modă, sugerează ea, pentru că în clipa aceea avea atât de proaspăt în minte stilul acid al Celiei, încât nu putea găsi altceva în favoarea ei.

Jennie o privi cu milă, fără să se lase vreo clipă păcălită.

-- Argumente mai bune nu ai ?

Adevărul era că avea. Cum putea oare să stea acolo debitând platitudini despre o femeie care nu făcea nici un secret din faptul că nu-i plăcea nici de ea, nici de felul în care Sophie se îmbrăca. Mai mult de atât, această femeie demonstrase că nu suporta să stea la masă cu „personalul plătit” prin faptul că o exclusese aproape total pe Sophie din conversație.

— Nu cred că ar trebui să... Se întrerupse cu un aer vinovat când auzi un ciocănit în ușa dormitorului. Jennie ascunse repede sub pat sandvișurile rămase și cutia de Coca-Cola, înghiți repede ce avea în gură și făcu o grimasă către Sophie înainte de a se duce să deschidă ușa.

Spre imensa ușurare a ambelor fete, la ușă nu era decât mătușa Millie. Decât ? După expresia furioasă de pe chipul femeii, aceasta nu era deloc o vizită de curtoazie.

— Tânără domnișoară, din cauza ta o să fim omorâți cu toții, dacă tatăl tău află că ai mâncat aici, când ți s-a interzis să participi la masa de prânz. Mătușa Millie se încruntă la Sophie cu un aer dezaprobator, în timp ce fata scotea de sub pat sandvișurile și începu să mănânce din ele.

— N-ai adus tu mâncarea mătușă, eu am adus-o, o liniști Sophie, încă nedumerită de starea mătușii ei. Nu putea fi atât de supărată numai din cauza sandvișurilor și a cutiei de Coca-Cola. Penii u asta o certase deja mai devreme, în bucătărie. Ce s-a mai întâmplat acum? se întrebă ea amărâtă.

— Cât despre tine, Sophie, ce-ai mai făcut ?

— În afară de sandvișurile pentru Jennie?

— Da, așa se pare ! se răsti mătușa ei foarte agitată. Sunt sigură că domnul Grant mi-ar fi spus mie dacă ar fi fost vorba numai de asta... murmură ea nervoasă.

— Atunci, din câte știu eu, nimic, răspunse ea, ridicând din umeri.

— Ei bine, domnul Grant dorește să discute cu tine, în biroul lui ! Așa că trebuie să fi făcut tu ceva.

Din nou în birou, realizează ea îngrozită. Totuși, Sophie nu știa să mai fi făcut ceva care să-l poată supăra iarăși. Cu siguranță nu putea fi ceva ce spusese în timpul mesei de prânz. De fapt, abia spusese câte ceva, iar manierele ei fuseseră impecabile, în ciuda remarcilor acre și provocatoare făcute tot timpul de Celia Taylor.

— Poate că nu, mătușă Millie. Ea se ridică încet, încercând să vadă partea bună a lucrurilor. Poate că domnul Grant dorește numai să discute cu mine programul de săptămâna viitoare. Până acum nu prea a fost timp pentru asta.

Mătușă Millie se mai relaxa puțin, deși încă mai era încruntată.

— Crezi că ar putea fi vorba despre asta ? Întrebă ea nesigură.

Sophie așa spera ! Cu toate că și ea era departe de a fi sigură.

— Ei bine... Atunci, du-te imediat, Sophie, îi reaminti mătușă înainte de a pleca.

Jennie nu părea atât de ușor de convins.

— Crezi sincer că despre asta este vorba ? Întreabă ea, cu o privire întunecată.

Sophie făcu o grimasă.

— Așa sper. Cu toate că de fapt spera să aibă dreptate, oare ce mai făcuse de data aceasta ?

— Vin cu tine. Jennie se ridică hotărâtă în picioare, lăsând sandvișurile la o parte. Dacă mătușă Celia... nu... Fata se încruntă după ce se uită pe fereastră. Se pare că a plecat. Aș fi crezut că va mai rămâne aici, să vadă ce s-a mai întâmplat. Jennie făcu o grimasă.

Era evident că Jennie o cunoștea foarte bine pe mătușă ei, indiferent ce spunea Maximilian despre lipsa ei de maturitate.

— Nu cred că este o idee bună să mergi cu mine, refuză ea cu regret. Totuși apreciez oferta ta.

— Dar...

— Dacă am nevoie de cavalerie, te chem, bine ? spuse ea autoironizându-se, zâmbind mult mai încrezătoare decât se simțea de fapt.

Dar zâmbetul ei pâlă când ajunse în hol. Înțelese că avusese dreptate să aibă presimțiri negre pentru că lângă fereastră, cu un aer modest, se afla Paul Wiseman. Maximilian își adusese deja cavaleria, cu toate că era greu de presupus că avea să aibă nevoie de ea. Oare ce se petrece aici ?

Când o văzu apărând în cadrul Ușii, expresia chipului lui Maximilian se întunecă.

— Intră și închide ușa, domnișoară Gordon, spuse el cu răceală în glas. Cu toate că nu ești domnișoara Gordon ci doamna Ames, nu-i așa ? adăugă el, după ce ea se execută.

Sophie se răsuci pe călcâie și păli, astfel încât pistrii îi ieșiră și mai tare în evidență, iar ochii îi deveniră parcă mai adânci și mai verzi din cauza acestui atac neașteptat.

Maximilian o privi cu asprime, deloc mișcat de șocul pe care i-l provocase.

— Lasă-ne singuri, Paul, îi ordonă el celui alt bărbat, privind în continuare chipul chinat al lui Sophie.

Paul ieși din conul de umbră.

— Nu cred că în aceste circumstanțe ar fi indicat, domnule Grant... Se întrerupse brusc, observând ochii acestuia îndreptați ca un avertisment asupra lui și obrajii crispați ai lui Maximilian. Am să mă duc să vorbesc cu Jenkins, spuse el în cele din urmă, înainte de a părăsi repede încăperea.

Sophie nu ascultase cu atenție schimbul de cuvinte dintre cei doi bărbați, pentru că tot timpul se întrebase frenetic cum reușise Maximilian să afle exact acea informație despre ea. Deja de doi ani nu mai era în mod oficial „doamnă” și numele de Ames nu-l mai folosise de foarte mult timp.

Greșeala pe care o făcuse la optsprezece ani o mai urmărea și acum, când povestea era de mult încheiată și se părea că avea s-o mai urmărească încă multă vreme.

— Stai jos, spuse Maximilian pe un ton parcă ceva mai blând de această dată. Înainte să te prăbușești, adăugă el nerăbdător, văzând că ea nu are intenția să se miște.

Se așeză, prea copleșită ca să poată face altceva. Nu pentru că vreodată încercase să ascundă cuiva existența căsniciei ei ; totuși, nici nu-i făcuse multă publicitate. Dar evident că lui nu-i plăcea că nu fusese informat.

Cavalerie... Sophie avea nevoie de un adevărat miracol ca să iasă basma curată din această poveste.

— Ei bine ? Întrebă el, când culoarea începu să mai revină în obrajii ei.

Ce se aștepta el să spună ?

— Am revenit la numele meu de fată... după ce soțul meu... a decedat, îi spuse ea, cu greu.

— Este vorba de mai mult decât atât, Sophie, spuse el privind fix o hârtie care se afla pe birou. Aici scrie...

— Ce este aceea ? ceru ea explicații, nevenindu-i să creadă și aplecându-se să poată smulge hârtia. Citi repede rândurile dactilografiate și apoi îl privi cu ochii întunecați și acuzatori. Maximilian nu se mișcase, nu încercase s-o oprească și se uita la ea cu răceală.

— Nu aveți nici un drept, spuse ea înăbușindu-se de mânie. Absolut nici un drept ! Pe acea hârtie era tot, negru pe alb ; toate detaliile vieții ei enumerate foarte clar. De unde ați obținut asta ? Mâna îi era încă încleștată pe bucata de hârtie.

El ridică degajat din umeri.

— Paul... .

— Așa-zisul dumneavoastră asistent. Ar fi trebuit să-mi imaginez, comentă ea disprețuitoare. Nu este de mirare că nu a luat masa de prânz împreună cu noi. Era prea ocupat să adune a-cesse date ! Ea aruncă foaia de hârtie înapoi pe birou. Ar trebui să-i măriți salariul, domnule Grant.

Este limpede că știe să-și facă foarte bine meseria.

— Sophie, vrei să te calmezi ? se răsti el nerăbdător. Dacă ai să te liniștești, s-ar putea să reușim să rezolvăm această problemă.

— Ce este de rezolvat ? Ea îl țintui cu o privire batjocoritoare. Este clar că m-ați verificat pentru că doreați să știți cui i-ați permis să se apropie de familia dumneavoastră. La fel de clar este că sunt total nepotrivită...

— N-am spus asta, o întrerupse el iritat, ne-fiind obișnuit să piardă situația de sub control în acest fel.

Nu-i păsa cum se simțea el în clipa aceea, fiind mult prea îngrijorată de propriile ei sentimente.

— Nici nu era nevoie. Nu vă faceți probleme, domnule Grant, am să vă scutesc de neplăcerea de a mă concedia și am să plec în liniște. Tot ce vă cer este să n-o condamnați pe mătușa Millie pentru toate astea. Ca și restul familiei, și ea a fost încă de la început împotriva acestei căsătorii, își reaminti ea amărâtă. Fusese însă mult prea târziu ca să mai asculte de vreun membru al familiei. Cu obișnuita inconștiență proprie tinereții, crezuse că numai ea are dreptate. Apoi, pe calea cea mai grea, aflase că uneori oamenii mai în vârstă cunosc oamenii mai bine și că uneori este bine să-i ascuți.

Gura lui se crispa.

— Nu am intenția să te „condamn” nici pe tine pentru ceva, negă el enervat. Numai că...

Mulțumesc foarte mult. Dacă doriți am să-i spun lui Jennie că mi-am schimbat brusc planurile, nu vreau să fiu cauza vreunei fricțiuni între dumneavoastră și ea. Ea o cunoștea de puțină vreme pe Jennie, dar era sigură că fata o place la fel de mult cum o aprecia ea. Maximilian se încorda.

— Știu să mă ocup și singur de fiica mea mulțumesc.

Totuși, din câte avusese timp să-și dea seama, oricât de capabil ar fi fost în rest, când era vorba de fiica lui nu prea reușea să se descurce.

— Oricum, am să vorbesc eu ea, spuse Sophie, ridicând din umeri. Acum am să mă duc să-mi fac bagajele și...

— Nu am spus că vreau să pleci ! izbucni el exasperat, ridicându-se nerăbdător. Părul blond îi căzuse pe frunte în timp ce pumnii i se încleștară vizibil.

— V-am scutit eu de osteneală, spuse ea amărâtă. Dar orice ați spune, doresc să vă dau un singur sfat, adăugă ea, hotărâtă să nu iasă din scenă înainte de a încerca măcar să îndrepte puțin lucrurile, dacă nu pentru ea, atunci măcar pentru Jennie.

El încremeni parcă, iar ochii i se îngustară.

— Sfat ? rosti el cu o voce periculos de dulce.

— Hmm... mormăi ea. Dacă veți continua s-o tratați pe Jennie — de fapt, nu poate să sufere numele de Jennifer — ca pe un copil, atunci ea va continua să se comporte tot ca un copil. Va fi o femeie-copil, așa cum numai o fată rebelă de șaisprezece ani poate fi. Eu m-am măritat la optsprezece ani; nu uitați asta, adăugă ea.

El se încruntă teribil.

— Vrei să spui că Jennif... fiica mea ar putea să facă același lucru ? întrebă el nervos.

— N-am cum să știu, răspunse ea, ridicând din umeri. Ceea ce știu însă este că are o minte a ei proprie și că nu trebuie subestimată. Încercați să vă amintiți cum erați la vârsta ei, adăugă ea cu regret, sigură că și el fusese un copil plin de personalitate, așa cum era un bărbat arogant acum.

— O cunoști pe fiica mea exact de... trei ore, spuse el batjocoritor, după ce își privi ceasul de la mână. Cred că după șaisprezece ani o cunosc puțin mai bine decât tine. El ignoră următoarea ei remarcă, conform căreia Jennie semăna cu el.

Privirea pe care i-o aruncă ea era foarte tristă.

— Credeți ? întrebă ea încet, ridicând resemnată din umeri. Atunci nu mai am nimic de spus. Ea încercase ; acum nu mai era nimic de făcut.

— Sophie ! strigă el nerăbdător, când ea se întoarse să plece.

— Îmi pare rău, spuse ea, cu lacrimile curgându-i acum în voie pe obraji. Trebuie... trebuie să plec !

— Pentru numele lui Dumnezeu !

— Vă rog ! Acum era disperată și voia să scape de el, înainte de a ceda complet. Își retrase brusc brațul dintre degetele lui.

— Sophie, pentru numele lui Dumnezeu ! ascultă-mă. Dacă nu mă ascuți... ! o amenință el frustrat, trăgând-o și mai aproape de sine.

Ea nu putea vedea, era complet orbită de lacrimi, conștientă numai de buzele lui sălbatice lipite de ale ei, de trupul lui dur, mulat peste al ei, solicitând o reacție, o reacție pe care ea nu îndrăznea s-o aibă. Reuși să se smulgă din brațele lui și să fugă din încăpere înainte de a-și pierde mințile.

De obicei nu era atât de emotivă, se învățase să nu fie și nici nu și-ar fi putut permite să fie emotivă. Știa foarte bine că menționarea căsătoriei ei timpurii, pe care o regretase atât, o făcuse să-și piardă cumpătul. Căsătorită la optsprezece ani, în proces de divorț nici la șase luni mai târziu și văduvă la douăzeci de ani, înainte ca divorțul să se fi pronunțat. Îi păruse rău că Malcolm murise, îi părea rău ca după orice pierdere de viață omenească. Dar și mai rău îi păruse că murise atunci, dacă tot trebuia să moară. Pentru că în momentul acela ea încă mai era/din punct de vedere legal și oficial, doamna Malcolm Ames. Iar datoriile lui deveniseră datoriile ei...

Când Malcolm murise, ea participa de aproape un an la cursurile de la universitate, iar decesul lui reprezenta o dublă lovitură pentru ea : o dată pentru că murise fostul ei soț și a doua pentru că viața ei reintrase pe un anumit făgaș și acum putea fi distrusă din nou. Fusese nevoie de multe sacrificii din partea ei ca să reușească să plătească o parte din acele datorii și în același timp să-și poată continua cursurile la fără frecvență.

Vreme de aproape doi ani își dusesese viața de pe o zi pe alta, lucrând pe unde se putea — ca acum, de exemplu — și chinându-se teribil când nu avea unde să muncească. Și tocmai acum, din senin, acea greșeală din tinerețe — deoarece căsătoria cu Malcolm fusese într-adevăr o greșeală — revenea în viața ei tocmai când se aștepta mai puțin, exact acum când credea că trecutul se afla demult și departe în urma ei.

Cum îndrăznise Maximilian să facă asemenea investigații despre ea ? Cine se credea el și familia lui ca să se informeze cu atâta indiscreție despre viețile oamenilor"? Ei bine, oricine s-ar fi crezut, ea nu dorea să mai aibă de-a face cu ei. Până atunci, oamenii o judecaseră după meritele ei și nu după cele ale soțului ei decedat, dar Maximilian nu putea face asta...

— Ce s-a întâmplat ?

Sophie nu observase că Jennie o aștepta pe hol pentru că fusese prea adâncită în gânduri. Dar când fata o prinse de braț, ea nu putu să mai facă abstracție de prezența ei. Jennie o privea cercetător, și categoric nu-i plăcea ce vedea.

— Sophie, spune-mi, ce s-a întâmplat ?

În clipa aceea asemănarea dintre tată și fiică fu teribilă, amândoi la fel de aroganți. Ea își smulse brațul și o fulgeră cu privirea pe Jennie, dar trebui să se uite în sus. Chiar și faptul că fusese forțată să facă asta din cauza înălțimii superioare a fetei, o enerva îngrozitor în clipa aceea.

— Întreabă-l pe tatăl tău, Jennie, se răsti ea, uitând complet din cauza mâniei că spusese mai devreme că va aranja lucrurile cu Jennie. El pare să fie cel care cunoaște toate răspunsurile.. Sau mai degrabă Paul, adăugă ea amar.

Jennie clătină din cap, zăpăcită complet.

— Este a doua oară când menționezi pe cineva cu numele de Paul, dar eu nu cunosc nici o persoană cu numele acesta. Ești sigură că...

— Uite, nu-mi pasă de fapt care este numele lui. Sophie deveni aproape isterică. Te rog, vorbește cu tatăl tău, Jennie, dacă vrei să mai afli ceva în plus ! țipă ea. Eu trebuie să mă duc să-mi fac bagajele.

— Bagajele ? Această afirmație o ului teribil pe Jennie. Dar... Am să mă duc să vorbesc cu tata. Fata clătină amărâtă din cap văzând expresia de pe chipul lui Sophie.

— Mi-ar părea bine să o faci, aprobă Sophie, pornind spre partea din față a casei unde se aflau locuințele servitorilor și evitând eu grijă bucătăria, unde știa că se află mătușa ei și May, fata care venea în week-end-uri s-o ajute la treabă. Avea să-i fie foarte dificil să explice că „pleacă... ba, nu... rămâne... ba. nu, pleacă...”. Nu se prea simțea în stare să dea ochii cu mătușa ei.

Imediat ce ajunse în liniștea dormitorului ei, se prăbuși pe pat, simțind nevoia să stea puțin ca să-și tragă sufletul înainte de a-și împacheta puținele lucruri.

Era disperată, se simțea vulnerabilă și se gândea că dezastrul căsniciei ei era acum discutat de întregul personal. Era convinsă că Maximilian, odată ce va fi întrebat, îi va spune lui Jennie exact de ce ea se dovedise a fi atât de nepotrivită, îi va explica faptul că fostul ei soț fusese un mare amator de jocuri de noroc și că atunci când murise distrusese ultima proprietate care îi mai rămăsese, adică o mașină sport, de culoare roșie și destul de țipătoare. Ceea ce oamenii nu realizau, la fel cum pățise și ea când îl cunoscuse pe Malcolm, era faptul că mașina era veche, aspect mascat de plăcuța nichelată cu numărul și de condiția impecabilă în care el avea grijă "s-o păstreze întotdeauna.

Oh, Malcolm avea aparent toate semnele bogăției și în tot ce făcea era deosebit de extravagant. Chiar și nunta lor fusese un exemplu de extravaganta. Absolut toți așa-zișii lui prieteni fuseseră invitați la recepția dată la unul dintre cele mai prestigioase hoteluri din Londra. În următoarele câteva săptămâni după nuntă, ea se luptase de una singură să achite notele de plată care curgeau întruna. Gri de câte ori ridica această problemă în fața lui, răspunsul era că atunci când va câștiga mai mult la cazinou le va achita pe toate, într-un gest grandios. Cazinoul fusese o altă surpriză pentru ea, pentru că el își petrecea acolo cinci din cele șapte nopți pe săptămână. Ulterior Sophie aflase că el avusese acest obicei

încă înainte de căsătorie, când ieșeau împreună, ocazii în care, după ce o conducea acasă, el își continua serile la cazinou.

Numai că în timpul scurtei lor căsnicii, el nu câștigase niciodată mult. Pe măsură ce săptămânile se scurgeau, Malcolm devenise din ce în ce mai morocănos și mai agitat, în cele din urmă dând vina pe căsnicie și pe ea pentru ghinionul lui la joc.

După această acuzație, lucrurile evoluaseră și mai rău, pentru că acum el avea un motiv și un țap ispășitor pentru frustrarea lui. El nu pierdea nici o ocazie ca s-o terorizeze verbal, iar când ea încerca să-i dea o replică, el trecea la teroare fizică.

Sophie suportase săptămâni în șir abuzul verbal, dar violența fizică era ceva ce nu putea suporta, așa că înțelesese că a venit timpul să plece. Dragostea, pe care la începutul căsniciei fusese sigură că o simțise, se făcuse praf și pulbere în clipa în care frica devenise principalul ei sentiment ori de câte ori el se apropia de ea. Astfel, din aceste motive, se hotărâse să-l părăsească. Nici măcar privirile insinuante ale celor care încercaseră s-o convingă să se gândească bine înainte de a se căsători cu acest om, nu reușiseră s-o facă să-și plece capul și să-și ia căsnicia de la capăt, pentru că această căsnicie a ei devenise un chin sufletesc pe care nu-l mai putea suporta.

Câteva luni mai târziu, aflase că acest comportament al lui Malcolm — dulce și iubitor cu toată lumea când câștiga și acuzându-i pe toți pentru ghinionul lui atunci când pierdea — era tipic pentru un jucător obsedat care suferea de această boală ce ar fi putut fi tratată dacă el ar fi cooperat, ceea ce era de neimaginat !

Puțin după ce ea părăsise apartamentul în care locuiseră împreună, Malcolm începuse să câștige din nou ! Nu mult, nici pe departe cât să poată plăti

datoriile imense, dar suficient ca să-l convingă că avusese dreptate s-o condamne pentru ghinionul lui.

În acel moment însă, ei nu-i mai păsa de ceea ce credea el. Era târziu ca să mai poată salva ceva din căsnicia ei. Totuși, ea încă mai încerca să plătească datoriile, considerând că măcar unul dintre ei trebuia să se ocupe de asta. Acceptase orice slujbă ca să se poată întreține și să înceapă să achite o parte din notele de plată, știind foarte bine că părinții ei n-o puteau ajuta și că depindea numai de ea ca să iasă din această nebunie.

Reușise în mare parte. Își organizase viața astfel încât să plătească încet, încet enormele datorii și în același timp să-și continue studiile la fără frecvență. Nu era o situație ideală, dar se descurca mai bine decât alții care trăiau în asemenea condiții și, oricum, fusese tot ce putuse să facă.

Iar acum, din motive pe care le cunoștea numai el, Maximilian Grant readusese toată această afacere la lumină, ca pe un spectru amenințător.

Ei bine, ea nu intenționa să stea pe loc și să-și plângă de milă. Trebuia să-și facă bagajele și să prindă trenul, așa că se ridică foarte hotărâtă în picioare. Cu cât se mișca mai repede, cu atât era mai bine.

Singura ei problemă era că tricoul și blugii pe care le purtase când călărise se aflau jos în mașina de spălat și probabil destul de ude încă. Asta nu era prea bine, pentru că garderoba ei nu era destul de vastă ca să-și poată permite să-și abandoneze vreun articol de îmbrăcăminte. Trebuia deci să ia lucrurile ude, să le pună într-o pungă de plastic și să le ia cu ea.

Lovitura finală a acelei zile traumatizante fu faptul că în afară de lucrurile ei, în mașina de spălat se aflau și două din cămășile albe ale lui. Maximilian Grant. Sau, cel puțin, albe fuseseră odată, dar cu siguranță acum nu mai erau așa.

Culoarea roșie din tricoul ei ieftin ieșise, iar cele două cămăși albe aveau acum o încântătoare culoare roz !

CAPITOLUL VII

Sophie intră imediat în panică ! Oare seria de dezastre care o urmăriseră de când ajunsese a-colo nu avea să se termine niciodată ?

Încercă să se autoconvinigă că poate de fapt nu pătase cămășile, că poate fuseseră roz încă de la început. Maximilian în cămașă roz ? Și nu una, ci două, de aceeași nuanță? Asta nu părea deloc probabil. Dar Paul Wiseman ? Nu, asta era și mai puțin probabil. Stilul conservator de a se îmbrăca al „asistentului" era încă și mai conservator decât al lui Maximilian. Și în plus, Paul Wiseman sosise abia în acea dimineață. Era greu de crezut că primul lucru pe care-l făcuse fusese să arunce aceste cămăși în mașina de spălat.

Nu, realiză ea în cele din urmă, trebuia să accepte pur și simplu faptul că cele două cămăși pe care le pătase erau ale lui Maximilian Grant. Frumoasele cămăși albe, de mătase, aveau acum o superbă culoare roz.

De fapt, înțelese ea într-o stare frizând isteria, nu făcuse o treabă prea rea ! Cămașa nu se pătase deloc, ci căpătase o nuanță de roz viu, de parcă ar fi fost vopsită de un profesionist. Asta

nu pentru că ea ar fi crezut că Maximilian ar putea aprecia acest fapt, sau măcar faptul că un profesionist îi vopsise cămășile în mod impecabil.

Sophie auzi niște zgomote în bucătărie, legă repede cămășile în tricoul ei roșu, luă acest balot sub braț și, forțându-se să zâmbească degajat, trecu plină de curaj prin bucătărie, unde se mai potoli puțin când observă că acolo nu se afla decât May. Nu-i venea să creadă că în sfârșit ceva îi ieșise bine și că nu urma să fie admonestată de mătușa ei. Oricum, acest biet noroc era mai mult decât nimic.

May îi aruncă o privire uluită când văzu zâmbetul ciudat de luminos pe care îl afișa ea. Apoi, biata servitoare își făcu de lucru cu plăcinta pe care se pregătea s-o pună la cuptor.

Norocul ei părea să fie unul de lungă durată pentru că reuși să ajungă în camera ei fără să întâlnească pe nimeni.

Aproape că i se făcu rău din cauza șocului pe care-l simți când se întoarse după ce închise ușa și îl văzu pe Maximilian care ședea foarte calm pe marginea patului ei !

Legătura de haine pe care o avea sub braț căzu pe podea, în timp ce ea icni de surpriza provocată de prezența lui acolo.

— Îmi pare rău. Maximilian Se ridică în picioare și observă paloarea de pe chipul ei. N-am vrut să te sperii.

Ea își reveni repede. În definitiv, aceasta era casa lui, și el avea libertatea să intre în orice încăpere dorea. Totul era că ea nu se așteptase ca el să dorească să vină în camera care-i fusese destinată ei. Numai dacă nu cumva reușise să se asigure că ea plecase.

— Ei bine, ați făcut-o totuși, spuse ea acuzatoare, luând hainele de jos și aruncându-le în pat. Din fericire, legătura nu se desfăcuse, iar cămășile roz se aflau în continuare în interiorul tricoului ei roșu.

El făcu o grimasă, simțind nervozitatea tonului ei.

— Mi-am cerut scuze, spuse el tăios.

— Așa este, și presupun că ar trebui să vă fiu foarte recunoscătoare pentru asta...

— Realizez că ai dreptul să te porți așa, oftă eh Dar...

— Realizați ? Ochii ei aruncau fulgere. Credeți-mă, domnule Grant, nu aveți cum ! Este. o experiență teribilă să afli că viața ta a fost pusă sub microscop și că s-a constatat că ea lasă de dorit !

— A existat un motiv foarte bine întemeiat pentru asta ! se apăra el. Pe tâmplă i se zbătea puternic o venă.

— Sunt sigură că a existat, spuse ea pe un ton batjocoritor. Mă întreb cât de bine ar rezista viața dumneavoastră dacă ar fi cercetată așa de...

— Nu despre mine discutăm acum, spuse el încordat.

— Acesta este exact genul de argument care mă dezgustă !

Nărilor lui fremătară de mânie, iar ochii lui erau glaciali.

— Habar nu ai ce spui!

— Eu știu să judec omul după ceea ce este, nu după ce îmi spune despre el un raport întocmit cu sânge rece, îl provocă ea.

Maximilian o privea cu ochii îngustați, în timp ce fiecare mușchi și tendon de pe trupul lui părea încordat la maximum.

— Sânge rece, repetă el cu o voce stranie. .Asta este ceea ce crezi tu despre mine ?

Sophie sesiză schimbarea bruscă de ton, iar mânia ei începu să mai scadă. Era ceva...

— Oh ! gemu ea deodată când el o lipi complet de trupul lui. Simți căldura mâinilor lui pe șira spinării. În clipa aceea el putea fi considerat oricum, numai rece nu !

— Domnule Grant...

— Max sau Maximilian, îi spuse el răgușit, Nu încerca să fii formală ca să crezi distanță între noi.

— Distanță între noi ? Nici măcar aerul nu mai putea trece printre ei, atât erau de strâns lipiți în clipa aceea. El trebuia să se oprească...

— Încă de la masa de prânz când te-am văzut îmbrăcată așa, m-am abținut cu greu să nu fac asta ! Mâinile lui se plimbau pe coapsele ei îmbrăcate în colanții negri. Ai niște picioare pur și simplu fantastice... Și ești teribil de sexy îmbrăcată așa, gemu el.

Folosea exact vocabularul lui Jennie, fapt care-i arăta de unde învățase fata un asemenea limbaj.

Dar dacă era să fie sinceră cu sine, Jennie era ultimul lucru pe care-/avea în minte în clipa aceea. Fiecare terminație nervoasă a trupului ei era încordată și ancorată la senzualitatea acestui bărbat. Respirația ei se transformase în niște gemete răgușite, iar ochii ei de un verde adânc priveau acum fascinați spre el.

— Am nevoie de asta, gemu deodată Maximilian, strivindu-i coapsele de ale lui. Ea scoase un sunet excitant.

Gura lui sorbea, mușca și mângâia buzele ei dulci, iar brațele lui o cuprinseseră și mai strâns .în timp ce limba lui intră și mai adânc în gura ei. Până și dinții ei păreau sensibili la dezmierdările lui care-i provocau atâta plăcere.

Când degetele ei se înfipseră în spatele lui, ea simți cum mușchii lui se tensionează. Brațele lui se strânseseră în jurul taliei ei, iar ea îl simți înfiorându-se sub dezmierdarea ei de-a lungul spatelui. O pasiune fierbinte îi cuprinseseră pe amândoi. Gura lui o sărută pe a ei din nou, până când ea nu mai fu sigură dacă mai respiră și dacă mai gândește. Nu mai putea face nimic altceva .decât să răspundă la gesturile lui.

Dar ea simțea nevoia să respire, așa că trase adânc aer în piept. Fața ei era fierbinte și roșie, ochii îi ardeau de parcă ar fi avut febră, dar nu-i venea să se dezlipească de el.

— Ai un gust minunat, murmură el cu buzele lipite de gâtul ei, limba lui trimițându-i fiori de plăcere în tot corpul. Lapte și miere ; nectar veritabil.

Toate simțurile ei erau îmbătate de prezența lui, gustul, simțul tactil, văzul, mirosul și auzul, în clipa aceea ei erau singurii oameni din lume, dorindu-se unul pe altul, mânați de o pasiune care amenința să explodeze și să-i facă să-și piardă complet autocontrolul.

— Dumnezeule ! Fruntea lui era puțin umedă și se sprijinea de a ei. Respirația lui se accelerase, brațele îi strângeau talia ei, făcând-o să fie Conștientă de dorința lui imensă. Te doresc, Sophie, îi spuse el. Te doresc enorm!

Prima dată se văzuseră abia ieri, chiar dacă atunci avuseseră loc o mulțime de evenimente. Cu toate că și ea îl dorea, știa foarte bine că era prea devreme ca să-și dea seama ce face. După Ce căsnicia ei cu Malcolm eșuase, în viața ei nu mai existase nici un bărbat, iar cel care fusese soțul al ei, fusese primul iubit.

Acum se cunoștea pe sine suficient de bine ca să realizeze că nu pu-a să se bage imediat în pat cu un bărbat, numai pentru că-l dorea. Odată, demult, probabil că îl dorise pe Malcolm și iată ce dezastru ieșise ! Avea nevoie de timp ca să. se asigure că acum, cu Maximilian, nu făcea aceeași greșeală.

Și din moment ce urma să plece peste câteva momente, nu mai avea timp la dispoziție...

Maximilian o privea cu ochii întunecați.

— Nici eu nu mă așteptam să se întâmple așa ceva între noi, Sophie, îi spuse el încă răgușit, limtind-o că se îndepărtează. Venisem aici numai ca să-ți spun să rămâi...

— Din nou ? Ea gemu și făcu un pas înapoi, privindu-l neîncrezătoare. Nu vă cred. De data aceasta ce anume v-a făcut să vă răzgândiți? Jennie ? Sau poate ceea ce s-a întâmplat acum între noi...

— Ți-ara spus doar că am, venit. aici ca să te rog să rămâi, iar asta se întâmpla înainte de a te sărata, spuse el încordat, cu ochii sclipindu-i periculos.

Ea își mușcă buzele. ,

— Deci, iar este vorba despre Jennie, spuse ea dezgustată. De data asta ce a mai făcut, a venit în biroul dumneavoastră, a bătut din picior și ...

— Dacă îți mai amintești discuția pe care am avut-o mai devreme, atunci știi bine că nu ți-am cerut să pleci, îi reaminti el cu răceală în glas.

Iar după acea sărutare...

— Dar nici n-ați încercat să mă opriți să plec, îl acuză ea.

— Pentru că n-am realizat că ai să părăsești imediat camera, ai să vii. aici și după aceea ai să-ți faci bagajele ca să pleci ! replică el glacial.

Cu câteva minute, în urmă fuseseră pe punctul de a deveni amanți, iar acum erau aproape dușmani, amândoi vibrând agitat, cu trupurile încă încordate, dar de această dată de furie. Mâinile lui se strânseseră în pumni, de o parte și de alta a trupului. Era o situație de-a dreptul ridicolă.

Ea se sili să respire adânc și calm, pentru ca încordarea s-o părăsească.

— Ce altceva ați crezut că aș putea face ?oftă ea. Dumneavoastră și acel raport despre viața mea...

— Îmi dau seama de asta, gemu el. De aceea am vrut să te las puțin să te liniștești, înainte de a-ți explica faptul că acel raport nu mi-a, schimbat opinia pe care mi-o formasem deja despre tine. Dumnezeu, având în vedere cum a decurs căsnicia ta și decesul soțului tău, era absolut de înțeles că ai dorit să te întorci la numele tău de fată. Cu toate că... nici în privința asta nu ai fost complet sinceră, nu-i așa ?

Sophie înghiți în sec, umezindu-și buzele uscate. Așa cum deja spusese, acel raport reflecta întreaga ei viață.

Ușa se deschise fără nici un avertisment, iar Jennie năvăli în cameră. Slavă Domnului că nu nimerise cu câteva minute mai devreme.

— Ei bine... Jennie își privi nerăbdătoare tăiai. Rămâne ?

— Jennifer...

— Lady Sophie Gordon ! spuse Jennie, ignorându-și tatăl și privind-o admirativ pe Sophie. Absolut extraordinar ! Fata era teribil de încântată de această revelație. De ce nu mi-ai spus că părinții tăi sunt nobili : conte și contesă ? adăugă ea strâmbându-se. Chiar, Sophie, ar trebui Să-ți spun Lady Sophie de acum... ? Cred că....

— Sunt convins că dacă lui Sophie i s-ar permite să spună un cuvânt, atunci poate că ar reuși să răspundă, măcar la una din întrebările impertinente pe care le-ai pus.

Jennie îl privea ca și când ar fi fost gata Bă se lege de validitatea acuzațiilor lui, dar, observând semne de pericol pe fața tatălui ei, se răzgândi și își mușcă buzele, hotărându-se în cele din urmă să tacă.

Sophie se bucură de cele câteva momente de respire, simțindu-se de parcă până atunci ar fi fost bombardată cu mii de proiectile, toate atingându-și ținta.

Lady Sophie Gordon. Da, ea era această persoană. Dar acest titlu, fără averea care să-l susțină, nu avea nici un sens. Când se certase ultima oară cu Malcolm, el îi spusese cu cruzime că acest titlu de noblețe fusese unul din motivele principale pentru care se însurase cu ea. Acest titlu îi dădea posibilitatea să intre în locuri în care înainte nu avea acces. Credibilitatea oferită de cuvintele „conte și contesă” păcălise o mulțime de oameni. Evident că acești oameni nu aveau habar că tatăl ei, „contele”, își ajuta familia să supraviețuiască numai prin sumele anemice de bani pe care le obținea atunci când reușea să mai publice câte o carte despre arheologie.

Cele două surori, Millie și Mary, începuseră să lucreze încă de tinere pentru foștii nobili, contele și contesa, bunicii Sophiei. încă din acea vreme avuseseră foarte puțini bani, iar contele și contesa fuseseră pur și simplu îngroziți când unicul lor fiu se îndrăgostise de servitoarea casei și își anunțase intenția de a se căsători cu ea. Dar, altceva în afară de titlu, Humphrey nu prea ar fi avut ce oferi unei femei din aceeași clasă socială cu el. Și oricum, el se hotărâse : intenționa să se însoare cu Mary, cu sau fără aprobarea părinților.

De fapt, familia lui Mary, inclusiv sora ei Millie, fuseseră și mai puțin încântate de această căsătorie pentru că în definitiv, Mary era doar o servitoare. Era vorba de un caz de snobism în sens invers !

Tinerii se căsătoriseră și în ciuda tuturor pronosticurilor defavorabile, căsnicia a fost una fericită, cu toate că Sophie, care se născuse doi ani mai târziu, fusese singurul lor copil. Totuși, deși fericiți, anii trecuseră în sărăcie, așa cum se și așteptaseră bunicii lui Sophie. Copilăria fetei fusese una spartană ; bani pentru educație privată și servitori nu existaseră.

Dar lui Malcolm nu-i pasase de asta. El se însurase numai și numai pentru titlu, dorindu-și prestigiul pe care-l obținea făcând parte, dinte-o familie de nobili.

Era o ironie faptul că el gândise așa, pentru că după ce ea se maturizase, realizase că jumătate din atracția pe care Malcolm o exercitase asupra ei, era legată de banii pe care el păruse să-i aibă, și care din viața ei lipsiseră cu desăvârșire. Fusese tânără și proastă și își învățase dureros lecția.

De fapt, cu toată această lecție, acum se simțea atrasă de Maximilian, în ciuda banilor lui !

Privirea lui Maximilian devenise cercetătoare, de parcă ar fi vrut să-i citească gândurile. În cele din urmă, el ridică din umeri pentru că acum ea îl privea foarte calm.

— Aceasta este camera lui Sophie pe toată durata șederii ei aici, spuse el cu asprime. Puteai cel puțin să bați înainte la ușă, fără să dai buzna.

Deodată Sophie se roși toată, realizând ceea ce nici el nu auzise.

— Am bătut, protestă Jennie, strâmbându-se indignată.

— Atunci poate că ar fi fost politicos să rămâi afară până când primeai permisiunea să intri. Sophie fusese mai tăioasă decât intenționase. Acum se simțea

vinovată pentru că Jennie părea rănită de această admonestare. Așa ar fi fost politicos, Jennie, adăugă ea pe un ton ceva mai blând.

— Iartă-mă, murmură Jennie.

Maximilian făcu ochii mari când auzi asta și o privi insinuant pe Sophie, după care se întoarse spre Jennie.

— Poate că vom avea mai mult noroc dacă-o rogi tu pe Sophie să rămână, sugeră el.

Sophie îl fulgeră cu privirea în semn de protest. Ghicise că ea avea o anumită afinitate cu Jennie. Tânăra fată, privilegiată datorită averii ei fabuloase și Sophie, produsul unei familii nobile, dar sărăcite, amândouă însă dezavantajate în felul lor.

— Sophie știe foarte bine că eu vreau să rămână, murmură ea, fără chef, cu o expresie rebelă întipărită pe chip.

Sophie era conștientă că lui Jennie nu-i venea deloc ușor să roage pe cineva. Dar nu aceasta era problema acum. Dacă numai de Jennie ar fi trebuit să țină cont... Adevărul era însă că după ce se aflase, această ultimă dată, în brațele lui Maximilian, nu mai era deloc sigură că cea mai bună idee era să rămână. Dacă o făcea, obținea timp prețios, timp în care să ajungă să-l cunoască...

— Te rog, adăugă Jennie deodată, văzând că Sophie era gata să refuze.

Nici unul din membrii acestei familii nu juca cinstit, realiză ea. Cum o putea refuza pe această tânără fată când știa foarte bine cât o costase s-o roage în felul acesta ?

Sophie era gata s-o facă văzând aerul triumfător din ochii lui Maximilian, care sesizase capitularea ei în fața rugăminților lui Jennie. Totuși, ea știa că n-o

putea dezamăgi pe Jennie numai pentru că se simțise atrasă de Maximilian. Sau pentru că el era atras de ea...

— Mai este ceva ce ar trebui să-i spun tatălui tău înainte de a accepta...

— Acceptți ! jubilă Jennie. Asta este...

— Ai răbdare, Jennie, dună ce am să spun ceea ce am de spus, tatăl tău s-ar putea să nu mai dorească să rămân. Sophie își păstră aerul îngrijorat, deși în ochii ei licărea amuzamentul. Dacă Maximilian nu voia să joace cinstit, atunci nici ea nu avea de gând să o facă.

Maximilian o privea prudent, simțind că este vorba de o capcană.

— Da ? întrebă el cu suspiciune.

Ea se foi pe pat, continuând să aibă un aer ironic când se aplecă să ridice tricoul ud din care scoase triumfătoare cele două cămăși roz.

— Ale dumneavoastră sunt, cred. Fata le expuse astfel încât frumoasa nuanță roz să se poată vedea în toată măreția ei.

El se încruntă, clătinând din cap.

— Eu nu am cămăși roz.

Jennie arăta spre tricoul roșu și spre cele două cămăși.

— Acum ai ! spuse ea. Gratis! chicoti fata. Sophie ți-a spălat cămășile cu tricoul ei roșu și evident, culoarea a ieșit. Sophie este de neprețuit.

Timp de câteva secunde, Maximilian își păstră aerul uluit, după care izbucni în râs. Râdea din tot sufletul și clătina amuzat din cap.

— Jennie are dreptate. Chiar ești de neprețuit!

Oricine s-ar fi uitat la ei în acea clipă, putea fi iertat dacă ar fi considerat că cei trei sunt puțin nebuni. Sophie zâmbea, iar Jennie și Maximilian râdeau în hohote, el fiind proaspătul proprietar al celor două cămăși roz pe care nu avea să le poarte niciodată. Astfel, tensiunea dintre ei scăzu simțitor, aia încât lucrurile se mai îndreptaseră iar boacăna făcută de Sophie nu mai părea atât de mare..

— Ei bine, întrucât eu n-am intenția să port cămăși roz, putem să le aruncăm !

— Categorie nu ! sări Sophie, scandalizată de această risipă de obiecte atât de scumpe. Aș putea să le port eu pe post de cămăși de noapte... Ea se întrerupse imediat, roșie în obraji, citind dorința care apăruse în ochii lui Maximilian. Aă... poate că domnul Wiseman va dori să le poarte ? se grăbi ea să sugereze, total zăpăcită de reacția lui Maximilian la ideea ei de a dormi îmbrăcată în cămășile lui.

— Paul ? Maximilian părea mai amuzat ca niciodată. Arată el ca uri bărbat care ar purta cămăși roz ? întrebă el batjocoritor.

—Acum că spuneți dumneavoastră, nu ! îmi pare sincer rău..,

— Paul... repetă Jennie mirată. Sophie tot amintește de acest nume, dar... cine Dumnezeu este Paul, tată ? Vreun om de afaceri tânăr și frumos pe care l-ai invitat aici pentru week-end ? întrebă Jennie nerăbdătoare.

Sprâncenele blonde ale lui Maximilian se ridicară deasupra ochilor lui albaștri.

— Ai început să te maturizezi, nu-i așa ? întrebă el. înainte vorbeai despre acești indivizi ca despre niște „oameni de afaceri bătrâni și plictisitori" care îmi răpeau prea mult timp. Ei bine, îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc. Paul lucrează pentru mine. Dacă arată bine... poate că Sophie te-ar putea lămuri în această problemă mai bine decât mine, spuse el insinuant.

Jennie părea mirată de ultima explicație și o scuti pe Sophie de răspunsul la ultima întrebare,

— Lucrează pentru tine? repetă fata pe un ton tăios. Dar ce s-a întâmplat cu unchiul Sean ? Este alături de noi de atâția ani, și...

— Liniștește-te, draga mea, o calmă tatăl ei. Sean lucrează în continuare pentru mine. Probabil va veni luni să ni se alăture. Acum se află la Londra, unde se ocupă de niște probleme care nu puteau fi lăsate nerezolvate. Paul... mă ajută numai, spuse el ridicând din umăr.

— Dar...

— Jennie, nu vrei să mă ajuți să despachetez ? spuse Sophie încercând să-i distragă atenția de la întrebările pe care le tot pune tatălui ei. Maximilian era evident plictisit, Răbdarea lui părea pe sfârșite iar răspunsurile deveniseră mai laconice. De fapt, ea nu prea credea că cineva îndrăznește să-i pună la îndoială hotărârea. Apoi putem să mergem la terenul de joc pe care l-am văzut mai devreme în apropierea grajdurilor, sugerează ea ușor, cu toate că făcuse febră musculară de la călărit și exact un meci de tenis îi lipsea. Dar ea se afla aici ca să-o distreze pe Jennie și era evident că aceasta abia aștepta să joace tenis. Trebuie să te avertizez, se grăbi Sophie să adauge, sunt câțiva ani de când n-am mai ținut o rachetă în mână.

Jennie se încruntă.

— Dar pe când erai Lady Sophie...

— Te rog nu te mai amesteca în viața ei personală, Jennifer, se răsti tatăl ei. Sunt sigur că dacă vrea să-ți povestească, atunci o va face.

Sophie îl privi recunoscătoare, conștientă că el știa aproape tot despre viața ei personală, în afară de ceea ce scria în blestematul acela de raport. Totuși, dacă avea să-i povestească lui Jennie ceva despre cum era să fii „Lady Sophie”, cu siguranță că nu i se va mai părea atât de romantic.

Maximilian se îndreaptă spre ușă, unde se opri puțin.

— Și încă ceva... Paul nu este singurul nou angajat pe care-l vei vedea aici. Poate că vreunul dintre ei îți se va părea frumos, adăugă el sec. Dar dacă părăsiți casa pentru a merge la grajduri, sau la tenis, aș vrea să anunțați pe cineva unde sunteți.

— Dar pentru ce Dumnezeu ? se plânse Jennie. Zău, tată, nu crezi că iei toate astea prea...

— Toate astea care ? întrebă el încordat..

— Mă gândeam numai la colaboratorii cei frumoși. Chipul lui Jennie se roșise de furie. Nu cred că trebuie să te asiguri că sunt păzită în permanență, spuse ea nervoasă. Nu intenționez să fug în lume cu primul bărbat prezentabil pe care-l întâlnesc, spuse ea dezgustată.

Maximilian era un pachet de nervi.

— Aveți grijă numai, să nu părăsiți casa fără să anunțați pe cineva unde vă duceți ! repetă el cu răceală înainte de a părăsi camera.

Sophie privi disperată în urma lui. Pentru scurt timp, pentru foarte puțin timp, se întâmplase ceva. Existase o relație anume între tată și fiică, relație distrusă de modul dictatorial în care el înțelegea să-și protejeze fiica, indiferent dacă ea dorea sau nu atest lucru.

Probabil că el avusese un motiv special pentru care se purtase așa, dar înainte de a cunoaște mai bine amănunte din trecut și poate și despre mama lui Jennie, ea nu putea spera să înțeleagă mare lucru. Ceea ce înțelegea foarte bine era că n-ar fi fost deloc înțelept să încerci să închizi într-o colivie o fată cu personalitatea lui Jennie, pentru că asta sigur ducea la necazuri...

CAPITOLUL VIII

— Unde naiba este ? Maximilian era livid de furie și o fulgera cu privirea pe Sophie.

Nimic din ceea ce putea spune ea, nu-1 putea face să arate sau să se simtă altfel. Cu toate că... cine știe...

În ciuda negrelor ei presimțiri, după „sfaturile” arogante pe care le dăduse Maximilian sâmbătă și după reacția rebelă a lui Jennie față de comportamentul lui dictatorial, restul zilei și duminica trecură oarecum în liniște. Prea liniștit, după cum arătau acum lucrurile, pentru că nu era decât ora unu în această frumoasă însoțită zi de luni, iar Jennie nu era de găsit nicăieri.

Maximilian era pur și simplu furios din această cauză, realiză ea, chiar dacă trebuia să recunoască faptul că deși el o rugase să-i spună în orice clipă unde se află fiica lui, ea nici nu era și - nici nu dorea să fie temnicerul lui Jennie. Dar, adevărul era că Maximilian nu instituiseră decât două reguli stricte de comportament pentru acea săptămână : una era să anunțe pe cineva dacă părăseau casa, iar a doua să nu întârzie la masă. Și, după cum știa absolut toată lumea, masa de

prânz se servea la ora douăsprezece și jumătate și cum deja toți o căutaseră pe Jennie timp ele o jumătate de oră, fata reușise deci să încalce ambele reguli deodată. Era foarte clar pentru toată lumea că Jennie nu se afla în casă !

În acea dimineață sosise și Sean McKay, iar Jennie îl primise cu foarte mare bucurie pe cel pe care-l numea unchiul Sean. Sophie trebui să admită că omul acela era un bărbat plăcut, de aproximativ cincizeci de ani, înalt, cu părul argintiu tuns scurt și cu ochii cenușii și calzi pe chipul lui aspru și frumos. Nu fusese niciodată însurat, o informase Jennie, lucrase toată viața pentru Maximilian, iar familia acestuia devenise familia lui. Asta făcea ca teama lui Jennie de a nu fi înlocuit să fie de înțeles. Fata părea foarte apropiată de acest bărbat care se purta cu ea mai mult ca un bunic decât ca un unchi. Din acest motiv, lui Sophie nu i se păruse ciudat atunci când fata îi spusese în acea dimineață că se duce în birou să vorbească cu unchiul Sean. Evident că Jennie nu făcuse acest lucru și după calculele ei, Jennie lipsea de peste două ore.

— Trebuia să fii cu ea absolut tot timpul, continuă Maximilian pe un ton acuzator. De ce nu ai... ?

— Calmează-te, Max., interveni Sean pe un ton blând și împăciuitor. Sunt sigur că nimic din toate astea nu s-a întâmplat din cauza lui Sophie...

— Ești sigur ? întrebă el batjocoritor. De când a venit ea, totul merge prost pe aici ! Eu...

— Sosirea lui Sophie a coincis cu cea a lui Jennie, sublinie Sean pe un ton rezonabil, zâmbindu-i înțelegător lui Sophie, evident fără să aibă habar de circumstanțele în care ea și Maximilian se cunoscuseră. Amândoi știm foarte bine cât de hotărâtă și încăpățânată poate fi tânăra domnișoară. Sunt convins că Sophie a făcut tot ce a putut să...

— Este evident că nu a fost. suficient! se răsti Maximilian acuzator, încordându-și pumnii și întorcându-le supărat spatele.

Sophiei îi părea tare rău de starea evidentă de disperare în care se afla el, mai ales că știa foarte bine că ea era responsabilă de toate astea, încă de când între ea și Jennie începuse să se înfiripe o anumită prietenie, tânăra fată fiind fascinată de „biata Lady Sophie”, ea se temuse că ceva de genul acesta avea să se întâmple tocmai din cauza ordinului arogant dat de Maximilian. Comportarea exemplară de care Jennie dăduse dovadă în ziua precedentă o păcălise cu succes, iar sosirea lui Sean fusese tot ce mai lipsise pentru ca Jennie să-și poată aranja în liniște evadarea.

— Eu cred, începu ea timid, că Jennie s-ar fi putut duce în oraș, la cumpărături...

— Cumpărături ! repetă Maximilian nevenindu-i să creadă, renunțând să mai privească fix pe fereastra camerei de zi în care se adunaseră cu toții, de când constataseră că Jennie nu se prezentase la masa de prânz.

Sophie se cutremură și îngheță când văzu licărul glacial din privirea lui, care o țintuia fără milă.

— Azi, în cursul dimineții, mi-a propus să mergem în oraș, explică ea, ridicând jenată din umeri. Dar eu m-am gândit că după-amiaza ar fi mai potrivită, așa că...

— Te-ai gândit ? repetă Maximilian pe un ton periculos de dulce. Nu ești plătită să gândești, Lady Sophie...

— Max, serios, n-are rost să te porți așa, interveni Sean auzind că el o insultă în mod deliberat. Anii petrecuți împreună și prietenia care-i lega, îi dădea evident acest drept.

Atât ea cât și Maximilian ignorară reproșul lui.

— Încă n-am fost plătită deloc, domnule Grant ! se răsti Sophie provocatoare. Și dacă a nu gândi este una din condițiile impuse celor care lucrează pentru dumneavoastră, atunci cred că nici n-ar fi trebuit să mă mai deranjez.

— Nu începe iar ! Maximilian își dădu ochii peste cap într-un mod foarte expresiv. Ești cea mai ridicolă tânără...

— Eu sunt ridicolă ? întrebă ea nevenindu-i să creadă. Reacția dumneavoastră la faptul că Jennie a lipsit două ore depășește orice limită a ridicolului, îl acuză ea înfierbântată. Poate că dacă nu v-ați fi exprimat deloc ordinul acela stupid, Jennie nici n-ar fi încercat să vă distrugă autoritatea ! Doar n-a fugit cu grădinarul sau ceva de genul ăsta. Grădinarul are cu siguranță mult peste șaiszeci de ani, iar ceilalți „noi angajați” despre care ați pomenit sunt cu toții de vârstă mijlocie. Ea și Jennie văzuseră câțiva bărbați pe domeniu, dar nu vorbiseră cu ei și, din câte știa ea. nici Jennie nu vorbise cu vreunul. Asta însemna că nu mai rămânea decât Paul, spuse ea pe un ton batjocoritor. Poate că a fugit cu el ! Era adevărat că Paul nu se afla acolo, dar fusese mai devreme, atunci când ei începuseră s-o caute pe Jennie. Dar dacă el putea să se comporte atât de odios și de puțin rezonabil, atunci și ea putea . El părea gata să explodeze.

— Tu...

— Max, atmosfera devine din ce în ce mai încărcată, interveni Sean liniștit. Poate că dacă i-ai explica totul lui Sophie, ar înțelege...

— Da... de ce nu-i „explicați tot lui Sophie” ? In loc să vă comportați ca un tată victorian într-o melodramă...

— Reacționez ca un om îngrijorat pentru fiica lui, replică el.

— Poate că dacă Sophie ar cunoaște toate circumstanțele, începu Sean pe același ton împăciuitoare, în clipa aceea era de înțeles de ce rezistase el atât de mult ca angajat al lui Maximilian. Era evident că îl plăcea și îl respecta pe mai tânărul lui patron. Respectul părea oricum să fie reciproc, altfel Sean ar fi fost de mult admonestat pentru faptul că se amesteca atât de impertinent în problemele lui familiale, chiar dacă reușea s-o facă cu tact.

— Nu trebuie să cunoască nimic ! Maximilian se întoarse spre Sean, privindu-l periculos de glacial.

— Probabil că nu sunt plătită nici să cunosc ceva, Sean, spuse Sophie oftând. I se învârtea capul din cauza tensiunii din atmosferă. Maximilian era acela care provocase această reacție neplăcută. Era evident din cuvintele schimbate de cei doi bărbați că Maximilian îi ascundea ceva, ceva ce nici măcar nu avea intenția să-i spună. Poate că dacă noi toți... începu ea, în clipa în care ușa se deschise brusc.

Persoana care intră nu era Jennie, așa cum speraseră toți. Speranța lor se transformă imediat în dezamăgire când constatară că cel care apăruse nu era decât Paul.

Paul nu le dădu nici o atenție lui Sophie și Sean. El se întoarse cu un aer îngrijorat spre Maximilian.

— Gracious Lady a dispărut și ea ! izbucni el. Tocmai am fost acolo cu Jenkins, iar grajdul este gol. Nu cred că este cazul să vă amintesc că v-am spus că așa ceva se va putea întâmpla...

— Nu cred că „Ți-am spus eu" ar putea să fie de vreun ajutor acum, Wiseman, spuse Sean cu asprime, privind foarte îngrijorat chipul cenușiu al lui Maximilian. Max a făcut exact cum a crezut el că este mai bine. Pentru toți cei implicați, sublinie Sean. Faptul că lucrurile nu au ieșit bine nu este vina lui.

Sophie nu știuse de ce se agitau ei atât. Acum când aflase că dispăruse și calul, lucrurile începuseră să prindă contur. Era evident că Jennie iubea "superbul animal, după cum îl privise în ziua precedentă. La fel de evident fusese că și-ar fi dorit enorm să încalcece iapa, dar fusese împiedicată să facă asta probabil pentru că ea aparținea lui Maximilian. Era clar că fata nu se mai putuse stăpâni și plecase cu Lady fără să spună nimănui. De fapt nici n-ar fi putut spune cuiva, știind bine că nu i se va da voie să facă așa ceva. Sophie nu știa de ce nici unul dintre acești bărbați nu înțelegea asta.

— Eu îmi dau seama că Jennie n-ar fi trebuit să întârzie la masă, începu ea cu tristețe în glas.. Este evident că i-a plăcut atât de mult să călărească pe Lady încât a pierdut noțiunea timpului. Sunt sigură că asta este ! insistă ea. Fără îndoială că între timp realizase că încălcase cele două reguli instituite de tatăl său și după ce trecuse de

panica din primul moment, acum își pregătea apărarea. Ea ar fi vrut să o poată găsi pe fată și s-o convingă că niște scuze obișnuite ar genera din partea tatălui ei o reacție mai favorabilă decât un comportament rebel. Totuși, nu putea garanta asta, având în vedere felul în care arăta Maximilian în clipa aceea. Dar eu sunt sigură că în câteva minute Jennie va fi aici și atunci putem să...

— Ce tot îndrugi acolo ? o atacă sălbatic Maximilian, deși era evident că încerca să se stăpânească, încă nu ai priceput că Jennifer nu a plecat la cumpărături ?

— Bineînțeles că am priceput asta, îi răspunse ea ironică. Dar se întâmplă să consider că dacă a împrumutat calul dumneavoastră, nu merită nici să fie linșată ! Și eu, n-am mai văzut pe cineva atât de însetat de sânge! Sophie îi privea pe toți nevenindu-i să creadă. Nu vi se pare că ar trebui să vă mai calmați puțin ? Încercă ea marea cu degetul. Ar trebui ca, atunci când se va întoarce, să-i dați măcar posibilitatea să se apere...

— S-ar putea să nu se mai întoarcă ! Maximilian ridicase vocea, plin de mânie și frustrare. Ea se încruntă.

— Bineînțeles că se va întoarce, îl liniști ea. Jennie călărește foarte bine. Știu că Gracious Lady este un animal cu foarte multă personalitate, dar sunt sigură că Jennie poate s-o stăpânească. Fata era o călăreață excelentă. Aproape la fel de bună ca și tatăl ei, realizase ea în acea dimineață când se uitase pe fereastră și îl văzuse pe Maximilian întorcându-se călare de Ta grajduri. Dar nu pe Gracious Lady, își reaminti ea acum... Având în vedere cât de nervos era splendidul animal, era limpede că nu i-ar fi stricat să alerge puțin. Poate că el ar trebui chiar să-i mulțumească lui Jennie pentru, că-l scutise de efort.

— Ce știi tu despre toate astea ? întrebă Maximilian agresiv.

Din nou era în mod deliberat jignitor, iar ea sări în sus indignată.

— Îmi dau, seama că sunteți supărat din cauza lui Jennie, domnule Grant, începu ea cu răceală în glas. Dar sincer, nu cred că dacă mă insultați...

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu începe iar să gândești ! Habar n-ai despre ce vorbești... .

—De ce țipați așa ?

De data asta, în cadrul ușii se afla Jennie. Se întoarseră cu toții și se uitară în aceeași direcție, numai că de această dată pe fețele lor nu se mai citea neliniștea și emoția. Sophie era parcă puțin tristă, Sean și Paul păreau ușurați, iar Maximilian își privea fiica furios.

Din expresia chipului lui Jennie când întâlnește privirea lui Maximilian, Sophie înțelese că ceea ce urma nu avea să fie o veselă reuniune de familie. De fapt, scandalul plutea în aer.

Jennie intră în încăperea îmbrăcată așa cum se așteptase Sophie : în haina ei de călărie verde închis, în pantaloni negri vârați în cizmele înalte. Avea părul legat cu o panglică de catifea verde.

— A murit cineva ? insistă ea când văzu că nimeni nu se grăbește să-i răspundă la prima întrebare.

— Nu, răspunse tatăl ei, aparent calm. Dar „cineva” este pe cale să moară ! El făcu un pas amenințător spre ea, dar Sean îi prinse cu putere brațul.

Privirea rece și furioasă pe care i-o aruncă Maximilian fu suficientă ca să-l facă să-și retragă mâna, dar cele câteva secunde avură efectul scontat. Tatăl nu mai arăta de parcă ar fi vrut să-și sugrume fiica fără ca mai întâi să audă ce avea ea de spus. Mai întâi el dorea să obțină o explicație de la ea și abia după aceea urma să-o sugrume, realiză Sophie, făcând o grimasă.

— Unde naiba ai fost, Jennifer ?! întrebă el strigând, cu mâinile încordate de o parte și de alta a corpului.

— Poate că este mai bine ca noi să plecăm și să vă lăsăm pe voi doi să... discutați, sugerează Sophie, gândindu-se că nu era absolut necesar ca toată lumea să asiste la umilirea lui Jennie. Pentru că ea nu se îndoie nici o secundă că exact asta avea să urmeze. De data asta, Maximilian nu arăta de parcă s-ar fi putut lăsa convins de ceva.

— Nu, spuse el pe un ton care nu admitea replică. Sean și Paul, care fuseseră gata să plece, se întoarseră încetitor. Cu toții am fost puși re jar de această tânără domnișoară lipsită de orice urmă de respect și deci, cu toții merităm o explicație și niște scuze. Ultimele cuvinte fură rostite pe un ton care sugera că asta era minimum pe care-l aștepta de la Jennie. Dacă ea intenționa sau nu să dea atenție spuselor lui, era cu totul altă problemă. Dar după roșeața care năvăli în obrajii lui Jennie, Sophie se aștepta la tot ce putea fi mai rău.

Deodată, Sophie gândea iar ! De parcă ar fi simțit! faptul că ea se autoironiza, Maximilian se întoarse și o privi cu ochii înghețați. Oh, Doamne, părea gata să ucidă !Apoi își îndreaptă privirea spre fiica lui.

— Ei bine ?

— Da, bine, deci am întârziat puțin la masa de prânz, începuse fata.

— Și ai luat-o pe Gracious Lady fără să spui nimănui, sublime tatăl ei, periculos de blând.

— Ah. Deci știi asta, spuse ea făcând o grimasa.

— Desigur că noi... el trase adânc aer în piept, stăpânindu-și cu greu nervii. Și indiferent ce ai putea tu să crezi, nu ești o călăreață suficient de experimentată ca să stăpânești un animal cum este Gracious Lady, șuieră el. S-ar fi putut întâmpla orice !

Ochii lui Jennie aruncau scânteii.

— Vrei să spui că ți-aș fi putut răni prețiosul cal din cauza presupusei mele incapacități de a-l stăpâni ? întrebă ea batjocoritoare. Ei bine, Lady este absolut întregă. Dacă nu mă crezi, du-te la grajduri și uită-te singur ! Ea alergă la ușă cu intenția evidentă de a părăsi încăperea.

— Jennie ! o strigă Sophie pe un ton încurajator. Sunt sigură că tatăl tău n-a vrut să spună asta...

— Ești sigură ? întrebă ea cu ironie și milă. Atunci înseamnă că nu-l cunoști foarte bine ! întotdeauna am fost la coada listei lui de priorități.

— Jennifer.;

— Ce este, tată ? în clipa aceea ea îl privea de parcă l-ar fi urât cu adevărat, ceea ce Sophie știa că nu este așa. De fapt, Jennie își adora tatăl. Faptul că îl provoca tot timpul nu era decât un mecanism de apărare pentru că din cine știe ce motiv, Jennie credea că dragostea ei nu este împărtășită.

— Nu-ți place să ai public atunci când spun adevărul despre sentimentele tale pentru mine ? îl provocă ea. Este publicul tău, tată. Tu ai ordonat să stea aici și să asculte toate astea. Este numai vina ta dacă nu le place ce aud ! Și adevărul este că pe mine nu dai doi bani. Nu-ți pasă decât de prețiosul tău cal. În definitiv, din punctul de vedere al afacerilor — singurul punct care contează pentru tine — Lady valorează mai mult decât mine.

—Jennifer, ai mers prea departe ! spuse tatăl ei cu o voce perfect controlată, deși chipul lui era neobișnuit de palid.

Sophie era sigură că Sean și Paul erau de acord cu asta, ca și ea de altfel, dar toți păreau încremeniți ca într-un coșmar.

— Pentru că eu ți-am spus un adevăr pe care nu vrei să-l auzi ? continuă ea fără nici un fel de remușcare. Când eram mică, nici eu nu voiam să aud scandalurile dintre tine și mama. Niciodată n-am vrut să aud cuvintele „școală cu internat" și cu atât mai puțin să fiu trimisă într-un asemenea loc. Și cu siguranță că niciodată n-am vrut să aud cuvintele „divorț" și „încredințarea copilului" ! În timp ce îi arunca tatălui ei în față

aceste amintiri dureroase, ea avea lacrimi în ochi. Dar ultimele cuvinte nu ți-ar fi plăcut nici ție, nu-i așa? Vocea ei era întretăiată din cauza emoției. Erai mai mult decât doritor să fii încredințată mamei. Nu voiai decât să scapi de amândouă. Ce ghinion pentru tine că mama a murit înainte de divorț ! Jennie era îngrozitor de agitată și respira din greu.

Sophie îl privi îngrijorată pe Maximilian și văzu că era absolut uluit de această izbucnire și Că, probabil pentru prima oară în viața lui, rămăsese fără grai. Iar asta nu era de mirare. Era evident că de-a lungul timpului, Jennie adunase în ea o mulțime de resentimente față de tatăl ei, probabil chiar înainte de decesul mamei ei. Credea că tatăl ei nu o dorea.

Jennie avea probabil motivele ei să creadă asta, dar Sophie era sigură că Maximilian ținea sincer la fiica lui...

— Ce ghinion pentru tine ! repetă Jennie pe un ton mușcător, văzând că nu primește nici un răspuns la această acuzație. Apoi se răsuci pe călcâie și fugi din cameră.

Abia atunci, după plecarea ei, văzură cu toții că ea nu fusese singură, că adusese pe cineva cu ea, cineva pe care Sophie îl recunoscuse imediat — Brian ! Brian, care tocmai fusese martorul unei conversații absolut private între Maximilian și fiica lui.

Suficient de privată ca să constituie un subiect fierbinte pentru un articol bun de vândut unui ziar național...

Dar înainte ca ea să-și poată reveni suficient pentru, a spune ceva — nici ea nu știa prea bine ce — Maximilian traversase Camera cu pași agresivi, iar acum se afla în fața lui Brian.

— Cine naiba ești tu ? ceru el explicații, furios că descoperise un străin în holul propriei case.

Sophie nu-l putea condamna că era atât de furios și desigur, ar fi fost și mai furios dacă ar fi știut că Brian era reporter...

Cât despre Brian, acesta avea aerul unui om care tocmai intrase în cușca leilor și poarta se închisese definitiv în urma lui.

— Aăă... eram în drum spre casă când ara întâlnit-o pe Jennie, explică el grăbit, aruncându-i lui Sophie priviri speriate, neștiind că tocmai ceea ce spusese el îl enervase și mai tare pe

Maximilian, observând în ochii lui albaștri și reci o nouă undă de mânie.

Bietul Brian, nu avea idee că felul familiar în care pronunțase numele lui Jennie pusese paie pe loc ! Cel puțin așa spera ea, că asta îl înfuriase pe Maximilian și nu

faptul că-l recunoscuse pe Brian ca fiind cel care o părăsise pe ea noaptea, pe un drum de țară... .

Maximilian îl privea pe tânăr cu ochii îngustați.

— Și de ce te aflai în drum spre această casă ? întrebă el, confirmând, spre ușurarea lui Sophie, Oi nu-l recunoscuse pe Brian. Oricum, încă nu... Te cunosc cumva de undeva ? adăugă el rar. Probabil că vocea lui Brian îi atinsese o coardă a memoriei.

Brian mai aruncă o privire rugătoare către Sophie, regretând impulsul care îl determinase să vină aici. Oricum, pe-cel care îl determinase să tacă greșeala de a-și semnala prezența în hol. Sophie se îndoia că el regreta că asistase la acea scenă dintre tată și fiică și cu cât reușea să vorbească cu el mai repede, cu atât era mai bine!

— Brian este... un prieten al meu, spuse ea repede. Ar fi trebuit să dai un telefon mai întâi, Brian. Ne-am fi putut întâlni în oraș, sublinie ea.

— Brian ? repetă Maximilian, gânditor și încruntat, scormonindu-și memoria și negăsind ce căuta.

Ea era sigură că nu pentru multă vreme.

— Haide Brian. Îl luă cu fermitate de braț; hai să mergem la bucătărie, să o vedem pe mătușa mea.

— Brian... repetă din nou Maximilian, fără să reușească să-și amintească ce voia.

— Scuzați-ne, spuse ea, scoțându-l din încăpere pe Brian, care oricum nu mai dorea să rămână pentru că își realizase între timp greșeala. Sophie mulțumi lui Dumnezeu pentru asta ; acum urma să-i, explice că nu era recomandabil să folosească cele auzite mai devreme pentru a-și construi o carieră, pentru că el putea obține exact efectul invers dacă Maximilian devenea prea furios.

De fapt, ceea ce ar fi dorit ea să facă era să se ducă la Jennifer, dar în clipa aceea discuția cu Brian era mult mai urgentă. Avea să folosească și amenințări, dacă era necesar.

— Nici măcar să nu încerci să-mi ceri ceva, o avertiză el când se opriră în dreptul ușii de la bucătărie.

— Nu-ți cer nimic, Brian, îi spuse ea încordată, îți spun numai că nu poți folosi o informație secretă pe care ai auzit-o din...

— Nu fi proastă, Sophie, răspunse el râzând, foarte încrezător în sine acum că se afla departe de Maximilian. Ochii îi străluceau când se gândea la viitorul luminos care îl aștepta. Nu era nimic secret, ci numai o discuție de familie pe care s-a întâmplat

să...intre domnul Grant și fiica lui, sublinie ea exasperată. Amândoi știau că Maximilian și Jennie făceau parte dintr-o familie veche și care interesa foarte mult presa.

— Da, a fost destul de interesant, confirmă Brian satisfăcut. Dar ceea ce a fost și mai interesant este faptul că iapa pe care o călărea Jennie era...

— Sophie ! Mătușa Millie tocmai ieșise din bucătărie și aproape că se ciocnise de ei, Brian... ? aprobă ea încruntându-se dezaprobator.

El se roși încet, cu un aer vinovat.

— Veneam tocmai să vă văd.

— Prin intrarea principală ? întrebă femeia sceptică.

Sophie trebuia să fie de acord că acesta nu era modul cel mai convingător prin care ei își putea explica prezența acolo. Pentru care motiv să fi venit, el s-o vadă pe mătușa ei ?

— Așa s-a întâmplat, spuse el ridicând din umeri. De fapt, am venit să vă spun că am vorbit aseară cu Arlette și ea mi-a spus să trec pe aici să vă transmit toată dragostea ei, explică el lingușitor. Bineînțeles că am fost încântat, adăuga el cu căldură. Știu câte griji v-ați făcut pentru ei de când a plecat, așa că am venit aici imediat ce am putut să dispar de la serviciu.

Sophie se încruntă, fără să poată înțelege nimic. De ce verișoara ei, Arlette, să-i telefoneze lui Brian Burnett tocmai din Germania și nu mamei ei ?

— Arlette și cu mine am început să ne întâlnim cu câteva luni înainte de a primi ea slujba Aceea în Germania, explică Brian, după ce ei se așezară la masa din bucătărie ca să bea cafeaua pe care mătușa Millie o pregătise, începând să-l îndrăgească pe Brian din clipa în care aflase că acesta îi aducea vești despre fiică ei. Sophie nu i-ar fi oferit nici măcar o cafea, fiind prea supărată

pe el pentru faptul că era evident că intenționa să folosească informațiile despre Jennie și Maximilian. Ea nu avea nici o îndoială că Brian le va folosi în propriul avantaj.

Mătușa ei uitase complet că Brian făcuse greșeala să intre prin intrarea principală. Ea îl servise cu cafea în speranța că el va mai zăbovi și îi va povesti mai multe despre telefonul pe care-l primise. Dar, imediat ce termină de pregătit cafeaua, mătușa fu chemată în camera de zi. Plecarea ei îi permise să rezolve lucrurile cu Brian pentru totdeauna.

Acum că aflase că el se întâlnea cu verișoara ei înainte de plecarea acesteia în Germania, lucrurile începuseră să se mai limpezească. Din cauza asta se cam supăraseră mătușa ei când auzise că Brian era „prietenu” care o adusese acasă cu mașina în noaptea aceea blestemată. Biata femeie, fusese probabil oripilată la gândul că ea încerca să-l fure pe prietenul fiicei ei, în timp ce aceasta se afla în Germania.

Prietenia lui Brian cu Arlette explica accesele lui de ambiție, după atâția ani în care se mulțumise cu succesele lui de provincial.. Arlette era foarte ambițioasă și nu făcuse niciodată un secret din faptul că nu intenționa să se mărite, să facă copii și să-și petreacă restul zilelor în provincie, luptându-se să supraviețuiască. Era evident că Brian se străduia să-i ofere Arlettei mai mult decât atât, știind că dacă nu reușea, nu putea spera la o relație permanentă cu ea. Sophie știa că într-adevăr așa stăteau lucrurile. Deși ținea la verișoara ei, înțelegea că dacă fata își pune ceva în cap, atunci nimic n-o putea opri să realizeze ce dorea, nici măcar o mare iubire.

Da, acum înțelegea puțin mai bine comportamentul lui Brian, dar tot nu intenționa să-l lase să se folosească de familia Grant pentru a câștiga inima verișoarei ei.

— Este foarte bine pentru voi, spuse ea absentă. Dar noi doi încă n-am terminat de vorbit despre Maximilian și Jennie.

— Oh, ba da, am terminat, spuse el, ridicându-se hotărât în picioare. N-am de gând să-ți spun că nu voi folosi informațiile, Sophie, pentru că am chiar intenția de a face acest lucru...

— Probabil că Maximilian te va da în judecată, spuse ea cu un aer supărat.

— Pentru ce ? Pentru că voi spune adevărul ? Uite, eu îți fac de fapt o favoare, fiindcă tu ești aproape un membru al familiei, adăugă el, roșindu-se ușor.

— Îmi faci o favoare ? Prin faptul că voi fi concediată ? Pentru că asta se va întâmpla dacă vei povesti despre relațiile... complicate dintre Maximilian și fiica lui. Ea mai fusese de fapt concediată de câteva ori în câteva zile și se cam săturase. S-ar putea ca și mătușa ei să fie concediată, adăugă ea, considerând că spune ceva genial. Dacă într-adevăr el avea intenții serioase cu Arlette, în mod cert nu dorea ca viitoarea

lui soacră să fie concediată. Asta nu pentru că ea ar fi crezut că se putea întâmpla așa ceva. În definitiv, Maximilian credea că Brian venise s-o vadă pe ea și nu cunoștea restul relațiilor de familie. Dar lui Brian nu-i strica să-și facă ceva griji.

Din nefericire, el era ceva mai dezghețat decât crezuse ea, pentru că imediat zâmbi încrezător, la gândul că mătușa Millie va fi concediată.

— N-am de gând să dau publicității că am o relație cu fiica lui Millie, spuse el ironic. Și cred că nici tu nu o vei face. Iar eu îți fac un serviciu, Sophie, pentru că aici este vorba de ceva mai interesant decât relația încordată dintre Grant și fiica lui.

Ea îl privi rece.

— Ce Dumnezeu vrei să spui ?

— Calul, Sophie, spuse el nerăbdător. Calul pe care călărea Jennie când am întâlnit-o afară, îi explică el lui Sophie care încă era nedumerită.

— Lady ? întrebă ea.

— Gracious Lady, o corectă el. Oh, haide, o admonesta el. Trebuie să te fi întrebat ce caută un cal de curse de o asemenea valoare aici, în loc să se afle în grajdurile antrenorilor. Mai mult, de ce un asemenea cal este folosit de Jennie Girant. Cal de curse ? Frumoasa iapă roaibă, cea pe care era gata, gata s-o călărească și Sophie, era un cal de curse ?

Ea își aminti deodată cum arăta animalul : linia impecabilă, nervozitatea, vitalitatea deosebită... Da, Brian spunea adevărul. Gracious Lady era un cal de curse. Nu știa de ce nu-și dăduse seama mai de mult.

Dar ce anume căuta calul acolo ?

CAPITOLUL IX

Peste foarte puțin timp, când ajunse la etaj cu intenția de a sta de vorbă cu Jennie, găsisese deja o mulțime de motive pentru care Gracious Lady putea fi aici și nu în grajdurile antrenorului ei. Poate Maximilian se certase cu antrenorul și mutase calul din grajdurile lui ? Poate animalul era bolnav, și trebuia ținut departe de ceilalți cai de curse ? Sau poate peste câteva zile urma să se desfășoare vreo cursă, prin apropiere și era mai ușor să fie transportată de aici ?

Existau tot felul de motive pentru care Maximilian ar fi putut aduce iapa aici, îl asigurase ea pe Brian, fără ca ea să fie convinsă de ceea ce spunea...

Totuși existau acele referiri destul de enigmatice făcute mai devreme de Sean, referiri despre care el credea că Sophie știa câte ceva, urmate de panica lui Paul Wiseman din cauza dispariției calului din grajd și a lui Jennie. Nu, cu cât se gândea mai mult, ea devenea tot mai sigură că acolo se petrecea ceva ciudat și anume ceva legat de prezența lui Lady.

Dar ea nu intenționa să-i împărtășească și lui Brian îndoielile ei.

Indiferent ce i-ar fi spus, ea nu era în stare să-l convingă să nu publice povestea despre Jennie și Maximilian. Doamne, ce încurcătură !

Când Sophie intră pe ușă, Jennie stătea cuminte în vârful patului, dar după ochii ei umflați și roșii se vedea clar că se oprise din plâns abia cu câteva minute în urmă. Ar fi vrut s-o consoleze, însă privirea furioasă a fetei o avertiză că ar fi mai bine să nu încerce.

— Am să mă întorc mai târziu, bine ? sugeră ea ușor. Jennie nici măcar nu se deranja să-i răspundă, atât de cufundată era în propria ei nefericire.

Se părea că Maximilian nu făcuse efortul de a veni să-și vadă fiica ; altfel Jennie nu ar fi arătat așa cum arăta.

Deci, după tot ce se spusese mai devreme și având în vedere disperarea lui Jennie, Maximilian nici măcar nu se deranjase să urce ca să-și asigure fiica de dragostea lui.

Ei bine, lui Sophie nu-i păsa dacă o va concedia din nou. Ea intenționa să se ducă să-i spună tot ceea ce gândea despre nesimțirea lui.

În sinea ei, spera că există un motiv foarte serios pentru care el nu venise s-o vadă pe Jennie. N-ar fi vrut ca el să fie genul de om care manifestă răceală și indiferență față de sentimentele fiicei lui. Pentru că dacă el nu-și putea exprima dragostea și înțelegerea pentru fiica lui, singura persoană pe care o putea iubi necondiționat, atunci ce șanse putea avea o femeie în viața lui ?

.După atâția ani în care Sophie fusese atât de circumspectă în relațiile cu bărbații, știa că dintre toți oamenii de pe pământ, acum se îndrăgostea de Maximilian Grant.

Când ? Cum ? De ce ? Această ultimă întrebare o chinuia cel mai tare. Nu avea nevoie de complicații sentimentale în viața ei. O iubire și încă una atât de lipsită de speranță, nu avea loc în planurile ei.

Iubirea era ultimul lucru din mintea ei când în sfârșit reuși să-l găsească pe Maximilian la grajduri, unde acesta șoptea cuvinte liniștitoare calului în timp ce Jenkins îl țesăla. Maximilian stătea aici și consola calul, când de fapt pentru Jennie ar fi trebuit să-și facă el griji.

— Ce naiba faceți aici ? întrebă Sophie. Maximilian se uită la ea cu răceală.

— Poftim ?

Oh, nu, de data aceasta nu avea să scape de ea, privind-o cu aroganță și punând-o ferm la punct pentru faptul că ea nu era decât însoțitoarea fiicei lui. Se afla acolo pentru că se considera prietena lui Jennie.

— Fiica dumneavoastră este, în camera ei, cu inima frântă pentru că are impresia că iubiți mai mult acest animal decât pe ea, iar eu vin și vă găsesc aici consolând blestematul acesta de cal ! Probabil că-i spuneți că n-o s-o mai lăsați pe fata aceea nesuferită s-o călărească, spuse ea acuzatoare și batjocoritoare.

— Vrei să ne lași singuri, Jenkins ? spuse el calm, așteptând până când celălalt bărbat plecă, închizând cu prudență ușa în urma lui. Vrei, te rog, să explici aceste afirmații ? El nu se mișcase deloc, neclintirea lui fiind teribil de amenințătoare.

— Nu se explică prin ele însele ? oftă Sophie plictisită și dezamăgită de el.

— Îmi dau seama că mai devreme m-am purtat ca un ticălos cu tine și îmi cer scuze pentru asta. Apoi ridică din umeri, de parcă tocmai ar fi încheiat discuția.

— Maximilian, de ce faci asta ? Ea îl privi rugătoare, dorind ca el să fie altfel, adică bărbatul de care ea se îndrăgostise. Doar nu putea greși atât de tare în a aprecia pe cineva. Cât despre Maximilian...

El se mișcă atunci și o prinse de amândouă brațele.

— Mai spune o dată, o rugă el. Ea clipi repede din ochi.

— De ce faci asta ?

— Nu ! El o scutură puțin, dar cu blândețe. Mai spune-mi o dată pe nume ! Nimeni altcineva nu mi-a spus Maximilian. Iar eu mi-am dorit atât de mult ca tu s-o faci.

— Tu ai... Sophie clătină neîncrezătoare din cap. Maximilian, nu poți să... Se întrerupse deodată când el își înclină capul, apropiindu-și periculos buzele de ale ei.

— Ce nu pot ? murmură el răgușit.

Ea nu-și putea aminti. Era atât de cald acolo, mirosea a fân, a cai, a ceva primitiv... Brusc, își aminti.

— Maximilian, nu poți să mă săruți când...

— Dar nici nu te sărut... încă, adăugă el, privind-o înfierbântat. Acum am să te sărut. Imediat respirația lui, buzele lui calde puseră stăpânire pe ale ei.

Nu era nevoie ca el să-i spună că o sărută. Ea știa foarte bine asta — timp de o fracțiune de secundă. După aceea nu mai știa nimic în afară de mirosul și gustul lui. El îi sorbea buzele de parcă ar fi sărutat o floare, limba lui desena un model excitant în gura ei, posedând-o. Simți o fierbințeală puternică între coapse, sfârcurile i se întăriseră și acum împungeau cu obrăznicie materialul subțire al tricoului pe care-l purta.

Ea simți aerul rece pe pielea ei umedă când el îi trase tricoul în sus, dezgolindu-i sânii, pe care gura lui începu să-i dezmierde. Ea gemu instinctiv, când el cuprinse în gura lui umedă și fierbinte unul din sfârcuri, atingându-l cu limba. Fiecare mișcare a lui trimitea fiori de plăcere în trupul ei deja excitat.

Gâtul ei se arcui sub sărutări, în timp ce mâna lui îi dezmierde acum sânii.

Voia să se lipească de el. Cu degetele tremurătoare începu să-i descheie nasturii de la cămașă. Maximilian deveni nerăbdător și trase de material rupând doi nasturi. Ea se uită la cămașa lui distrusă și începu să râdă.

— Iți mai datorez o cămașă acum !

Mâinile ei tremurau când atinseră pieptul lui puternic și umed, acoperit de păr negru și mătăsos. Spre încântarea ei, sfârcurile lui reacționară la fel ca ale ei când ea își trecu vârful degetelor peste ele. Malcolm nu acorda niciodată prea mare atenție preludiului și nici nu o încurajase să-i exploreze trupul așa cum o făcea Maximilian acum, ghidându-i mâinile spre coapsele lui. După ce mai întâi făcu ochii mari de surpriză, fu tentată să-i cunoască întregul trup în felul acesta, plăcându-i gemetele de dorință ale lui care reacționa puternic la dezmierdările ei.

— Te iert pentru cămăși, șopti el înfierbântat, dacă promiți că porți una din cele roz în seara asta când ai să te culci. De când ai sugerat asta, am avut cele mai teribile visuri erotice despre tine !

În seara asta... Oare voia să spună că... ? Sophie îl privi cu ochii ei mari și căprui.

— Maximilian... ?

— Dacă mai spui o dată asta, atunci înseamnă că trebuie să fac dragoste cu tine aici și acum ! o avertiză el tremurând și foarte înfierbântat. Și nu prea este locul potrivit! adăugă el autoironizându-se.

— Într-un grajd ! Lângă un cal de curse foarte valoros... Oh, Doamne, da, blestematul acesta de cal de curse ! În timp ce se aflase în brațele lui, ea uitase complet că din cauza acestui animal, Jennie plânsese amarnic în camera ei, motiv pentru care ea plecase să-l caute pe Maximilian.

— Maximilian, ce caută Gracious Lady aici ? îl întrebă ea încruntată. Brian spune că este un cal de curse foarte valoros și că...

El o îndepărtă de trupul lui atât de brusc încât ea își pierdu echilibrul și se prăbuși în fânul de la picioarele lor. O privea acum cu atâta răceală și suspiciune încât ea se grăbi să-și acopere goliciunea ; dorința care-i stăpânise mai devreme dispăru complet, ca o iluzie.

— Și ce naiba știe despre asta ? se răsti el aspru, cu ochii îngustați.

Ea ridică din umeri jenată.

— Și-a dat seama că animalul este un pur-sânge și cred că atunci când a întrebat-a pe Jennie, ea a...

— Nu avea absolut nici un drept s-o întrebe nimic pe fiica mea ! spuse el mușcător. Cine naiba este individul ăsta de fapt ? în afară de faptul că este un mare măgar care te-a lăsat acum trei zile, noaptea, singură pe un drum de țară.

Deci, își amintise până la urmă. Oricum, ea nici nu crezuse că-i va lua mult timp să facă legăturile necesare ca să găsească răspunsul. își umezi buzele.

— Ți-am spus, este un prieten al meu, care...

— Grozav prieten! spuse el batjocoritor. Felul în care îți alegi prietenii de sex masculin lasă destul de mult de dorit, continuă el cu răutate.

Acum o jignește în mod deliberat.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse ea insinuant, în definitiv, cu câteva minute în urmă fuseseră pe punctul de a face dragoste. Acum te rog să mă scuzi, spuse ea rece, dar cred că unul dintre noi ar trebui să se ducă să discute cu Jennie.

Maximilian nu răspunse la ironia ei pentru că deja îi întorsese spatele și vorbea șoptit cu superbul cal de curse.

Când încercă să se miște, ea se împiedică, de paie, dar nu era sigură că asta se întâmpla din cauza terenului neregulat și nu pentru că i se înmuiaseră picioarele din cauza sărutărilor lui. Oricum, se enervă și trânti ușa după ea când plecă.

Cu puțin noroc, animalul putea să se sperie și putea să-l calce cu copitele pe Maxim... Se întoarse și-și dădu seama cât de crude și răzbunătoare erau gândurile ei și ascultă o clipă să audă dacă animalul devenise neliniștit. Nimic. În grajd era o liniște deplină. Fără îndoială că el adusese iapa în starea de a-i mânca din palmă. În orice caz, ea nu-i putea rezista. O săruta când voia și o alunga atunci când nu mai voia s-o sărute.

În hol, ea îl săgeta cu privirea pe Paul Wiseman care vorbea cu unul din bărbații de la grajduri. Asistentul păru șocat de ferocitatea privirii, dar în clipa aceea era prea furioasă ca să-i mai pese ce credea el despre ea. Toți cei de aici păreau mai interesați de bunăstarea blestematului acela de cal, decât de oamenii care locuiau în casă. Nu era decât un animal, în timp ce Jennie.... Oh, la naiba cu Maximilian. Ea nu-l putea sili să manifeste grijă pentru fiica lui, dacă el nu voia asta. Poate că Jennie avea dreptate de fapt, poate că lui îi păsa mai mult de calul acela decât de ea...

Sophie nu putea iubi un bărbat care era mai legat de proprietățile lui decât de propria familie. Asta l-ar fi așezat pe Maximilian pe aceeași treaptă cu Malcolm.

Cu toate că... se spunea că indiferent dacă gustul tău pentru un partener părea diferit de la o relație la alta, de fapt, în realitate, partenerii semănau foarte mult. Acum ea era gata să iubească un om de același tip cu Malcolm.

Nu, nu putea crede asta. Maximilian nu semăna deloc cu Malcolm și nici nu putea semăna vreodată ! Pentru că ea știa foarte bine că se îndrăgostise de el.

Era ridicol, total illogic, absolut zadarnic, în ciuda faptului că el recunoscuse că o dorea. Totuși, dorința nu era același lucru cu iubirea, iar ea nu se putea mulțumi cu atât de puțin...

— Sophie, de ce pierzi vremea prin bol ? Vocea mătușii ei îi întrerupse gândurile încâlcite.

Realiză că într-adevăr pierdea vremea. De fapt stătea cu un picior pe prima treaptă și cu unul pe carpeta din hol. Paul Wiseman și bărbatul cu care vorbea când ea venise dispăruseră între timp.

Ea se întoarse, cu un aer spășit.

— Încă o masă pierdută, spuse femeia nervoasă, în ultimele trei zile am aruncat mai multă mâncare decât îți poți imagina.

Mătușa Millie părea mai mult decât încordată. De fapt era de-a dreptul palidă.

— Mătușă, nu te simți bine ? se încruntă Sophie.

— Nu prea, mormăi femeia, înroșindu-se cu un aer vinovat și ducându-și mâna la tâmplă. Probabil am început să îmbătrânesc, Sophie, spuse ea și mai palidă, pentru că dacă mă supăr puțin, imediat mă apucă una din acele migrene ale mele.

Oh, Doamne ! Ea își amintea din copilărie de aceste migrene. Mătușa ei nu le făcea des, uneori numai o dată pe an, dar atunci când se întâmpla, trebuia să zacă în pat timp de douăzeci și patru de ore.

—Du-te în pat, mătușă Millie, o sfătui Sophie. Pot să mă ocup eu de masa de prânz...

— Ți-am spus doar că nimeni nu vrea să mănânce. Femeia clătină din cap, devenind din ce în ce mai palidă. Masa de seară mă îngrijorează mai tare. May a plecat deja acasă și, de fapt, nici nu știe să gătească. îl căutam pe domnul Grant să văd dacă...

— Nu-ți mai face probleme, mătușă Millie. Am să-l gătesc eu pe Maximilian și am să-i explic toate astea, îi spuse ea hotărâtă, îndrumând-o spre camerele servitorilor din aripa din spate a casei. Am să mă ocup eu de cină...

— Tu ? Ea făcu o grimasă de durere. Dar...

— Știu să gătesc, mătușă Millie, o asigură ea. Iar Jennie mă poate ajuta, adăugă ea ferm, în clipa în care îi veni această idee. În felul acesta împușca doi iepuri dintr-odată. Da, îi venise o idee excelentă. Cu siguranță că împreună ele aveau să facă ceva comestibil pentru cină !

— Domnișoara Jennie, să te ajute să gătești cina ? Mătușa ei era uluită de această idee. Dar...

— Vrei să pleci acum ? o îndemnă ea, sigură că dacă femeia nu se băga imediat în pat atunci categoric migrena avea să se agraveze, iar asta o putea scoate din funcțiune pentru câteva zile. Ea era conștientă că deși era în stare să pregătească ceva acceptabil pentru câteva mese, la un moment dat lucrurile n-ar fi mers prea bine. Repertoriul ei era totuși limitat.

Faptul că femeia nu mai căuta nici un argument împotriva ultimei sugestii, demonstra că biata de ea se simțea într-adevăr rău.

— Ai să-i explici tu domnului Grant că eu..;

— Da, sigur că am să-i explic, spuse ea nerăbdătoare. Domnul Grant trebuia pur și simplu să se mulțumească cu ce putea ea să gătească ! Era și timpul ca el să înțeleagă că nu toată lumea funcționa ca o mașină, așa cum făcea el. Acum, du-te. Zâmbi liniștitor mătușii ei, conducând-o personal în camera ei.

Jennie se afla tot în pat când Sophie intră în camera ei. Având în vedere privirea ei goală, era evident că Maximilian tot nu trecuse pe la ea s-o liniștească.

— Haide, Jennie, o instrui Sophie scurt. Hai să mergem jos. Avem de pregătit cina în seara asta, adăugă ea fără să primească nici un răspuns. Jennie se întoarse s-o privească, încruntându-se când în cele din urmă înțelese ceea ce tocmai fusese spus.

— Da, îi confirmă Sophie. Am spus că tu și cu mine vom pregăti cina în seara asta. Și dacă tu gătești la fel de bine ca mine, vom avea nevoie de ceva timp până să încropim ceva comestibil.

Spre lauda lui Jennie, în ciuda faptului că era atât de supărată din cauza tatălui ei, imediat ce Sophie îi explică ce se întâmplase cu mătușa Millie, ea îmbrățișa cu entuziasm ideea de a pregăti cina. Imediat deveni evident că Sophie era ajutorul iar Jennie bucătăreasa. Tânăra fată avea aptitudini și o mare plăcere de a găti. În orice caz, în mai mare măsură decât Sophie. De fapt, Jennie se confesa Că s-ar putea să facă o carieră din asta după ce va termina facultatea.

Pentru desert nu trebuiau să-și facă deloc probleme pentru că în frigider rămăsese salata de fructe de la prânz. Pe post de aperitiv, Jennie pregăti o budincă cu ciuperci. Foarte repede fata făcu un sos picant pentru friptura de pui care ar fi trebuit să fie mâncată la prânz. Sosul fierbea acum, răspândind un miros năucitor, făcând-o pe Sophie să se felicite pentru ideea de a o ruga pe Jennie s-o ajute.

De fapt, contribuția ei la gătit se rezumă la a pregăti câte un sandwich pentru a potoli accesele de foame care apărură pe parcurs.

Cât despre Maximilian, Sophie nu reuși nici să-l găsească, nici să-i explice problema mătușii ei. Asta nu pentru că l-ar fi căutat cu prea mult zel, ea fiind încă dezgustată de comportarea lui față de Jennie.

— A plecat de la începutul după-amiezii, o informă Jennie când se așezară amândouă în bucătărie ca să bea câte o cafea. Te întrebai unde e tata, nu-i așa ? spuse ea văzând că Sophie o privea mirată. A plecat mai devreme. L-am auzit plecând, în timp ce curățăm ciupercile. Probabil că s-a dus la mătușa Celia, anunță ea făcând o mutră dezgustată.

Amabila, maleabila femeie gata să-i facă pe plac, Celia Taylor, care nu avea un trecut încâlcit și nici un prezent absurd.

— Termină cu figura asta !, gemu Jennie, citind pe chipul ei toate emoțiile care o stăpâneau. Eu sunt fiica lui și în ciuda impresiei pe care ți-ai făcut-o până acum, îl iubesc. Dar ca o femeie să se îndrăgostească de el... Fata clătină cu tristețe din cap.

Sophie gemu.

— Dar eu nu...

— Ești pe cale s-o faci, spuse Jennie. Dacă nu cumva ai și făcut-o deja. Ea o privi pe Sophie cu insistență.

Sophie își înclină capul sub privirea ei cercetătoare, simțindu-se expusă.

— Jennie, părinții tăi... ?

— Da ? întrebă fata întunecându-se la față.

— Ce s-a întâmplat între ei ? N-ar fi putut s-o condamne pe Jennie dacă i-ar fi spus în clipa aceea să-și vadă de treburile ei ! De fapt, nici n-ar fi trebuit să întrebe, dar simțea din tot sufletul nene voia să afle. Mi se pare că.. nu au fost prea fericiți împreună ?

Jennie mârâi dezgustată pentru că era evident că avea impresia că Sophie subestimase situația.

— Când mama a murit în accidentul acela de mașină, erau deja în divorț. Eu știu că devenise de nesuportat să stau cu ei. Aveam cam nouă ani când am început să

realizez că părinții mei nu erau teribil de fericiți împreună. De fapt, nu erau deloc fericiți împreună. Presupun că, la fel ca atâtea cupluri, au rămas împreună din cauza mea. Nu am idee ce i-a făcut să renunțe, dar când am împlinit doisprezece ani s-au decis să divorțeze. Poate că s-au gândit că eu eram deja destul de mare ca să înțeleg că nu era posibilă căsnicia lor. Pur și simplu, nu știu.

Când această fată avea doisprezece ani, căsnicia lui Sophie abia începea...

Acum, aproape patru ani mai târziu, ea se îndrăgostise de tatăl ei. Și, așa cum subliniasse și Jennie, asta era curată nebunie !

— Ce-i cu asta ? întrebă Maximilian când fetele aduseră la masă budinca de ciuperci. În sufragerie se aflau cinci persoane pentru că de această dată li se alăturase și Paul Wiseman. Sean apăruse și el.

Jennie se uită spre budincă, evitând să-și privească direct tatăl, fiind încă supărată pe el.

— Mănânci ciuperci, nu-i așa ? se încruntă fata.

— Sigur că mănânc... Unde este doamna Craine ? Le privi pe cele două fete cu ochii îngustați.

Ele se străduiseră mult să așeze masa așa cum făcea mătușa Millie, motiv pentru care cei trei bărbați nu realizaseră, până când ele aduseseră mâncarea, că menajera nu se ocupase de cină. Mătușa Millie era foarte neliniștită și nerăbdătoare să afle cum decursese cina, fapt pe care Sophie îl aflase ceva mai devreme când îi dusese o ceașcă de ceai. Sophie dorea să afle dacă lui Maximilian îi plăcea sau nu sosul picat, pentru că se temuse să nu aibă probleme. Din fericire, mătușa ei o asigurase că era una din mâncărurile lui preferate. Ea nu s-ar fi mirat dacă Jennie ar fi pregătit ceva ce tatăl ei nu putea să sufere.

Maximilian revenise abia cu o oră în urmă. Sophie se afla în bucătărie, amestecând sosul, când îi auzise mașina. Când el trecuse pe sub geamul de la bucătărie, ea observase că era mai puțin încordat decât atunci când îl văzuse ultima dată și nu putu să nu se întrebe dacă Celia Taylor nu avea cumva de-a face cu treaba asta. Fără îndoială că Celia îi pregătise masa de prânz.

Gândindu-se la asta, ea se întrebă de ce oare se străduise ea atât cu cina. Poate ar fi fost mai bine să-l lase să se descurce singur.

— Doamna Craine nu se simte prea bine, îi spuse Jennie, așezându-se alături de Sean.

— Ar fi trebuit să vă spun mai devreme, dar n-am reușii să vă găsesc, adăugă Sophie tăios, așezându-se nervoasă la masă. Nici despre amenințările lui Brian nu-i

spusese. Brian nu cedase, deși ea îi telefonase mai devreme lui Ally s-o roage să-l convingă să renunțe la planul lui. El era hotărât să meargă până la capăt. Dar dacă ea nu reușise să-l găsească pe Maximilian, atunci nici nu putuse să-i comunice toate astea. Timpul pe care-1 petrecuseră în grajdul lui Gracious Lady nu se punea la socoteală.

— A trebuit să plec, spuse el rece. Ea îl privi provocator.

— Mi-am dat seama de asta... Sophie fusese torturată de gândul că el își petrecuse toată după-amiaza cu Celia. Oh, fusese ocupată s-o ajute pe Jennie să pregătească masa, dar tot timpul îi revenise în minte imaginea celor doi... Așa că Jennie și cu mine am pregătit masa. Mai ales Jennie, adăugă ea, nemaiputând să suporte privirea rece a lui Maximilian.

— Arată foarte bine, aprecie Sean, ca să contrabalanseze evidenta lipsă de entuziasm a lui Maximilian. Probabil că v-ați dat toată silința.

— Oh, da, așa este. Jennie se întoarse spre Paul Wiseman, care ședea lângă ea. Haide, Paul, ia puțină budincă de ciuperci, îl îmbie ea, ținând o felie în fața lui. Haide. Ea zâmbi dulce. Este delicioasă.

Maximilian se încorda și ochii i se îngustară când văzu felul intim în care fiica lui îl servea pe Paul cu budincă.

Paul arăta de parcă în clipa aceea ar fi vrut să se afle oriunde altundeva decât alături de Jennie. Oare Maximilian nu realiza că fiica lui se purta așa ca să-l enerveze și că era departe de a-l fi iertat pentru cele întâmplate mai devreme ?

Evident că nu, înțelese Sophie și oftă, observând că el dădea dovadă de totală lipsă de simț al umorului în privința lui Jennie. Era un prost, gândi ea enervată, fără să-l poată ierta nici ea. Deodată fata zâmbi întrebându-se ce-ar zice el dacă ar afla că ea îl consideră „prost”.

— Te amuză ceva, Sophie ? se răsti el, întrerupându-i gândurile.

Ea îi aruncă o privire aproape vinovată, realizând totuși că el nu avea de unde să știe ce gândea ea. Era el inteligent, dar nu chiar așa. De fapt, el credea că ea se amuză de felul în care Jennie se purta cu Paul.

— Absolut nimic, răspunse ea rece, adresându-se apoi lui Jennie. Ciupercile sunt minunate, Jennie, îi spuse ea cu căldură, sperând să distragă atenția celorlalți spre ceva mai puțin exploziv decât relația dintre tată și fiică.

— Da, aprobă scurt tatăl ei, făcând o grimasă. Este clar că educația pe care a primit-o nu a fost totală pierdere de timp.

Sophie se crispa la acest atac intenționat. Maximilian era evident foarte furios.

Perioadele petrecute la masă erau atât de relaxante în această casă, gândi Sophie înghițind cu noduri mâncarea. Dacă săptămâna se termina înainte ca ea să facă ulcer, însemna că era tare norocoasă.

Când săptămâna se va încheia ea va trebui să plece...

Oh, Doamne, gândul de a se despărți de Maximilian acum, când se îndrăgostise de el, o chinuia teribil ; era ca și când urma să i se' amputeze o parte a trupului !

Numai peste șase zile ea avea să iasă pentru totdeauna din viața și mintea lui...

CAPITOLUL X

Sophie nu dormea când intrusul năvăli în dormitorul ei. Stătuse trează pe întuneric, întrebându-se ce să facă cu dragostea ei pentru Maximilian. Ușa se deschise brusc și cineva aproape că se prăbuși în camera ei.

Ea se ridicase din pat, încercând să distingă ceva pe întuneric, cu inima bătându-i nebunește. Abia cu o singură zi înainte se mutase în dormitorul alăturat de cel al lui Jennie. Fiind o cameră de oaspeți, nu mai fusese ocupată înainte, așa că ea nu prea credea că cineva putea să intre din greșeală. Dar cine era persoana ?

Intrusul se mai împiedică o dată și gemu când intră în contact cu măsuța de toaletă de lângă ușă. Făcea atâta zgomot încât probabil că trezise toată casa. Ea trase adânc aer în piept.

—Cine este ?

— Eu... oh, la naiba ! Bărbatul înjură, se împiedică de scaun și căzu cu zgomot pe mocheta de pe jos.

— Maximilian ! Sophie îi recunosc imediat vocea. Ce... ce cauți aici? Ea coborî din pat în timp ce vorbea, după care îngenunche lângă el pe podea.

El răspunse cu un geamăt la întrebarea ei în care se simțea îngrijorarea, Maximilian... ? repetă ea atingându-l și retrăgându-și imediat mâna când intră în contact cu goliciunea lui. Era greu de văzut pe întuneric, dar, Dumnezeule... oare era complet dezbrăcat ? Dacă era, atunci asta explica perfect prezența lui acolo.

Maximilian mai gemu o dată, de parcă ar fi fost în agonie, fapt care o făcu să uite tot, în afara faptului că trebuia să-l ajute. Dar pentru că ea nu știa cum era, îmbrăcat... sau dezbrăcat... nu-i venea să aprindă lumina ca să vadă în ce stare se afla.

— Maximilian, unde te doare ? întrebă ea, apucându-l ușor de umăr când văzu că el nu răspunde și sperând că nu umărul îl durea. Maximilian, șopti ea nerăbdătoare.

Dacă cineva trecea pe lângă dormitorul ei în clipa aceea, cine știe ce-și putea imagina ? Singura ei scuză era că nu ea îl invitase acolo, și nici n-avea idee de ce se afla la ea în cameră, în afara motivului evident, desigur, motiv care nu putea fi folosit drept apărare. Tot ce știa ea era că el intrase în dormitorul ei împleticindu-se ca un... Oh, Doamne, era beat, realiză ea nevenindu-i să creadă. Aceasta trebuia să fie explicația. Se împiedicase imediat ce intrase în cameră. Deci nici atunci nu fusese în stare să meargă normal.

— Stomacul, gemu el deodată. Oh, Doamne... ! Apoi se cutremură, ghemuindu-se pe podea.

Sophie decisiv enervată că Maximilian merita să-l doară stomacul dacă băuse până ajunsese în halul acesta. Oare el știa că nu rezolva nimic dacă se îmbăta ?

— Haide, Maximilian, îl instrui ea ferm, luându-l de braț și încercând să-l ridice în picioare. Dar îi fu imposibil să reușească, pentru că era beat mort ! Maximilian ! repetă ea mai tare. Cel puțin ajută-mă să te duc până în pat, oftă ea amărâtă. Totuși nu prea știa ce va face după ce va reuși să-l ducă în pat. Oricum, nu putea rămâne în camera ei, indiferent dacă era beat sau nu.

Spre ușurarea ei, când se duse să aprindă veioza, constată că el nu era complet gol. Purta totuși niște chiloți care erau foarte sexy. Oricum, era mai mult decât nimic. Sophie se luptă în continuare să-l ducă în pat, încercând să nu se uite prea mult la trupul lui, aproape gol și atât de frumos bronzat. Această acțiune se dovedi a fi deosebit de dificilă pentru că el avea în clipa aceea mobilitatea unei bucăți de lemn.

În cele din urmă, după eforturi susținute, ea reuși să-l urce în pat. Din nefericire însă, acum Maximilian zăcea de-a latul patului dar era totuși în pat. Tot din nefericire, unul din brațele ei era prins sub el.

— Maximilian ! spuse ea din nou, mai tare de această dată. Era sigură că, după această noapte, lui nu avea să-i mai placă felul în care ea rostea numele lui. Tonul ei semăna cu cel al precupețelor.

El nu răspunse, dar se rostogoli într-o anumită direcție, însă în direcție greșită, imobilizând-o complet și cuprinzând-o în brațe. Apoi își lipi fața de gâtul ei.

Oh, Doamne, gândi ea, amețită. Ce să facă acum ? Nu putea sta aici așa, cu ușa dormitorului întredeschisă, în văzul oricui ar fi trecut pe acolo. Era clar că arătau ca și când s-ar fi îmbrățișat cu pasiune. Totuși ea nu putea să se elibereze, iar el nici nu se clintea.

Grozav ! Pur și simplu grozav ! Se afla în brațele bărbatului pe care-l iubea, purta una din cămășile lui roz, așa cum îi ceruse el, iar el zăcea inconștient lângă ea. Era chiar prea de tot...

Deodată el se mișcă iar, gemând, după care căzu la loc pe pat, cu fața schimonosită de parcă ar fi fost în agonie. Agonie ? Asta era ceva normal pentru cineva care nu făcuse altceva decât să se îmbete ? Iar el... el nu mirosea a alcool !

Nu mirosea deloc, descoperi ea, apropiindu-se și mai mult de el. Nu era beat deloc. Dar atunci ce se întâmplase cu el ? Ea se încruntă, observând pentru, prima oară cât de palizi îi erau obrajii.. De fapt, aveau o nuanță aproape cenușie. Dar el nu făcuse decât să se izbească de măsuța de toaletă și de scaun și din atâta lucru nu putea să se simtă atât de rău. Își aminti deodată că el se clătina pe picioare încă dinainte de a se lovi.

Ii era rău ! Oh, Doamne, durerea de stomac nu era provocată de băutură. Oare era apendicită ? Era o posibilitate.

— Maximilian ? Se așeză în genunchi lângă el și îi scutură ușor umărul. Dragul meu, unde te doare ? Întrebă ea cu blândețe, fără să-și dea seama cum îl dezmierdase, preocupată numai de starea sănătății lui.

— Otrăvit, gemu el. Am fost... otrăvit!

Sophie îngheță de uimire.

— Poftim ? Cum... ? Maximilian ?

Deodată, el redeveni complet lucid și o privi cu ochii întunecați de durere.

— Am să chem doctorul, spuse ea, începând să coboare din pat.

— Du-mă la spital, Sophie, îi spuse el cu dinții încleștați. Nu este timp pentru așa ceva. El gemu iar, străbătut de un nou val de durere. Du-mă direct la spital. Trebuie să mi se scoată din corp asta... orice ar fi. Te rog, Sophie, insistă el disperat, văzând că ea încă mai ezită.

Sophie înghiți în sec.

— Să-l chem pe Sean ? În timp ce vorbea se îmbracă repede cu blugii în care își vârî cămașa roz. Nu mai avea timp să se schimbe și nici nu putea s-o facă de față cu el. Asta nu pentru că el ar fi fost în stare s-o vadă cu ce este îmbrăcată.

— Nu, nu vreau să mai fie și altcineva implicat în povestea asta. În afară de tine, îi spuse el, dându-și seama că este aproape gol. Vrei să mă ajuți să pun ceva pe mine înainte de a pleca...

Sophie rămase surprinsă că nu treziseră toată casa în timp ce ajunseră în camera lui. Cu mult chin, reuși să-l îmbrace. Când termină era transpirată. Totuși îngenunche la picioarele lui ca să-i lege șireturile la pantofi.

— Nu prea seamănă cu felul în care mi-am imaginat că te voi avea la picioarele mele .

Ea îl privi cu asprime și se roși când observă cât de intens se uită la ea.

— Este evident că te simți puțin mai bine, spuse ea pe un ton mușcător, deși știa că este nedreapta cu el. Maximilian arăta absolut îngrozitor. Avea chipul obosit și pielea mai cenușie decât fusese mai devreme. Fruntea a îi era acoperită de broboane de sudoare. Tonul intim cu care fusese rostită afirmația o făcuse să fie atât de tăioasă.

— Maximilian, ce te face să crezi că ai putea fi... Mai bine să mergem ! Se apropie de el, văzând că este cuprins de un nou val de durere. Ce importanță avea în clipa aceea de ce credea el că fuse se otrăvit ? Era limpede că bietul de el era în agonie și deci, cu cât îl ducea mai repede la spital, cu atât era mai bine.

Aproape că urlă de spaimă când, după ce reușise să-l ducă până jos, la ușa de la intrare, de lângă perete se detașă o umbră și o voce se auzi din întuneric.

— Cine-i acolo ?

Exact asta îi lipsea acum. Imbecilul ăsta aproape că-i provocase un atac de cord.

— E în regulă, Davies. Maximilian era cel care răspunsese. Domnișoara Gordon și cu mine... mergem să ne plimbăm cu mașina.

Era greu de explicat faptul că urma să fie transportat la spital pentru că presupunea că fusese otrăvit ! Dar era clar că el nu avea de gând să-i explice ceva lui Davies. Ea era însă prea zăpăcită de tot ce se întâmplase ca să-i pese de ceva...

— Știi să conduci, da ? El îi dădu cheile de ia mașină și se urcă pe locul de lângă șofer, fără să mai aștepte replica ei.

Da, știa să conducă, dar o făcea foarte rar pentru că nu-și putea permite să aibă mașină. Totuși niciodată nu se urcase la volanul unei mașini atât de puternice ca

luxosul lui BMW. Malcolm, în orice caz, nu o lăsase niciodată să se apropie de prețiosul lui Porsche !

Era foarte emoționată că trebuia să conducă un BMW. Când, după ce porni, Maximilian căzu imediat într-o stare de inconștiență, emoțiile ei dispărură și se concentra să găsească mai repede drumul spre spital.

Având în vedere că el era un bărbat atât de reținut și controlat — evident atunci când nu se afla într-un grajd sau își imagina cum arată ea în pat, îmbrăcată cu una din cămășile lui roz — se gândi că viața ei fusese totuși plină de evenimente de când se cunoscuseră. Și ea care crezuse că aceasta va fi o banală și plictisitoare săptămână de muncă, necesară ca să-și poată plăti studiile. Dar a trăi în preajma lui Maximilian nu era nici banal, nici plictisitor !

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jennie, calmează-te, încercă ea s-o liniștească. Ți-am spus doar că tatăl tău este bine acum. Și....

— Dar este vina mea, șopti ea. În clipa aceea părea să aibă mult mai puțin de șaisprezece ani.

Sophie se întoarse cu foarte puțin timp în urmă, după ce își petrecuse ce mai rămăsese din noapte la spital, cu Maximilian. Ii fusese administrat un tratament împotriva otrăvirii. Acum dormea într-un pat de spital. Primejdia trecuse.

La întoarcere, ea se dusesse direct la bucătărie și o găsisse pe mătușa ei, aparent complet refăcută, chiar dacă era puțin palidă. Micul dejun era deja pregătit. Evitase privirile cercetătoare ale mătăsii și se dusesse să ia masa împreună cu Jennie.

Își imaginase că fata se va necăji teribil pentru tatăl ei, dar ce era mai rău trecuse, iar ea știa că Maximilian nu va reproșa nimic nimănui.

— N-a fost vina nimănui, Jennie. Nimeni nu putea să știe...

— Eu știam, se vaită Jennie, cu fața schimonosită de sentimentul vinovăției. Voiam numai să-l doară puțin stomacul pentru că a fost atât de rău cu mine și..

— Jennie, nimeni nu putea să știe că una din ciupercile acelea era... Ce vrei să spui ? Se încruntă când înțelese cea ce voia să spună Jennie. Despre ce vorbești ? Sophie clătină din cap uluită.

Jennie înghiți în sec și-și mușcă buzele.

— Știi că tata n-are voie să mănânce usturoi, pentru că este alergic, așa că...

— Usturoi ? repetă Sophie. Dar ți-am spus, Jennie, că o ciupercă i-a cauzat tatălui tău o serioasă toxiinfecție alimentară. Adevărul era că Maximilian delira când ajunseseră la spital.

— A fost de la usturoi, insistă Jennie încăpățânată. Am pus puțin usturoi în sosul picant, știind că nu se va simți printre celelalte condimente.

Sophie se încruntă din nou.

— Ai vrut să-i faci rău tatălui tău ?

În clipa aceea asta părea cel mai important lucru. I-ai dat în mod deliberat ceva care știai că îi va face rău ? Nu-i venea să creadă că Jennie era capabilă să facă așa ceva și cu atât mai puțin tatălui ei.

Fata începu să plângă.

— De obicei, usturoiul îi dă arsuri și nu-l lasă să doarmă, atâta tot. Jennie își trase nasul într-un mod foarte puțin elegant. Niciodată nu i-a făcut așa de rău ca acum.

Nici de data aceasta n-o făcuse. Medicul de la spital spusese foarte clar că intoxicația fusese provocată de o ciupercă. Bineînțeles că usturoiul nu avusese darul să amelioreze situația. Bietul Maximilian !

— Jennie... Sophie își umezi buzele, încercând să găsească ceva de spus. Ceea ce făcuse Jennie avea implicații foarte grave. Lăsând usturoiul la o parte, intoxicația a fost provocată de ciuperci.

Jennie clipi din ochi nesigură, pălind și mai tare când citi pe fața lui Sophie că acesta era adevărul.

— M-am gândit... credeam... oh, Sophie ! oftă ea, îngropându-și fața în palme.

Ea se duse fără se ezite și o luă în brațe. Ceea ce făcuse Jennie fusese o copilărie și o răutate, dar în orice caz nu fusese ceva periculos. În orice caz, era o dovadă pentru proporția în care se deteriorase relația dintre tată și fiică. Și asta nu pentru că cei doi n-ar fi ținut unul la altul. Sophie văzuse cât de mult își iubea Jennie tatăl și asistase și la disperarea lui când crezuse că fiica lui dispăruse. Totuși, din cine știe ce motiv, cei doi nu mai puteau comunica, iar ea era sigură că asta avea legătură cu acuzațiile pe care Jennie i le aruncase tatălui său în față. Această situație nu mai putea continua. Până atunci se răniseră unul

pe altul doar sufle iese. Acum, Jennie depășise această limită.

— Ce mă fac ? Jennie se agăță de ea ca un copil mic.

— O să mergem împreună la spital și ai să vorbești cu tatăl tu, îi spuse ea ferm.

— N-aș putea. O să mă urască atunci când o să-și dea seama ce am făcut !

— Nu fi proastă, Jennie, spuse ea cu blândețe. Tatăl tău n-ar putea să te urască niciodată.

— Nu ? Jennie făcu o grimasă. Tu ce-ai simți pentru cineva care ți-a condimentat mâncarea cu ceva la care știe bine că ești alergică ?

Furie curată, fu răspunsul lui Sophie, răspuns pe care însă nu-l rosti cu voce tare.. Fără îndoială că și Maximilian avea să reacționeze la fel. Dar în același timp, toată această poveste nu mai putea fi ascunsă. Și nu pentru că Jennie ar fi putut fi atât de inconștientă încât să repete figura. Întregul incident o înspăimântase suficient de tare.

Deodată, auzi o voce aspră și autoritară.

— Poate că mai târziu o să binevoiești să explici această afirmație. Dar acum am ceva mult mai important de discutat cu Sophie.

Maximilian !

Sophie sări în sus, surprinsă când îl observă. Ultima oară când îl văzuse, el se afla întins într-un pat de spital, foarte palid și dormind un somn greu după zbuciumul prin care trecuse.

Acum, mai era palid, aproape cenușiu, iar fruntea îi era umedă de sudoare din cauza efortului evident pe care-l făcea numai ca să se țină pe picioare.

— Maximilian, ce cauți aici ? se grăbi ea să întrebe. Ar trebui să fii în pat, adăugă ea îngrijorată. Oare de ce îi dăduseră medicii drumul așa devreme ? . . .

El o privea cu atâta dispreț încât ea încremeni. Oare ce se întâmplase de când îl lăsase la spital cu câteva ore în urmă, când era foarte recunoscător pentru ajutorul primit, până acum când părea un străin gata s-o sugrume ? Era limpede că auzise o parte din conversația ei cu Jennie, dar în acest caz, mânia lui ar fi trebuit să fie îndreptată asupra fiicei lui, nu asupra ei.

— N-am avut încotro, spuse el glacial, țintuind-o în continuare cu privirea.

Ea clătină din cap zăpăcită.

— Dar nu se poate ca medicii să te fi lăsat..

— Nu i-am întrebat, mormăi el dur.

— Adică...

— M-am externat singur. Ți-am spus că n-am avut încotro.

Sophie nu înțelegea nimic. Ea nu știa decât că el ar fi trebuit să se afle în pat. Dacă nu se așeza mai repede undeva, precis avea să se prăbușească pe podea !

— N-am avut încotro, repetă el pentru a treia oară, după ce am văzut asta !

„Asta" era un ziar, pe care-l aruncă dezgustat pe masa din bucătărie. Un ziar...

Fără sa se mai uite la el, ea înțelese deodată că Brian își dusese la îndeplinire planul și își publicase articolul

CAPITOLUL XI

— Lasă-ne, Jennifer, se răsti Maximilian la fiica lui.

— Dar...

— După ceea ce am auzit din greșeală acum câteva minute, continuă el cu asprime, nu cred că te afli în poziția de a comenta.

Jennie se abținu să mai comenteze și nu mai protestă. Dar era departe de a se fi potolit, în ciuda celor întâmplate în ziua precedentă și cu toate că mai devreme își făcuse atâtea griji pentru sănătatea tatălui său. Întoarcerea lui, întreg și nevătămat și doar puțin palid, o făcuse pe Jennie să redevină sfidătoare și rebelă. Totuși, ea se îndreptă ascultătoare spre ușă, probabil încântată că scăpase atât de ușor.

— Dar să nu dispari complet, o avertiză tatăl ei, înainte ca ea să părăsească încăperea. Avem, încă atât de multe de discutat.

Jennie se roși vinovată și se grăbi să plece, închizând ușa după ea, evident mai puțin ușurată.

Sophie profitase de schimbul lor de cuvinte ca să cerceteze ziarul adus de el. Nu trebuia să caute prea mult articolul care îl înfuriase atât. El lăsase ziarul deschis chiar la pagina respectivă. Erau

și două fotografii : una cu Maximilian și Jennie asistând la o cursă de cai și una mai mică, cu Sophie. Era evident că Brian găsisse o poză mai veche de-a ei printre fotografiile lui Ally pentru că acolo ea avea șaisprezece ani ! Titlul articolului era : „Lady Sophie — angajata familiei". Insinuarea era cât se poate de limpede. Iar poza ei fiind atât de veche, rezulta că Maximilian era un veritabil corupător de minore ! Nu era de mirare că bietul om era atât de furios.

Primul paragraf suna cum nu se poate mai rău :

„Lady Sophie Gordon, fiica divorțată a contelui și contesei Gordon, a fost angajată de familia Grant ca însoțitoare a tinerei moștenitoare în vârstă de șaisprezece ani, Jennie Grant. Dar se pare că Maximilian Grant și Lady Sophie sunt cei care se distrează unul eu celălalt !"

li dădură lacrimile din cauza tonului jignitor al articolului și simți că nu poate citi mai departe. Nu pentru că nu ar fi vrut. Oare oamenii care citeau credeau toate aceste mizerii ? Cum putuse Brian să facă așa ceva ? Toate aceste întrebări o chinuiau teribil.

— Hârtia aceasta nici măcar nu poate fi numită ziar, pentru că nu publică știri ci numai bârfe mincinoase ! spuse Maximilian, dezgustat.

Sophie clipi des și repede, silindu-se să citească și restul articolului. Nu era nici o calomnie, dar nici departe de asta nu era ! Articolul insinua că rolul ei de însoțitoare a lui Jennie nu încerca decât să ascundă faptul că ea era ultima lui amantă. Doamne, câtă ambiție putea să aibă Brian ca să scrie așa ceva... ?

— Una din infirmierele de la spital a văzut pozele, m-a. recunoscut și s-a gândit că s-ar putea să mă bucur că am apărut în ziar, îi spuse el supărat. Evident că imediat am văzut asta și am telefonat proprietarului ziarului, continuă el neliniștit, privind-o cu răceală. El mi-a spus că a obținut informațiile de la un „prieten de încredere al familiei”. Cred că de familia ta era vorba !

Sophie înghiți în sec și simți că i se face rău când văzu toate detaliile vieții ei tipărite în ziar : părinții ei nobili, căsnicia dezastruoasă cu Malcolm și așa mai departe. Ziarul insinua că, din cauza situației financiare disperate a familiei ei, Sophie era întreținută de amanți bogați ! Dumnezeuule, dar de la moartea lui Malcolm nu mai fusese nici un bărbat în viața ei, iar el îi fusese soț, nu amant și pe deasupra nici nu era bogat. Dar oricum, insinuarea era acolo, negru pe alb.

— Oh, Brian... gemu ea neputincioasă.

— Burnett, da,, confirmă Maximilian. Sau ați făcut-o împreună ? Ochii lui se îngustară periculos,

— Ce... ?

— Cât de prost am putut să fiu ! Maximilian clătină din cap dezgustat de el însuși în timp ce ideea care-i venise luă proporții înspăimântătoare pentru ea. El își băgă mâinile în buzunare de parcă altfel i-ar fi fost imposibil abțină să n-o sugrume. Tocmai începusem să cred că ești... ceea ce pari a fi, spuse el batjocoritor. Chiar mi-a fost milă de tine; motiv pentru care...

— N-am nevoie de mila ta ! se răsti ea, revenindu-și puțin din șocul provocat de citirea articolului. Cine se credea bărbatul acesta ? El fusese prezentat drept un om bogat care se folosea de o fată tânără până se plictisea de ea, în timp ce ea... Dar evident că el nu considera că reputația ei mai putea fi distrusă. Sunt exact ceea ce par a fi, domnule Grant. Trânti ziarul din mână, în timp ce-l fixa cu privirea ei verde. Era teribil de palidă. Este o chestiune de percepție ! Tot trupul îi era încordat de mânie. Poate că ai fi fost rănit în trecut — n-am idee de ce ești atât de cinic și arogant— dar eu cred că ești departe de a fi genul de om care poate suferi sau care poate fi dezamăgit. Soțul meu s-a însurat cu mine pentru titlul de noblețe, fapt pe care mi l-a comunicat imediat după nuntă. A jucat toți banii, puțini, pe care-i aveam și a devenit violent când eu am încercat să-l opresc. Dar eu nu-i urăsc pe toți bărbații din lume pentru ceea ce mi-a făcut Malcolm...

— Nici eu nu urăsc toate femeile ! se apăra el.

— Nu ? Sophie îl privi cu milă. Dar în orice caz nici nu le iubești prea mult. Nici măcar pe fiica ta...

— N-o amesteca pe Jennifer în asta...

— Jennie, îl întrerupse ea. Preferă să i se spună Jennie, dar ție nu-ți pasă !

— Nu dau doi bani pe ce „preferă”, numele ei este Jennifer !

— Nu, este clar că nu dai doi bani, spuse ea disprețuitoare, dar eu în locul tău nu mi-aș mai face deloc probleme, pentru că oricum nu veți mai fi mult timp împreună.

El o privi tăios și rece.

— Acum ce naiba vrei să spui ?

— Dă-ți singur seama, domnule Grant, oricum, se pare că știi toate răspunsurile. Sophie gâfâia de atâta agitație și depășise orice limită a nervilor. Maximilian îi pusese la îndoială integritatea morală.

— Ceea ce face Jennifer nu este treaba ta.

— Aseară la cină ți-a pus intenționat usturoi în mâncare știind că-ți face rău, îi spuse ea, exasperată. Asta este mai mult decât o boacănă copilărească. Ori vorbești tu cu Jennie, ori o va face altcineva...

— Nimic din toate astea nu are de-a face cu Jennie, o întrerupse el nerăbdător, arătându-i ziarul. Iar persoana ei nu mai este în grija ta, adăugă el cu duritate în glas.

Nu, ea înghițise deja prea mult. Nu voia să mai rămână acolo. Deja se spusese prea multe pentru ca ea să mai poată rămâne în preajma lui. Dar indiferent dacă pleca sau nu, asta nu schimba cu nimic faptul că relația dintre tată și fiică se deteriorase vizibil, căpătând implicații grave.

— Este în grija ta, totuși, mai încercă ea să-l convingă, de această dată pe un ton mai controlat. Dacă se enervau unul pe celălalt nu câștigau nimic. Poți să crezi ce vrei despre mine. Sau despre orice altă femeie. Dar nu te purta urât cu Jennie. Ea te iubește foarte mult.

— Ți-am spus doar că fiica mea nu mai este în grija ta, spuse el cu dispreț în glas.

Mânia ei începuse să cedeze, fiind înlocuită de o amară tristețe. Oare judecata lui era atât de întunecată în privința lui Jennie încât el nu mai putea realiza cât și ce anume distruge ? Evident, răspunsul era da. Oare pe Sophie o îndepărtase pentru că simțise că fata începuse s-o iubească ? Posibil. Cu toate că din cele spuse de el rezultase

că de fapt îi fusese doar milă de ea. Mila era ultimul lucru pe care Sophie îl dorea de la el. Chiar și disprețul lui era de preferat milei.

— Mai citește o dată ziarul, Maximilian, și vezi cine este prezentat într-o lumină mai defavorabilă. Doamne, o fi fost Brian răutăcios și dement, dar tu ești și mai și.

Maximilian continua s-o privească glacial.

— Din fericire, opinia ta nu are absolut nici o importanță pentru mine.

Acum încerca s-o rănească intenționat și chiar reușise, într-o mai mare măsură decât își imaginase.

— Totuși se pare că Gracious Lady este foarte importantă pentru tine, spuse ea. Iar despre asta, Brian nu a scris absolut nimic în articol.

Maximilian deveni suspicios.

— Ce vrei să spui ?

Fata ridică din umeri, nemaivând nimic de pierdut acum.

— Ți-am spus deja că el știe că Gracious Lady este un cal de curse.

— Și ? o întrerupse el nervos.

— Și ce caută un cal de curse aici ? întrebă ea, plictisită.

— Nu este treaba ta...

— Nu mie îmi pasă de asta, Maximilian ! strigă ea exasperată. Ești chiar atât de orbit de propria ta indignare provocată de un articol despre care știm amândoi că cuprinde numai minciuni, încât nu poți să înțelegi ceea ce vreau să-ți spun ? Mie nu mi-ar păsa nici dacă ai avea o herghelie de cai de curse la tine în dormitor, dacă asta este ceea ce vrei, dar Brian a fost foarte intrigat de faptul că Lady se află aici...

— Atunci poate să nu mai fie „intrigat”, spuse el batjocoritor. Pentru că Lady nu se mai află aici.

— Nu ?... Dar ?... Ea îl privi complet zăpăcită.

Calul se aflase acolo în ziua precedentă, nu ? Desigur, doar se găseau amândoi lângă Lady când el aproape că... Dar unde era iapa acum ? Fusese dusă de acolo ? Cum ? Ce Dumnezeu se întâmpla ?

Ea realizează că începuse să-l copieze pe Brian și să-și bage nasul unde nu-i fierbea oala, dar în același timp, dispariția calului era foarte ciudată.

— Sophie ? Maximilian o privea ironic și provocator. Ea se roși toată.

— Eu mă duc să-mi fac bagajele...

— Mă mir că ai reușit să le desfaci de când le-ai făcut ultima dată.

— Da, aprecie ea necăjită. Șederea mea aici a fost plină de evenimente.

— Evenimente ! repetă el dezgustat. N-ar fi trebuit să mă las convins de Jennifer să-ți permit să rămâi aici. Dacă n-aș fi făcut asta, atunci n-aș fi... Se întoarse deodată. Ai jucat teatru, Sophie ? Tu și prietenul tău ați vrut doar să faceți rost de material pentru articol ?

— Nu este prietenul meu ! se apără ea înfierbântată. Și ți-am spus doar, Brian nici n-a scris ce era mai important... Fu întreruptă de o bătaie în ușă, urmată imediat de apariția lui Sean.

El îi privi cercetător și apoi întrebător. Maximilian era palid și avea un aer acuzator, iar Sophie era albă ca varul. Sean se încruntă.

— Ești chemată la telefon, Sophie, îi spuse el. Maximilian era pe punctul de a face o remarcă tăioasă în privința faptului că nu era normal să fie întrerupt dintr-o discuție numai pentru că Sophie era chemată la telefon, dar Sean continuă imediat : Nu v-aș fi deranjat, dar tânărul de la telefon a insistat să vorbească imediat cu tine...

Tânărul... Brian. El trebuia să fie. Pentru că ea intenționa să vorbească cu el înainte de a pleca, telefonul lui o scutise de efortul de a-l căuta. Se încorda întrebându-se ce intenționa el să-i spună.

— Este limpede că prietenul tău a sunat ca să te prevină, mârâi Maximilian, dându-și seama cine putea fi la telefon. Dar a cam întârziat !

— Despre ce să o prevină ? întrebă Sean încruntându-se. Max, Davies mi-a spus că Sophie și tu ați părăsit casa la ora două azi dimineață. Asta are vreo legătură cu discuția ta de acum cu Sophie ?

Maximilian făcu o grimasă când își aduse a-minte de noaptea care trecuse.

— Doar o legătură indirectă, șuieră el. Ar trebui să mă duc să vorbesc eu la telefon, Sophie, mârâi el. Ar trebui să-l avertizez că povestea despre Lady ar fi mai bine să nu fie publicată, adăugă el în timp ce ea se îndrepta spre ușă.

Ea se întoarse și îl mai privi o dată. Chipul lui era aspru și neînduplecat. Era limpede că planurile lui Brian aveau să se ducă de râpă dacă îndrăznea, să scrie articolul despre calul de curse. Amenințarea rece care emana din tot trupul lui Maximilian o înfiora. Era limpede că pentru Brian era vital să asculte de avertismentul lui Maximilian. Totuși, ea nu cunoștea misterul care plutea în jurul prezenței lui Lady acolo. De fapt, nici nu dorea să-l cunoască.

— Am să-i comunic. La revedere, Sean, adăugă ea cu tristețe, pentru că ajunsese să-l îndrăgească pe acest om cumsecade.

— La revedere ? repetă el zăpăcit. Dar eu credeam...

— Las-o baltă, Sean ! se răsti Maximilian cu asprime, încruntându-se la prietenul lui și încercând să-l reducă la tăcere.

— Dar, Max...

— Am spus, las-o baltă ! şuieră el printre dinți.

— Poți să vorbești la telefonul din birou, Sophie, îi spuse Sean pe un ton vag, încă nedumerit de ceea ce se întâmpla.

Ea se uită la chipul inflexibil al lui Maximilian, la ochii glaciali îndreptați asupra ei și scoase un țipăt scurt înainte de a părăsi alergând încăperea, îl iubea pe Maximilian, iar el o ura. Oh, Doamne...

Când ajunse în birou, tremura toată și îi luă câteva minute ca să se calmeze și să poată ridica receptorul.

Tânărul era și el cuprins de panică din cauza celor publicate în ziar, așa că nu sesiză starea e-moțională în care se afla Sophie. Brian era disperat și dorea s-o convingă că nu el scrisese articolul care apăruse în ziar. El le dăduse cu totul altceva, care nu fusese publicat.

— Toate mizeriile alea despre tine și Grant, adăugă el dezgustat. Când am deschis ziarul azi-dimineață, nu mi-a venit să cred că s-a putut scrie ceva atât de oribil despre voi.

— Să sperăm că n-o să creadă nimeni, îi răspunse ea sec, disperată că era nevoie să se despartă așa de Maximilian.

— Grant o să fie atât de... Dar poate că nici n-o să vadă articolul? sugeră el cu speranță.

— La văzut deja, îi spuse ea rece. O secundă, Brian amuți în receptor.

— Și ? întrebă el șoptit, fiindu-i teamă de răspunsul pe care-l putea primi.

— O să-l înrămeze și o să-l agate pe perete în dormitorul personal. Cum crezi tu că a reacționat, Brian ?

— Aăăă... este supărat ?

— Furios, confirmă ea nemiloasă. Și este gata să omoare pe cineva, adăugă ea tremurând, convinsă că dacă Sean n-ar fi apărut la timp, el ar fi cedat tentației pe care o avea de câteva zile și ar fi sugrumat-o.

— Oh, Doamne, gemu Brian. Am să vin acolo, am să încerc să-i explic...

— Eu n-aș face-o, îl avertiză ea. Numai dacă nu dorești să fii tu prima lui victimă.

— Dar...

— Las-o baltă, Brian și îndreaptă-ți ambiția în altă direcție. Lasă familia Grant în pace, adăugă ea ferm. Acum trebuie să mă duc, Brian, spuse ea repede, pentru că altfel el ar fi protestat din nou. Am să-ți telefonez peste câteva zile. Imediat după aceea Sophie închise, înainte ca Brian să mai apuce să dezvolte tema reacției lui Maximilian

la articolul din ziar. Dacă el reușea să-și dea seama că fusese concediată din nou pentru că Maximilian bănuia că și ea fusese implicată în apariția articolului, atunci precis va insista să vină aici și să-i explice totul domnului Grant. Sophie știa mai bine ca oricine că Brian nu putea rezolva nimic, decât poate ar fi reușit să-i întârzie plecarea. Avea nevoie ca de aer să plece cât mai repede de acolo.

Când trecu pe coridor spre camera ei, observă că ușa de la camera lui Jennie era deschisă și că pe patul ei se afla o valiză deschisă, pe jumătate plină..

Ea se opri în ușă, privind cum Jennie continua să-și aranjeze lucrurile în valiză.

— Pleci undeva ?

Jennie se răsuci pe călcâie cu un aer vinovat. Se bucura că la ușă se afla Sophie.

— Mă întorc la școală. Mai sunt și alte fete care au rămas acolo pe timpul vacanței, iar eu cred că aș fi mai în siguranță acolo,

— Jennie, tatăl tău a avut o intoxicație alimentară provocată de ciuperci, o asigură ea pentru a nu știu câta oară.

— Dar nu înțelegi ? Oricum, rămâne intenția ! gemu ea. Am vrut să-i fac rău pentru că se purtase atât de urât cu mine.

— Dar n-ai fost tu vinovată...

— N-are nici o importanță, nu înțelegi ? Jennie o privea rugător, cu ochii plini de lacrimi. Îmi iubesc tatăl, Sophie, și...

— Mă bucur mult că aud asta, spuse Maximilian de undeva din spatele lui Sophie, făcând-o să se întoarcă uluită spre el. Pentru că și eu te iubesc, Jennie, adăugă el scurt.

Jennie se uită fix la el, mută de uimire din cauza declarației lui și a faptului că folosise diminutivul numelui ei, despre care știa că ea îl preferă și pe care refuzase atâta timp să-l pronunțe.

Și Sophie se uită la el, dar cu un aer circumspect. Comportamentul lui față de Jennie se ameliorase vizibil, dar asta nu era un motiv pentru ca ea să creadă că același tratament i se va aplica și ei. De fapt, avea toate motivele să creadă că el nu dorea s-o mai vadă vreodată !

După ce intră în dormitor, el își aținti privirea asupra valizei de pe pat.

— Ce este asta ? o întrebă el pe fiica lui.

— M-am gândit că este mai bine așa pentru toată lumea, spuse ea fâstâcită, dacă m-aș întoarce la școală.

— Vrei să spui că ar fi mai bine pentru mine ? Dumnezeuule, Sean avea dreptate, am stricat totul în jurul meu. Tu ai hotărât să te întorci la școală, Sophie pleacă...

— Poftim ? gemu Jennie, privind-o întrebător pe Sophie.

— Iar Sean pleacă și el, continuă el.

— Sean... ? Jennie era zăpăcită de-a binelea. Dar este alături de noi de atâția ani. De ce Dumnezeu vrea să plece ?

— Din cauza ta.

— A mea ? întrebă Jennie și mai zăpăcită. Sophie își putea da seama foarte bine de ce

voia să plece Sean. Bietul om ținea enorm la Jennie și nu mai putea suporta felul în care Maximilian își trata fiica. Iar ea era de acord cu Sean.

Oare decizia lui Sean îl făcuse pe Maximilian să revină la normal ? Oricum, ea așa spera.

— Jennie. Maximilian își privi fiica cu căldură și bunăvoință. Eu... în timpul acestei vacanțe au existat niște complicații care...

— Deci, eu pentru tine sunt o „complicație”, nu-i așa ? întrebă Jennie deja înfierbântată. Asta este o altă denumire pentru „pacoste”. Ei bine, nu trebuie să-ți mai faci griji, pentru că eu plec.

— Jennie...

— Și nu trebuie nici să-ți mai faci griji pentru că vei rămâne singur după ce Sophie, Sean și cu mine vom pleca, spuse ea disprețuitoare, uitându-se pe fereastră la aleea care ducea spre casa lor. Pentru că mătușa Celia a venit să-ți țină companie. Ea îl privi provocatoare pe tatăl ei.

— Celia... ! spuse Maximilian enervat, deloc încântat de perspectiva de a o vedea pe Celia. Apoi i se alătură lui Jennie la fereastră. Exact ceea ce-mi trebuie. Imediat se întoarse spre Sophie și i se adresă : Nu vrei să te duci tu jos, să stai de vorbă cu Celia până când...

— Eu ? întrebă ea, uluită.

De ce să se ducă ea să stea de vorbă cu Celia Taylor ? Mai mult decât atât, după aversiunea evidentă pe care Celia o arătase față de ea când se cunoscuseră, era limpede că nici cealaltă nu voia să stea de vorbă cu „persoanele plătite”.

— Te rog, vrei ? Maximilian o privi rugător. Trebuie să vorbesc cu Jennie.

Sophie îl privi cercetător, realizând cât de mult îl costase să-i ceară ajutorul. Pentru că el chiar

asta făcuse, îi ceruse ajutorul pentru că dorea cu disperare să amelioreze relația dintre el și fiica lui și pentru că altfel știa că își va pierde fiica pentru totdeauna.

Sophie înțelese că, orice ar fi avut ea de împărțit cu Maximilian, nu putea rămâne insensibilă la o asemenea rugămintă...

CAPITOLUL XII

— Lady Sophie Gordon ? mârâi Celia, lovindu-și coapsa cu ziarul. Femeia o cerceta cu o privire critică.

Fără să știe ce se întâmplase, Sophie coborâse în camera de zi unde cu câteva minute mai devreme mătușa Miile o poftise pe Celia să ia loc. Dar ea nu se așezase și, după mișcărilor agitate pe care le făcea, se vedea limpede că nici nu avea intenția s-o facă.

— Exact, recunosc Sophie, ridicând din umeri. Vreți să vă servesc cu o cafea ? se oferi ea jenată.

Sophie se întrebă cum putea să facă față ca s-o întrețină pe Celia, când cu atât de puțin timp în urmă, Maximilian o dăduse afară din casa lui.

Răspunsul era că o făcea pentru că, mai devreme, în camera lui Jennie, Maximilian o rugase atât de frumos încât ea nu putuse să-l refuze.

Celia făcu o grimasă disprețuitoare.

— Și ești de fapt însoțitoarea lui Max, nu a lui Jennifer !

Sophie se încruntă. Dacă Celia avea într-adevăr relații cu Maximilian, atunci cum putea crede

minciunile apărute într-un ziar de scandal ? Putea crede pentru că cei doi nu aveau nici o relație, indiferent cât de mult și-ar fi dorit Celia contrariul.

Celia continua să-și lovească ziarul de coapsă.

— Atunci nu este de mirare că, în ciuda amenințărilor, a hotărât să vă" lase pe amândouă să stați aici când, de fapt, Jennie ar fi trebuit să vină la mine. Și eu care credeam că a făcut-o ca să mă protejeze, adăugă ea. Cât de proastă am putut să fiu în toți acești ani. Femeia clătină din cap.

Amenințări ? Ce amenințări ?

Era limpede că Celia credea tot ceea ce citise în ziarul acela blestemat și în consecință, își imagina că ea afluase de la Maximilian despre „amenințări”.

Deodată, lucrurile începură să prindă contur în mintea ei.

Erau mai multe elemente care se legau : suspiciunea lui Maximilian când o văzuse prima oară și nu știuse cine este ; decizia lui bruscă de a o trimite pe Jennie la Celia ; noul lui asistent, Paul Wiseman, de care Jennie nu auzise niciodată, precum și ceilalți „noi angajați” ; ordinul de a nu părăsi casa fără să spună unde se duc, o mulțime de incidente care acum începeau să capete sens. Dar cel mai important element părea să fie prezența lui Gracious Lady acolo!

— Poate că ar trebui să discutați toate astea cu Maximilian, îi spuse ea pe un ton neutru, cu toate că și ea ar fi avut foarte multe de discutat cu el.

— Ce sens ar avea ? întrebă Celia dezgustată:

A fost o greșeală că am venit aici, Spune-i lui Max.,

— Ce să-i spună lui Max ? întrebă el curios, intrând în cameră exact în clipa în care Celia era pe punctul de a ieși. Stai ! El o prinse de braț și se încruntă. Celia... ?

Frumoasa femeie își smulse brațul din strânsoarea lui și îl fulgeră cu privirea ei violetă.

— Câți ani am pierdut așteptând ca tu să mă observi ? mârâi ea. Dar, Dumnezeule, ajunge ! Iti faci speranțe deșarte, Lady Sophie, îi spuse ea fetei care se afla în celălalt capăt al camerei, a-sistând tăcută la această scenă. Iti faci iluzii dacă speri să găsești loc permanent în viața lui. Așa că simte-te bine și profită cât mai poți ! La revedere, Max ! Femeia părăsi camera ca o furtună și trânti cu putere ușa în urma ei.

Plecarea ei fu urmată de o tăcere absolută, îi era teamă să se uite la el. Cu siguranță, el credea că ea o adusese pe Celia în starea aceea, iar Sophie nu avea cum să-l convingă de contrariu: Ei bine, era numai vina ei. Putea să se gândească mai de mult că Celia nu putea s-o sufere.

Sophie riscă totuși o privire cu coada ochiului, urmată imediat de una directă pentru că după prima, observase că el zâmbește. Da, Maximilian zâmbea de-a binelea.

— Maximilian... ? spuse ea nesigură. Cu câteva minute mai devreme era teribil de furios, iar acum nu putea înțelege ce anume din ceea ce se întâmplase între timp îl făcuse să-și schimbe atitudinea. Totuși era sigur că zâmbea...

— Iar începi, murmură el. Știi bine ce reacții pot să am atunci când îmi pronunți numele !

Sophie se zăpăci complet când el o luă în brațe și o sărută.

De fapt, timp de câteva secunde fu atât de zăpăcită încât nici nu se mișcă, după care își aminti foarte clar cum îi ordonase Maximilian să plece.

— Încetează ! Sophie se înroși și îl îndepărtă. Ce naiba faci ?

— Te sărut, răspunse el calm. Și cred că ceva nu e în regulă, pentru că de câte ori te sărut se întâmplă ceva confuz.

— Știu că mă săruți, se răsti ea enervată. Voiam să spun...

— Eu nu sărut decât femeia pe care o iubesc, adăugă el dus pe gânduri.

— Ce... crezi că ?... Sophie îl privea cu ochii mari de uimire. Doar nu despre ea era vorba? Dar altcineva nu mai era, în cameră.

— Da, femeia despre care fiica mea mi-a spus să este îndrăgostită de mine, murmură el, îmbrățișând-o din nou. Deși tot Jennie a spus că nu te merit. El o privi foarte tandru. Nici eu nu cred că te merit, dar, dacă ești de acord, am să te păstrez.

Sophie deschise gura dar nu putu să spună nimic. Repetă gestul de câteva ori, dându-și seama că arăta ca. un pește pe uscat.

— Să mă păstrezi ? Nu începe iarăși să crezi despre noi ceea ce scrie în ziare. Maximilian...

— Nici nu mă refeream la un asemenea mod de a te păstra. Voiam să-ți spun că aș dori să rămâi lângă mine în calitate de soție a mea.

Sophie simți că i se taie respirația. Era sigură că nu auzise bine. Nu se putea ca Maximilian să o fi, cerut de soție !

— Știu că m-ara purtat urât cu tine, Sophie, pleda el disperat. M-ara purtat ca un ticălos. Știu ca nu este o scuză acceptabilă, dar săptămâna trecută a fost cea mai plină de griji din viața mea.

— Din cauza amenințărilor împotriva lui Lady. Și împotriva lui Jennie.

Maximilian se încruntă teribil.

— De unde știi toate astea ?

— Nu începe iar, îl avertiză ea enervată, îndepărtându-se complet de el. Tocmai am aflat de la Celia. Era atât de supărată din cauza articolului din ziar încât nu-i mai păsa ce spune. Oh, Doamne, fost ceva oribil articolul acela din ziar. Fata se cutremură la ce vor spune mătușa Millie și părinții ei când îl vor citi.

Maximilian făcu o grimasă.

— Ce a avut de spus Burnett despre asta ? Sophie clătină din cap.

— Este aproape la fel de supărat ca noi, pentru că el personal nu e menționat, dar...

— Iar ai luat-o razna, îi spuse el indulgent.

— Ei bine, este normal să o iau razna ! strigă ea exasperată. Tu și Jennie sunteți la cuțite unul cu celălalt...

— Nu mai suntem, o asigură el. Oh, n-am nici o îndoială că în viitor o să ne mai ciocnim, ca orice părinte cu copilul lui, recunosc eu el cu tristețe. Semănăm prea mult pentru ca lucrurile să poată evolua altfel. Da, îmi dau seama de asta. Dar cel puțin> Jennie realizează acum că nu m-am purtat cum trebuie nu pentru că n-o iubesc, sau pentru că nu doresc ca ea să rămână cu mine. Acum ce problemă mai este, Sophie ? întrebă el ironic.

Sophie era absolut încântată că el părea să fi aranjat lucrurile într-un fel cu Jennie. Dar într-adevăr,, până când Jennie ieșea din adolescență, nu avea să fie prea ușoară relația dintre fiică și tată. Dar atâta vreme cât Jennie știa că tatăl ei o iubește, era limpede că situația se ameliorase.

— Mai sunt amenințările acelea, îi reaminti ea îngrijorată.

— Au fost, răspuse el ferm. Am primit o serie de telefoane care mă amenințau că dacă nu o retrag pe Lady dintr-o anumită cursă, atunci i se va întâmpla ceva foarte rău, fie ei fie lui Jennie. Nu este ceva neobișnuit pentru proprietarii de cai să primească amenințări care până la urmă se dovedesc a fi niște păcăleli. Dar de data asta nu a fost, așa. Cu câteva zile în urmă, Lady s-a îmbolnăvit în mod misterios și am crezut că nu mai poate participa la curse. Următoarea amenințare spunea că Jennie este la rând și că ea nu va scăpa așa de ușor ca Lady. Am adus calul aici, unde îl pot supraveghea mai bine și am decis că este mai avantajos ca Jennie să stea la Celia, evident cu paza necesară. Dar acum nu mai este nevoie de așa ceva. Tânărul angajat care-i pregătea mâncarea lui Lady a fost prins asupra faptului azi-dimineață, iar persoana care-l plătea este căutată de poliție. Știu acum că poate ar fi fost mai înțelept s-o trimit pe Lady la

antrenorul ei și s-o țin pe Jennie aici, lângă mine, unde era mai în siguranță, dar atunci nu puteam gândi clar. Ieri după-amiază când am dus-o înapoi am realizat că... La aceasta ea tresări, teribil de surprinsă. Unde credeai tu că am fost ? Întrebă el cu un aer ghiduș.

Cu Celia Taylor ! Iar el o dusesse pe Lady înapoi la antrenorul ei.

— Ah. Maximilian clătină din cap înțelegător; Văzând că ea roșește. N-a fost niciodată nimic între mine și Celia, o asigură el. De fapt, spuse el zâmbind, cred că sunt destul de prost...

— Tu, Maximilian ? Îl ironiza ea cu ochii mari și inocenți.

— ...În ceea ce o privește pe Celia, termină el propoziția, privind-o pe Sophie foarte atent. Pentru că până la izbucnirea ei de adineaori, n-aveam idee ce simte pentru mine. Eu niciodată nu m-am gândit la ea în felul acesta. Dumnezeu, doar era sora mai mică a lui Jo ! Iar Jo și cu mine nu ne-am potrivit, dar Celia și cu mine în mod cert n-am fi putut trăi împreună.

Acum Sophie nu mai avea nici o îndoială în privința relației dintre Maximilian și Celia.

— Se pare că de când a murit Jo, m-am purtat ciudat cu toată familia. N-am știut că Jennie realizase ceea ce s-a întâmplat între mine și mama ei, iar asta era o jignire la adresa inteligenței ei. Am rămas atâta timp împreună cu Jo numai pentru Jennie. De fapt, nici nu știu exact ce n-a mers între noi. Maximilian clătină din cap cu tristețe. Poate că eram prea tineri când ne-am căsătorit. Eu aveam douăzeci și Jo avea nouăsprezece ani.

Sophie știa prea bine cum era să te căsătorești prea tânăr.

— Când ne-am mai maturizat, oftă el, am început să ne dorim lucruri diferite de la viață. A-vând deja bani și succes, Jo voia să ducă o viață mondenă, viață care nu era deloc genul meu. Eu am încercat să fac compromisuri, dar ea făcea numai ce voia. Atunci au început certurile. Puțin după aceea, am început să ducem vieți paralele, singurul lucru comun fiind Jennie. Nu era cea mai bună soluție pentru nici unul dintre noi, dar atunci părea totuși de preferat altei soluții, spuse el trist. După aceea, Jo a cunoscut alt bărbat, cu care spunea că vrea să se mărite.

Sophie îi strânse înțelegătoare brațul, văzând că nereușita căsniciei lui încă îl mai afecta. Nu pentru că și-ar mai fi iubit soția, ci pur și simplu pentru că fusese o nereușită.

— Indiferent ce părere are Jennie, eu am făcut tot posibilul ca ea să-mi fie încredințată mie. În perioada aceea ea era la școala cu internat nu pentru că nu o

doream lângă mine ci pentru că am considerat că era mai bine pentru ea să nu asiste la certurile noastre. În clipa aceea se vedea cât de tare îl durea faptul că ea crezuse altceva. Jo a murit la numai șase luni după ce Jennie fusese trimisă la școala cu internat, fără să se fi hotărât ceva în legătură cu viitorul ei. Din cauza asta ra-am simțit aproape vinovat că am obținut-o pe Jennie în felul acesta, recunosc eu, cu ochii umbriți de această amintire.

Sophie realizează că această vinovăție se reflectase asupra relației lui cu Jennifer, făcându-l să nu-și manifeste dragostea când de fapt cei doi ar fi trebuit să se apropie mai mult după moartea lui Jo. Fata spera că Maximilian avusese dreptate când spusese că neînțelegerile dintre ei se terminaseră. Amândoi meritau asta.

— Când, din cauza lui Lady, a fost amenințată viața lui Jennie, am simțit că înnebunesc, spuse el cu glas tremurat. Vacanța bătea la ușă și m-am gândit că este mai bine s-o țin departe de mine și de Lady. Credeam că la Celia era mai greu de găsit. Uitasem complet că-i spusese mătășii tale să te cheme aici pentru interviu, spuse el clătinând din cap. Cu toate că acum îmi pare bine că am uitat. El o privi cu căldură pe Sophie care se înroșise. Pentru că altfel ai fi primit poate un telefon care să te anunțe să nu te mai deranjezi să vii până aici. Ce s-ar fi întâmplat atunci cu noi ? murmură el.

Da, ce s-ar fi întâmplat ? Sophie nu știa foarte sigur nici ce se întâmpla acum. Era foarte tulburată de propunerea lui, dar încă nu era în stare să-i răspundă.

— Era evident că Jennie nu voia să se ducă la Celia și credea că ai cu totul alte motive ca s-o trimiți acolo.

Maximilian o privi cu indulgență.

— Evident că Jennie „credea” o mulțime de lucruri. A zăpăcit tot sistemul de securitate al lui Paul când a înșeuat-o pe Lady și a plecat de aici.'

Deci ea avusese dreptate să creadă că Paul Wiseman se ocupa de securitate.

— Acum Paul a plecat la grajdurile antrenorului unde am dus-o pe Lady, ca să asigure securitatea acolo. Oricum, el știe să se poarte mai bine cu caii decât cu oamenii.

— Am observat, comentă ea, amintindu-și că Paul o luase la întrebări imediat ce o văzuse prima oară. Iar întrebările nu fuseseră prea subtile.

Maximilian o privea amuzat.

— Și eu care mă întrebam dacă nu cumva îl consideri un „frumos și tânăr om de afaceri” !

Sophie îl privi pe sub genele plecate, iar el izbucni în râs.

— „Nu-prea-tânăr”, hmm, „Jane” ? repetă el blând, luând-o în brațe.

— Da, „domnule Rochester”, răspunse ea râzând, dar încetând imediat când observă că el devenise din nou serios. Maximilian...

— Sophie, îmi dau seama că nu ne cunoaștem prea bine, spuse el repede. Dar așa cum ai spus tu mai devreme, au fost niște zile pline de evenimente. Și în plus, foarte încărcate emoțional. Dar încă din acea primă noapte am știut că este ceva deosebit cu tine.

— Da, este ceva deosebit, spuse ea autoironizându-se.

— Nu începe iar, Sophie. Brațele lui îi cuprinseseră talia. Ești brutal de sinceră, atentă, cinstită..;

Sophie se încruntă.

— Cu foarte puțin timp în urmă, credeai că sunt total necinstită, îi reaminti ea. Și mai credeai că m-am folosit de poziția mea aici ca să-l ajut pe Brian să scrie articolul.

— Cred că din cauza lui Burnett am exagerat așa, recunosc el blând. Eu te iubeam deja și îmi dădeam seama că dacă îl ajutai pe Burnett atunci probabil că erai îndrăgostită de el. Prima dată când te-am rugat ,să rămâi n-am făcut-o pentru Jennie, ci și pentru că reacția pe care ai trezit-o în mine era diferită de orice trăisem până atunci. Dacă tu erai îndrăgostită de un alt bărbat, atunci eu puteam să rămân singur și cu inima zdrobită. Știu că nu este o scuză pentru tot ceea ce ți-am spus, dar atunci sufeream cumplit.

Maximilian îi rănise și pe ceilalți pentru că el suferea cumplit. Aceasta era o reacție firească pentru care ea nu putea să-l condamne.

— Dar Jennie ți-a spus că tu erai cel pe care-l iubeam, spuse ea cu regret.

— Așa mi-a spus... printre altele, recunosc . Mi-a mai spus și că urmezi un curs la fără frecvență și că intenționezi să devii profesoară.

Sophie i se confesase lui Jennie în săptămâna care trecuse. Dorise să devină profesoară încă înainte de a-l cunoaște pe Malcolm, iar după încheierea căsniciei realizase că încă își mai dorea acest lucru.

— Probabil că îmi va lua câțiva ani, spuse ea. Dar deja am făcut trei și...

— Știu asta, îi spuse el cu blândețe. Am avut raportul acela, îți aduci aminte ?

Oh, da, își aducea aminte, atât de raport cât și de ce prost se simțise din cauza lui.

— Știu, o liniști el, văzându-i expresia feței. Dar Paul își făcea doar meseria, Sophie, în raportul acela nu scria nimic rău despre tine. După ce l-am citit, te-am admirat și mai mult. El o privi adânc în ochi. Ai supraviețuit, Sophie, ai devenit și mai puternică, în ciuda tuturor necazurilor pe care le-ai avut ! Maximilian îi cuprinse bărbia și îi întoarse fața spre el. Dacă ai să te măriți cu mine, voi avea grijă să devii mai puternică. Poți. să urmezi cursurile la zi, dacă vrei...

— Maximilian, nu este nevoie să-mi oferi nimic. Vreau să mă mărit cu tine mai mult decât orice pe lume, spuse ea repede. Știa bine că nu se va duce la cursurile de zi și va continua să le urmeze pe cele de la fără frecvență pentru că voia să-și petreacă aproape tot timpul cu viitorul ei soț. Și eu pe tine te iubesc, continuă ea cu o intensitate specială în glas. Banii tăi...

— Nu înseamnă nimic pentru tine, continuă el propoziția începută de ea. Știu asta, Sophie. S-ar putea să fi reacționat eu greșit în povestea cu Burnett. Dar că ești interesată nu te-am bănuț niciodată. Și cu toate că știu că Burnett este un tip inofensiv, am ajuns să simt o, antipatie teribilă față de el.

— Hram, Brian... începu ea jenată, jucându-se cu unul din nasturii de la cămașa lui.

Maximilian se încorda imediat.

— Da ?

— Să nu-ți displacă prea mult Brian, pentru că am impresia că se va însura cu verișoara mea, astfel-încât veți deveni rude prin alianță.

— Verișoara ta ? El nu mai înțelegea nimic.

— Este b poveste lungă, dragul meu.

— Mi-am adus aminte că mi-ai spus așa noaptea trecută. Asta mi-a dat unele speranțe și probabil că și clin cauza asta m-am enervat așa de rău» pe ziarul acela !

— Lasă asta, uită ! Nu este nimic important. Noi suntem mai importanți. Sophie îl privi cu ochii plini de dragoste. Acum nu mai trebuia să plece. De fapt, urma să devină soția lui. Nu-i venea să creadă. Era minunat! Extraordinar! Incredibil!

— Da, aprobă el, citindu-i dragostea pe față. Și avem alte cursuri mai bune de făcut. De exemplu, uite, ești îmbrăcată în cămașa asta roz și este păcat să o porți aici, la parter... Maximilian ridică din sprâncene întrebător. Sunt sigur că după

noaptea nebună pe care am avut-o amândoi, merităm să dormim puțin.,.

Sophie se roși când înțelese ce voia el să su-gereze. Nu-și putea imagina ceva mai plăcut decât să facă dragoste cu el. Deja știa cât de bine ie potriveau.

— Ești sigur că te simți destul de bine ? Ea mai ezită numai din grijă pentru el. Ți-a fost rău noaptea trecută...

Draga mea Sophie, cred că o să vreau să fac dragoste cu tine și atunci când o să am nouăzeci de ani, spuse el zâmbind.

Ea îi întoarse zâmbetul.

— In acest caz... Vorbele ei fură întrerupte de faptul că ușa se deschisese dintr-odată, fără nici un fel de avertisment.

Jennie intră ca o vijelie în încăperea.

— Ei bine ? întrebă ea nerăbdătoare. O să fie mama mea vitregă ?

— Ei bine, mamă vitregă ? murmură el duios la urechea ei. Folosește-ți autoritatea proaspăt dobândită și scapă de fiica mea... până nu o sugrum eu.

Sophie chicoti, privind-o pe Jennie peste umărul lui Maximilian și indicându-i ușa cu capul. Jennie aprobă înțelegătoare din cap și părăsi camera în liniște, ținându-i pumnii lui Sophie.

Când auzi ușa închizându-se încet în urma lui Jennie, Maximilian ridică mirat capul și o privi cu admirație.

— Știam eu ca ai talente ascunse... și nu la karate mă refer, adăugă el ironic.

Sophie făcu o grimasă amintindu-și de minciuna pe care o spusese în acea primă noapte.

— Dar pentru că vorbim de talente ascunse... șopti ea insinuant.

El o luă în brațe fără nici un efort.

— Mergem în camera mea sau în camera ta ?

— Are vreo importanță ? Ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui, gata să meargă oriunde ar fi vrut el.

— Nu, răspunse el triumfător. Nimic nu are importanță în afara faptului că ne iubim. Și am să-mi petrec tot restul vieții demonstrându-ți cât de mult te iubesc, îi promise el.

Sophie era sigură că așa va fi.

— SFÂRȘIT —